NORA ROBERTS

Posibilităţi nenumărate
Seria Familia MacGregor

All *the Possibilities*
Nora Roberts
Copyright © 1985 Nora Roberts

NORA ROBERTS
Posibilităţi nenumărate

Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.R 53; C.R 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Posibilităţi nenumărate
Nora Roberts

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României ROBERTS, NORA
Posibilităţi nenumărate / Nora Roberts; trad.: Graal Soft - Bucureşti: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0736-2

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS

Posibilităţi nenumărate

Seria Familia MacGregor

capitolul 1

Shelby ştia că Washingtonul era un oraş nebun. De aceea îl iubea. Putea avea parte de eleganţă şi istorie, dacă şi le dorea, sau de cluburi dubioase şi de teatre de varietăţi. Dacă traversa oraşul dintr-o parte în cealaltă, putea trece de la graţie şi stil la străzi primejdioase - mereu avea de ales: monumente de un alb strălucitor, clădiri administrative impunătoare, şiruri de case vechi din cărămidă, cutii de oţel şi sticlă; statui care ruginiseră cu mult prea mult timp în urmă pentru a-ţi mai aminti din ce pricină; străzi pietruite sau Watergate.

Dar oraşul nu fusese construit degeaba în jurul unei anumite structuri. Capitoliul era epicentrul, iar politica dicta întotdeauna regulile jocului. In Washington era o agitaţie frenetică - nu iureşul neîntrerupt şi lipsit de griji din New York, ci un fel de frenezie precaută, care te făcea să priveşti peste umăr. Pentru majoritatea bărbaţilor şi femeilor care lucrau aici, slujbele le erau puse în joc de la o campanie electorală la alta. Un lucru era sigur - Washingtonul nu era o plasă de siguranţă. De aceea îl iubea Shelby. Siguranţa însemna plafonare, iar plafonarea însemna plictiseală. întotdeauna fusese o prioritate pentru ea să nu se plictisească niciodată.

Georgetownul îi convenea pentru că era şi nu era la fel ca în D.C. Avea energia tinereţii: universitatea, cafenelele, bere la jumătate de preţ miercuri seara. Avea demnitatea vârstei: străzi rezidenţiale, ziduri de cărămidă roşie acoperite de iederă, obloane vopsite, femei

afară în serile calde de vară, ascultând mişcarea oraşului. Avea jaluzele cu şipci din bambus la ferestre, astfel că putea avea parte de intimitate dacă dorea. însă rareori se întâmpla asta.

Shelby Campbell fusese făcută pentru oameni, pentru conversaţii şi mulţimi. Era la fel de fascinant să stea de vorbă cu străinii, ca şi cu prietenii, iar zgomotul era mai interesant decât liniştea. Cu toate acestea, îi plăcea să trăiască în ritmul ei, prin urmare, colegii ei de apartament nu făceau parte din spiţa umană. Moshe Dayan era un motan cu un singur ochi, iar Mătuşica Em era un papagal care refuza să converseze cu oricine. Trăiau laolaltă într-o relativă pace, în dezordinea îngrămădită pe care Shelby o numea casă.

Era ceramistă de meserie şi negustoreasă dintr-un capriciu. Micul magazin pe care îl avea, numit Calliope, dobândise succes şi popularitate în cei trei ani de când îl deschisese. Descoperise că îi plăcea să aibă de-a face cu clienţii aproape la fel de mult pe cât îi plăcea să stea la roata ei de olar, cu o bucată de argilă şi cu imaginaţia ei. Hârţogăria era o iritare continuă. însă pentru Shelby, iritările dădeau savoare vieţii. Astfel că, spre amuzamentul familiei şi surprinderea multor prieteni, se apucase de comerţ şi avusese un succes neîndoielnic.

La şase, încuia magazinul. încă de la început, Shelby hotărâse să nu-şi încredinţeze serile afacerilor şi transformase asta în politica firmei. Putea lucra cu argila şi e-mailurile până la orele târzii ale dimineţii sau putea ieşi, pierzându-se în viaţa străzii, dar negustorul din ea nu credea în orele peste program. în seara aceea însă, se confrunta cu ceva ce evita ori de câte ori era posibil şi pe care îl lua în serios când nu avea de ales: o obligaţie. Stinse luminile când ieşi şi urcă scările spre etaj.

- Cum merge?

Il scărpina absentă pe Moshe după urechi, unde îi plăcea cel mai mult. Cu un sunet de aprobare, privi spre ea cu singurul lui ochi, înclinându-şi capul, ceea ce făcea ca bandajul pe care îl purta să pară şmecher şi foarte potrivit.

-Da, o să-ţi dau de mâncare. Shelby îşi apăsă o mână pe stomac. Era lihnită şi tot ce putea spera să găsească în seara aceea era ficat învelit în bacon şi biscuiţi. O, ei bine, murmură ea, intrând în bucătărie să hrănească pisica.

Ii promisese mamei sale că îşi va face apariţia la cocktailul congresmenului Write, aşa că nu avea încotro. Deborah Campbell era probabil singura capabilă să o facă pe Shelby să simtă că nu are încotro.

Shelby ţinea la mama ei, mai mult decât cu dragostea obişnuită a unui copil pentru un părinte. Erau momente când erau luate drept surori, în ciuda diferenţei de douăzeci şi cinci de ani dintre ele. Culoarea era aceeaşi - păr roşu aprins, prea izbitor pentru a fi castaniu, prea întunecat pentru a trece drept arămiu. în timp ce mama îl purta scurt şi drept, Shelby îşi lăsa un breton care se cârlionţa, fiind o idee prea lung. Moştenise tenul de porţelan şi ochii fumurii ai mamei sale, însă, în vreme ce această combinaţie îi conferea lui Deborah o eleganţă delicată, Shelby semăna mai curând cu un puşti hoinar care vindea flori la colţul străzii. Avea faţa îngustă, uşor osoasă şi trasă. Deseori îşi exploata imaginea aplicând machiajul cu iscusinţă şi preferând să poarte haine demodate.

Deşi moştenise fizicul mamei sale, personalitatea îi aparţinea în totalitate. Shelby nu se gândea niciodată că e neconvenţională sau excentrică, pur şi simplu era. Crescuse şi fusese educată în Washington, iar ecourile politicii îi

de aprobat sau de blocat - toate făceau parte din trecutul ei.

Petrecerile pentru copii, organizate cu atenţie, fuseseră un element la fel de prezent ca şi conferinţele de presă. Copiii senatorului Robert Campbell erau importanţi pentru imaginea acestuia - imagine care fusese proiectată cu grijă ca fiind potrivită pentru Biroul Oval. Şi, în mare măsură, din câte îşi amintea Shelby, imaginea fusese un simplu fapt. Fusese un bărbat bun, echilibrat, afectuos, devotat, cu un dezvoltat simţ al ridicolului. Ceea nu îl salvase de glonţul unui nebun cu cincisprezece ani în urmă.

Atunci îşi spusese că politica îl ucisese pe tatăl ei. Nimeni nu scăpa de moarte - nici măcar la unsprezece ani, înţelegea asta. Dar venise prea curând pentru Robert Campbell. Şi dacă îl putuse lovi pe el, când ea şi-l închipuise invulnerabil, putea lovi pe oricine, oricând. Shelby hotărâse cu toată fervoarea copilăriei să se bucure de fiecare moment de viaţă şi să-l stoarcă de tot ce putea fi stors. De atunci, nimic nu-i schimbase părerea. Aşa că avea să meargă la cocktailul lui Write, din casa spaţioasă a acestuia de peste râu, şi va găsi ceva care să o amuze sau să o intereseze. Shelby nu se îndoia niciodată că va reuşi.

Shelby întârziase, dar i se întâmpla mereu. Nu era dintr-o delăsare conştientă sau din nevoia de a-şi face intrarea. întârzia mereu deoarece nu termina niciodată nimic atât de repede pe cât credea că o va face. In plus, casa albă din cărămidă, în stil colonial, era ticsită, îndeajuns de plină de oameni, încât apariţia unui întârziat să treacă neobservată.

încăperea era de două ori mai spaţioasă decât întregul apartament al lui Shelby şi de două ori mai lungă. Era zugrăvită în alb, ivoriu şi crem, ceea ce amplifica senzatia de spatiu neaglomerat,

trăi ea însăşi acolo. îi plăcea mirosul locului - tutun, amestec de parfumuri şi un toarte vag iz de transpiraţie. Era aroma oamenilor şi a petrecerilor.

Conversaţiile erau tipice la majoritatea cocktailuri- lor - haine, alte petreceri, scorurile de la golf -, dar se auzeau şi murmure despre preţuri, convorbirile NATO în curs şi despre recentul interviu al secretarului Trezoreriei din emisiunea *Face to Face.* Shelby îi cunoştea pe majoritatea celor prezenţi, care erau îmbrăcaţi în mătăsuri fine sau în costume închise, elegante. Evită să se lase prinsă de vreunul dintre ei aruncându-le zâmbete şi saluturi grăbite, croindu-şi drum cu iscusinţă exersată înspre bufet. Mâncarea era un lucru pe care îl lua foarte în serios. Când zări platourile cu *quiches,* îşi spuse că seara nu avea să fie o pierdere totală până la urmă.

-Vai, Shelby, nici măcar nu ştiam că eşti aici. Ce bine îmi pare că te văd!

Carol Write, de o eleganţă discretă intr-o rochie de olandă mov, se strecurase prin mulţime fără a vărsa nici o picătură din sherry.

-Am întârziat, îi spuse Shelby, întorcându-i scurta îmbrăţişare cu gura plină. Aveţi o casă frumoasă, doamnă Write.

-Vai, mulţumesc, Shelby. Mi-ar plăcea foarte mult să te conduc într-un tur al casei mai târziu, dacă mă voi putea sustrage. Aruncă o scurtă privire satisfăcută spre mulţime - emblema unei gazde din Washington. Cum merge treaba la magazin?

-Toate bune. Congresmenul e bine, sper.

- O, da. Va dori să te vadă - nu pot să-ţi spun cât de mult îi place urna aceea pe care i-ai făcut-o pentru birou. Deşi vorbea cu o uşoară tărăgănare tipică celor din statul Georgia, Carol putea vorbi la fel de iute ca o vânzătoare din New York care vrea

ca aceasta să apuce să mai ia o *quiche.* Nimeni nu se pricepe mai bine decât tine să întreţină conversaţia. Prea multe discuţii tehnice pot să ucidă pur şi simplu o petrecere. Sunt câţiva oameni aici pe care îi cunoşti, desigur, dar... Ah, iat-o pe Deborah! Te las cu ea un moment şi merg să-mi joc rolul de gazdă.

Eliberată, Shelby se îndreptă din nou către bufet.

- Bună, mamă.
- începusem să cred că ai dat înapoi.

Deborah îi aruncă o privire cercetătoare fiicei sale, minunându-se că fusta în culorile curcubeului, ia şi bo- leroul îi veneau atât de bine, când pe oricine altcineva ar fi părut un costum de carnaval.

- Hmm, am promis. Shelby aruncă o privire de cunoscător spre bufet, înainte de a face următoarea alegere. Mâncarea e mai bună decât mă aşteptam.

-Shelby, nu te mai gândi la stomac. Oftând pe jumătate, Deborah îşi luă fiica de braţ. în caz că nu ai observat, sunt câţiva tineri drăguţi aici.

-încă încerci să mă măriţi? întrebă Shelby, săru- tând-o uşor pe obraz. Aproape că te iertasem pentru pediatrul pe care ai încercat să mi-l bagi pe gât.

- Era un tânăr foarte chipeş.
- Hmm.

Shelby se hotărî să nu menţioneze că tânărul cel chipeş avea şase perechi de mâini - toate foarte active.

- în plus, nu încerc să te căsătoresc; vreau doar să fii fericită.

-Tu eşti fericită? contracară Shelby, cu un mic licăr în privire.

- O, da. Deborah îşi strânse absentă cercelul de

- Care te adoră. Am două bilete la baletul de la Centrul Kennedy, pentru săptămâna viitoare. Vrei să vii cu mine?

Uşoara încruntătură de iritare dispăru de pe fruntea lui Deborah. Câte femei, se gândi ea, aveau o fată care te putea exaspera şi mulţumi în acelaşi timp?

- Isteţ mod de a schimba subiectul şi da, mi-ar plăcea mult.

- Pot să vin la cină mai întâi? întrebă ea, apoi aruncă un zâmbet strălucitor în stânga. Bună, Steve. Ii testă bicepsul umflat. Ai tras de fiare.

Deborah îşi privi odrasla risipind farmece asupra secretarului adjunct de Presă, apoi ocupându-se îndeaproape de proaspătul şef al Agenţiei americane pentru Protecţia Mediului, fără a rata nici o mişcare. Naturală, autentică, reflectă Deborah. Nimănui nu-i plăceau oamenii - sau nimeni nu era mai plăcut de oameni - ca lui Shelby. Atunci de ce evita cu atâta scrupulozitate contactele tete-â-tete? Dacă Shelby ar fi evitat doar căsătoria, Deborah ar fi acceptat asta, dar de mult timp suspecta că fiica ei bloca altceva.

Deborah nu i-ar fi dorit niciodată nefericirea fiicei sale, dar până şi asta ar fi uşurat-o. O văzuse pe Shelby evitând durerea emoţională într-un fel sau altul timp cincisprezece ani. Fără durere, Deborah o ştia, nu exista niciodată o adevărată împlinire. Şi totuşi... Oftă când Shelby râse cu râsul acela al ei, voalat şi nepăsător, atrăgând atenţia diverşilor membri ai grupului căruia i se alăturase. Şi totuşi, Shelby era atât de plină de viaţă, atât de inteligentă! Poate că îşi făcea griji degeaba. Fericirea era un lucru foarte personal.

Alan o privea pe femeia cu părul de foc, care era îmbrăcată ca o ţigancă bogată. îi auzea râsul plutind pe deasupra încăperii, senzual şi inocent

Nu părea a-şi avea locul la o petrecere din Washington - iar el fusese la destule, ca să ştie cine era făcut pentru ele şi cine nu. Nu avea nimic elegant sau precaut. Ţinuta nu provenea dintr-unul din magazinele acceptate, la care erau cliente soţiile politicienilor, şi era limpede că nu îşi coafase părul în vreun salon sofisticat. Dar se integra. In ciuda aerului de L.A. şi a atitudinii newyorkeze, se integra de minune. Dar cine dracu'...

-Ei bine, domnule senator. Write îl bătu zdravăn pe Alan pe spate. E bine să te văd în afara arenei. Nu te scoatem din bârlog îndeajuns de des.

-Bun scotch, Charlie. Alan ridică din nou paharul. Funcţionează întotdeauna.

- Eu am nevoie de obicei de mai mult de atât, îl corectă Write. Arzi gazul până târziu la treabă, Alan.

Alan zâmbi relaxat. Nimeni nu avea mişcări secrete în Washington.

- Pare a fi o grămadă de ars momentan.

încuviinţând din cap, Write sorbi din băutură.

-Mă interesează ce crezi despre proiectul de lege
al lui Breiderman, care se va dezbate săptămâna viitoare.

Alan privi calm în ochii congresmenului, ştiind că Write era unul din principalii susţinători ai lui Breiderman.

- Sunt împotriva ei, spuse el simplu. Nu ne mai putem permite alte reduceri bugetare în educaţie.

-Ei bine, Alan, ştim amândoi că lucrurile nu sunt doar în alb şi negru.

- Uneori zona gri ajunge să fie prea mare, şi atunci e mai bine să te întorci la lucrurile de bază. Nu voia o dezbatere şi descoperi că nu avea chef de discuţii profesionale. Era o situaţie nefericită pentru un senator la o petrecere politică. Dar Alan

care pare a fi o combinaţie între Esmeralda şi Heidi - cine este?

- Cine? repetă Write, îndeajuns de intrigat de descriere pentru a-şi uita ce avusese de gând să zică, urmărind privirea lui Alan. O, nu-mi spune că nu ai mai întâlnit-o pe Shelby! Zâmbi larg, savurând şi mai mult descrierea, acum că ştia la cine se referă. Vrei să te prezint?

-Cred că mă descurc singur, murmură Alan. Merci.

Alan o luă din loc, înaintând agale printre grupurile de oameni, oprindu-se când era nevoit să o facă. Ca şi Shelby, era făcut să fie printre oameni. Strângeri de mâini, zâmbete, cuvântul potrivit la momentul potrivit, o memorie bună a feţelor. Era ceva obişnuit pentru un bărbat a cărui carieră depindea de capriciul publicului la fel de mult ca şi de propria iscusinţă. Şi era iscusit.

Alan cunoştea legea; era familiarizat cu toate nuanţele şi unghiurile acesteia, deşi, spre deosebire de fratele său, şi el avocat, Alan fusese atras mai mult de partea teoretică a legii decât de cazurile individuale. Privirea de ansamblu era cea care îl fascina, felul în care legea, sau baza acesteia, Constituţia, funcţiona pentru oameni. Politica îi stimulase imaginaţia în colegiu şi o făcea chiar şi acum, la 35 de ani; lăsând în urmă un mandat în Congres şi aşteptând primul mandat în Senat, îi făcea plăcere să îi exploreze posibilităţile nelimitate.

- Singur, Alan?

Myra Ditmeyer, soţia unui judecător de la Curtea Supremă, îl trase de braţ, în timp ce se îndepărta de un grup.

Alan zâmbi larg şi, în calitate de vechi prieten, o sărută pe obraz.

- O, drace, dacă s-ar putea! Douăzeci de ani, scoţian care frângi inimile ce eşti; nu aş avea nevoie decât de douăzeci de ani - o picătură în ocean. Zâmbetul ei era sincer în timp ce îl studia. De ce nu eşti la braţ cu una dintre tipele alea cosmopolite ale tale în seara asta?

-Speram să vorbesc cu tine într-un weekend în Puerto Vallarta.

De data aceasta Myra îl înghionti în piept cu una dintre unghiile ei lungi stacojii, râzând.

-Te-ai învăţa minte, dacă ţi-aş accepta oferta. Crezi că eşti în siguranţă cu mine. Oftă, iar faţa ei rotundă, cu riduri fine, deveni melancolică. Din nefericire e adevărat. Trebuie să-ţi găsim pe cineva periculos, Alan MacGregor. Un bărbat de vârsta ta încă singur! Plescăi din limbă. Americanilor le place ca preşedinţii lor să fie bărbaţi aşezaţi la casele lor, dragul meu.

Alan nu făcu decât să zâmbească şi mai larg.

-Acum vorbeşti ca tata.

-Piratul acela bătrân! Myra pufni, dar în ochi îi apăru un licăr de amuzament. Insă ai face bine să-i urmezi sfatul din când în când. Un politician de succes este însurat.

-Ar trebui să mă însor ca să avansez în carieră?

-Nu încerca să faci pe deşteptul cu mine, spuse Myra poruncitor, apoi văzu că privirea lui se îndreptă în direcţia unui râset jos, familiar.

„Măi, măi“, se gândi ea, „nu-i aşa că ar fi o pereche interesantă? Vulpoiul şi fluturele".

-Organizez un dineu săptămâna viitoare, se decise pe loc. Doar câţiva prieteni. Te va suna secretara mea la birou să-ţi transmită detaliile, adăugă ea mângâindu-l pe obraz cu o mână cu multe inele şi se îndepărtă ca să găsească un loc strategic de unde să privească.

Văzând că Shelby se îndepărta de trioul cu

persistentă între toate cele trei. Era mai curând o aură decât un parfum, şi una de neuitat. Shelby se ghemuise în faţa unei vitrine, cu nasul lipit de sticlă.

- Porţelan din secolul al XVIIIdea, murmură ea, simţind că era cineva în spatele ei. Email verde. Spectaculos, nu-i aşa?

Alan privi spre bolul care părea să o fascineze, apoi spre claia de păr roşu aprins.

-Atrage atenţia, negreşit.

Ea ridică privirea, uitându-se peste umăr şi zâmbind - cu un zâmbet la fel de uluitor şi unic ca şi parfumul ei.

- Bună.

- Bună, spuse el, luându-i mâna pe care i-o întinse - puternică şi fermă, un paradox având în vedere felul cum arăta - şi ajutând-o să se ridice. Nu-i dădu drumul cum ar fi făcut în mod normal fără să se gândească, ci continuă să io ţină, în timp ce ea îi zâmbea.

-Am fost distrasă în drum spre obiectivul meu. îmi faci o favoare?

El ridică din sprâncene. în vocea ei se simţea atât educaţia şcolii, cât şi a străzii.

-Ce?

- Doar să stai aici. Cu o mişcare rapidă, trecu pe lângă el, luă o farfurie de pe bufet şi începu să o umple. Ori de câte ori încep să fac asta, mă vede cineva şi mă ia pe sus. Nu am apucat să iau cina. Aşa. Satisfăcută, îi atinse braţul lui Alan. Hai să mergem pe terasă!

Shelby ocoli masa, ieşind prin uşile franţuzeşti.

Aer cald şi parfum de liliac timpuriu. Lumina lunii cădea pe iarba care fusese proaspăt tunsă şi greblată cu grijă. O salcie bătrână cu ramuri noi crude se apleca deasupra stâlpului pe care se arbora drapelul. Cu un oftat de pură lăcomie senzuală, Shelby îşi strecură un crevete rece în

Intrigat, Alan muşcă din aperitivul pe care i-l dusese la gură.

- Pateu în aluat cu... un dram de castană.

- Hmm. Shelby devoră restul. Eu sunt Shelby, spuse ea, punând farfuria pe o masă de sticlă şi aşezându-se.

-Eu sunt Alan. Pe buzele lui zăbovea un zâmbet când se aşeză lângă ea. De unde venea puştoaica asta hoinară? se întrebă el. îşi spuse că putea petrece un timp cu ea pentru a afla, iar aerul primăvăratic era o uşurare bine-venită, după fumul de tutun şi florile de seră dinăuntru. Ai de gând să împărţi ceva din ce ai acolo?

Shelby îl studie, gândindu-se. îl observase din partea cealaltă a încăperii, poate pentru că era înalt, cu o constituţie atletică naturală, genul peste care nu dădeai prea des la o petrecere din Washington. Vedeai trupuri întreţinute cu grijă, genul de ţipi care vorbeau despre mers la sală de trei ori pe săptămână şi la squash, dar el aducea mai curând cu un înotător, un înotător care traversează canalul, fiind înalt şi zvelt. Străbătuse curenţii fără a întâmpina prea mare rezistenţă. Nu avea faţa petedă; se vedeau câteva riduri apărute de la griji, care completau trăsăturile aristocratice ale chipului şi gura mare, cu buze subţiri. Nasul îi era uşor strâmb, ceea ce îi plăcea. Părul negru şi ochii închişi la culoare o făceau să se gândească la un erou din cărţile lui Bronte - Heath- cliff sau Rochester, nu era sigură. însă avea un aer gânditor, meditativ, care o liniştea şi o distrăgea totodată. Buzele lui Shelby se arcuirâ din nou.

- Sigur. Presupun că ţi-ai câştigat dreptul. Ce bei?

Alan întinse mâna înspre farfurie.

-Scotch, simplu.

- Ştiam că eşti de încredere.

Shelby îi luă paharul şi sorbi. Ochii ei râdeau

- Presiuni materne, îi spuse ea relaxată. Le-ai resimţit vreodată?

El zâmbi cu subînţeles, într-un fel captivant.

- Presiunile paterne sunt specialitatea mea.

-Nu cred că e mare diferenţă, conchise Shelby cu gura plină. înghiţind, îşi sprijini obrazul în palmă. Locuieşti în Alexandria?

-Nu, Georgetown.

-Chiar? Unde?

Lumina lunii îi licărea în ochi, dezvăluindu-i că erau de cel mai pur cenuşiu pe care îl văzuse vreodată.

- P Street.

-Amuzant că nu ne-am ciocnit unul de altul în piaţa locală. Magazinul meu e la doar câteva cvartale.

- Ai un magazin?

Rochii excentrice, jachete de catifea, îşi imagină el. Poate bijuterii.

-Sunt ceramistă.

Shelby îi împinse paharul înapoi pe masă.

-Ceramistă! Instinctiv, Alan îi luă mâna să i-o cerceteze. Mică şi îngustă, cu degete lungi şi unghii scurte şi fără ojă. Îi plăcea atingerea mâinii ei şi cum îi arăta încheietura cuprinsă de o brăţară groasă de aur. Te pricepi?

-Sunt nemaipomenită. Pentru prima dată de când îşi amintea, fu nevoită să-şi stăpânească impulsul de a se retrage. Îi trecu prin minte că dacă nu o făcea, el avea să o ţină aşa până când ea va uita că avea de mers şi în alte locuri. Nu te-ai născut în Washington, continuă, lăsându-şi mâna într-a lui, pentru a experimenta. Ce să fie... New England?

- Massachusetts. Foarte bine. Sesizând uşoara rezistenţă a mâinii ei, Alan continuă să i-o ţină, luând o nouă gustare şi oferindu-i-o.

-Ah, se simte o urmă de Harvard.

-Nu medicină, speculă ea, lăsându-şi degetele să se împletească cu ale lui. Devenea deja o senzaţie foarte plăcută. Nu ai palmele îndeajuns de fine pentru medicină.

„Poate vreuna din arte?“ se întrebă ea, observând din nou expresia aceea meditativ-romantică din ochii lui. Un visător, bănui ea, un bărbat care tindea să despice lucrurile fâşie cu fâşie înainte de a acţiona.

- Drept. Alan acceptă cercetarea scrupuloasă, ca şi uşoara surpriză de pe chipul ei. Dezamăgită?

- Surprinsă. Deşi vocea lui era potrivită pentru drept, decise ea - clară şi limpede, cu o undă ascunsă, care ar fi putut fi dramatism sau umor. Dar cred că ideea mea despre avocaţi e deficitară. Au guşă şi poartă ochelari de cal. Nu crezi că legea tinde să se interpună în calea multor lucruri obişnuite?

Alan ridică fruntea în completă armonie cu colţul gurii.

- Cum ar fi crimele şi distrugerile?

- Astea nu sunt lucruri obişnuite; ei bine, poate distrugerile, se corectă Shelby sorbind din nou din paharul lui. Presupun că mă refer la hârţogăria nesfârşită a birocraţiei. Ştii câte hârtii am de completat pentru a-mi vinde lucrările? Apoi cineva trebuie să le citească, altcineva să le arhiveze şi o a treia persoană trebuie să le expedieze când vine vremea. Nu ar fi mai simplu să fiu lăsată pur şi simplu să vând o vază şi să-mi câştig traiul?

- E dificil când ai de-a face cu milioane. Alan uită că nu voia să se implice intr-o dezbatere, jucându-se încet cu inelul pe care ea îl purta pe degetul mic. Nu toată lumea şi-ar declara profiturile în mod cinstit, nu ar plăti nimeni impozite, iar cei care deţin mici afaceri nu ar avea parte de mai multă protecţie decât consumatorul.

- E greu de crezut că depunând hârtii cu codul

dar când zâmbi - cânci zâmbi cu adevărat - Shelby decise că era cel mai irezistibil bărbat pe care îl întâlnise vreodată. Poate că era urma aceea de seriozitate care se ghicea în spatele umorului.

- întotdeauna există o mare suprapunere între birocraţie şi necesitate.

Alan se întrebă - doar pentru un moment - de ce dracu' purta o astfel de conversaţie cu o femeie care arăta ca o nomadă din secolul al XIX-lea şi mirosea ca visul oricărui bărbat.

-Cel mai bun lucru la reguli este varietatea infinită în care le poţi încălca. Shelby râse cu râsul acela cristalin care îl atrăsese mai întâi. Presupun că asta te face să continui să rămâi în afaceri.

Prin fereastra deschisă se auzi o voce, apăsată, rece, autoritară.

-O fi Nadonley în temă cu relaţiile israelo-ameri- cane, dar nu-şi face prea mulţi prieteni cu strategia lui actuală.

-Iar înfăţişarea aceea ponosită, de turist la clasa a doua, devine cam străvezie.

-Tipic, murmură Shelby, cu o urmă de încruntare în ochi. Hainele sunt la fel de politice ca şi convingerile - probabil chiar mai mult. Costume negre, cămaşă albă şi eşti conservator. Mocasini şi pulover de caşmir, eşti liberal.

Mai auzise aroganţa aceea şmecherească cu referire la profesia lui - tăcută sau zgomotoasă, în funcţie de ocazie. In mod normal, Alan ar fi ignorat-o. De data aceasta îl irită.

-Ai tendinţa să simplifici, nu-i aşa?

-Doar lucrurile cu care nu am răbdare, recunoscu ea cu nonşalanţă. Politica este un produs secundar al societăţii încă dinainte ca Moise să poarte dezbateri cu Ramses.

Pe buzele lui începu să joace din nou zâmbetul

Shelby nu îl cunoştea îndeajuns de bine încât să ştie că era unul provocator. Şi când te gândeşti că aproape că cedase tentaţiei de a rămâne acasă, petrecând o seară liniştită cu o carte în mână!

- Nu îţi prea plac politicienii.

- E una dintre puţinele generalizări pe care am tendinţa să le fac. Sunt de câteva feluri - mărginit, bigot, flămând, oscilant. întotdeauna mi s-a părut înspăimântător că o mână de oameni conduc această lume ciudată. Aşa că... Ridicând din umeri, îşi împinse farfuria. îmi fac un obicei din a pretinde că am cu adevărat control asupra propriului destin. Se aplecă iar spre el, bucurân- du-se de felul în care se jucau umbrele sălciei pe chipul lui. Era tentată să atingă şi să simtă forma şi textura cu degetele. Vrei să ne întoarcem?

-Nu. Alan îşi lăsă degetul mare să alunece uşor pe încheietura ei. Simţi că pulsul ei se accelerează, aproape surprins. Habar n-aveam cât de plictisit eram până să vin aici.

Shelby zâmbi instantaneu, strălucitor.

- Cel mai mare compliment, într-o formă linguşitoare. Nu eşti irlandez, nu-i aşa?

El clătină din cap, întrebându-se ce gust avea gura aceea mobilă şi jucăuşă.

- Scoţian.

- Dumnezeule, şi eu! Ochii i se umbriră din nou şi fu străbătută de un fior de nerăbdare. încep să cred că este soarta. Şi nu m-am simţit niciodată în largul meu cu soarta.

- Să-ţi controlezi destinul?

Cedând unui impuls neobişnuit, îi ridică degetele la buze.

- Prefer să stau la volan, încuviinţă ea, dar îşi lăsă mâna să zăbovească acolo, spre bucuria amândurora. Spiritul practic al familiei Campbell.

De data aceasta fu rândul lui Alan să râdă, îndelung şi dând frâu liber amuzamentului.

-Pentru vechile zâzanii, spuse el, ridicând paharul spre ea. Fără îndoială, strămoşii noştri s-au măcelărit unii pe alţii, în sunetul de jelanie al cimpoaielor. Eu fac parte din clanul MacGregor.

Shelby zâmbi larg.

-Bunicul m-ar hrăni doar cu pâine şi apă să ştie că pierd vremea cu tine. Un MacGregor sălbatic şi nesuferit.

Alan zâmbi şi mai larg, în timp ce zâmbetul ei se evaporă agale.

-Alan MacGregor, spuse ea. Senator de Massachusetts.

-Vinovat.

Shelby oftă, ridicându-se.

- Păcat.

Alan nu-i dădu drumul la mână, dar se ridică în aşa fel încât trupurile lor fură suficient de aproape pentru a se atinge, îndeajuns de aproape pentru a transmite atracţia instantanee, complicată.

- De ce?

-Poate că aş fi riscat să stârnesc furia bunicului... Shelby îi cercetă din nou rapid chipul, intrigată de pulsul ei inegal. Da, cred că aş fi făcut-o, dar nu ies cu politicieni.

- Chiar? Privirea lui Alan coborî spre gura ei, apoi îşi ridică din nou ochii spre ai ei. Nu o invitase în oraş. înţelegea, şi nu era întru totul de acord, că era genul de femeie care făcea singură invitaţiile dacă avea chef. E una din regulile lui Shelby?

- Da, una dintre cele câteva.

Gura ei era ispititoare - mică, nerujată şi vag arcuită, ca şi când totul i s-ar fi părut o glumă pentru amândoi. Da, gura ei era ispititoare, însă amuzamentul din ochii ei era o provocare. în loc să facă ceea ce ar fi fost previzibil, Alan îi ridică

- Cel mai hun lucru când vine vorba de reguli, o cită el încet, e varietatea infinită în care le poţi încălca.

- Prinsă în propria capcană, murmură ea, trăgân- du-şi mâna.

Era ridicol, îşi spuse Shelby, să se lase tulburată de un gest romantic demodat. Dar în ochii aceia căprui întunecaţi era o expresie care îi spunea că o făcuse în acel scop, dar în aceeaşi măsură pentru a-şi satisface plăcerea.

- Ei bine, domnule senator, începu ea cu o voce mai fermă, a fost plăcut. E timpul să-mi fac din nou apariţia înăuntru.

Alan o lăsă să ajungă aproape de uşi înainte de a spune:

-Ne mai vedem, Shelby.

Ea se opri, privind peste umăr.

- E o posibilitate.

- O certitudine, o corectă el.

Shelby îşi miji ochii pentru un moment. El stătea lângă masa de sticlă, cu luna în spate - înalt, întunecat şi făcut pentru acţiune. Avea chipul foarte calm, o atitudine relaxată, însă avu senzaţia că dacă ar fi schiţat cel mai mic gest, ar fi putut ajunge la ea înainte să apuce să respire. Era îndeajuns încât aproape să fie tentată să o facă. Scutură uşor din cap, iar bretonul i se clătină pe frunte. Zâmbetul acela abia schiţat pe care i-l arunca o înfuria, mai ales că o făcea să vrea să i-l întoarcă. Fără a mai spune vreun cuvânt, deschise uşile şi se strecură înăuntru.

capitolul 2

Shelby angajase un vânzător cu jumătate de normă cu aproape doi ani în urmă, pentru a putea să-şi ia o oră sau o zi liberă când avea chef sau pentru a petrece câteva zile în şir ocupându-se de meşteşugul ei. Găsise omul potrivit în Kyle, un poet care o ducea greu şi al cărui temperament îi era pe plac. Lucra regulat pentru ea miercurea şi sâmbăta şi sporadic câteva ore, oricând îl chema. La rândul ei, Shelby îl plătea bine şi îi asculta poeziile. Primul lucru îi hrănea trupul lui Kyle, al doilea sufletul.

Shelby îşi rezerva invariabil sâmbetele pentru a lucra la roata de olărit, deşi ar fi fost amuzată dacă cineva ar fi zis că e disciplinată: continua să creadă că lucra atunci pentru că aşa voia, nu pentru că-şi făcuse o rutină. Şi nici nu-şi dădea seama pe deplin cât îi echilibrau viaţa sâmbetele acelea petrecute în faţa roţii.

Atelierul ei era în spatele magazinului. Pe doi pereţi erau montate rafturi solide, ticsite cu proiecte care fuseseră abandonate sau care îşi aşteptau rândul pentru a fi arse în cuptor. Erau şiruri întregi de emailuri - paleta ei de culori - nu mai puţin importantă pentru ea decât pentru orice artist. Erau unelte: ace lungi cu mânere de lemn, pensule de diverse dimensiuni, conuri de ars. Zidul din spate era dominat de un cuptor mare, intr-un separeu, acum închis, cu rafturi ticsite de ceramică emailată şi decorată, aflată la ultima ardere.

Pentru că ventilaţia erau deschisă, iar camera nu era mare, temperatura ridicată a cuptorului

Erau două ferestre, care dădeau amândouă în alee, astfel că nu se prea auzeau zgomotele străzii. Radioul îi ţinea de urât şi, cu părul prins la spate cu un şiret de piele, aplecată deasupra roţii cu ultimul bulgăre de lut, intenţiona să încheie ziua.

Poate că partea aceasta a meşteşugului ei îi plăcea cel mai mult - să ia un bulgăre de lut şi să-şi lase îndemânarea şi imaginaţia să-i dea forma dorită. Putea ieşi o vază sau un bol, turtit sau zvelt, cu bavură sau neted. Putea fi o urnă, care va trebui să aştepte să-i adauge mânere sau un ceainic care intr-o zi va conţine ceai de iasomie sau cafea aromată. Posibilităţi. Shelby nu se sătura să se lase fascinată de ele.

Smălţuirea, adăugarea culorii şi a modelului atingeau o altă parte a firii ei. Era muncă de finisaj - creativă, desigur, şi solicitantă. Putea face risipă de culori sau le putea drămui, după cum alegea, folosind detalii minuţioase sau tuşe îndrăzneţe. Prelucrarea lutului era mai primitivă şi, prin urmare, mai provocatoare.

Cu mâinile goale, modela, dădea formă şi contur unui bulgăre inform de lut, după propria voinţă. Shelby îşi dădea seama că oamenii făceau asta deseori unii cu alţii, mai ales cu copiii lor. Nu-i plăcea ideea asta şi îşi concentra latura aceea a eului asupra lutului: avea să-l modeleze, să-l aplatizeze şi să-l remodeleze până când îi convenea. Prefera ca oamenii să fie mai puţin maleabili; matriţele erau pentru obiectele inanimate. Toţi cei care intrau prea uşor într-una erau pe jumătate morţi.

Scosese bulele de aer din lut. Era umed şi proaspăt, amestecat cu grijă pentru a obţine consistenţa potrivită. Adăugă şamota, bucăţi de ceramică sparte, măcinate mare, pentru întărire, şi era gata să înceapă. Roata umedă aştepta. Folosindu-şi ambele mâini, Shelby apăsă lutul, iar

Absorbită, lucra cu radioul murmurând neauzit în spatele ei. Roata torcea. Lutul se răsucea, cedând presiunii mâinilor ei, lăsându-se în voia imaginaţiei sale neobosite. Modelă un inel cu pereţi groşi, apăsând cu degetul mare în centrul bulgărelui de lut, apoi încet, foarte încet, îl trase în sus între degetul mare şi celelalte degete, pentru a forma un cilindru. Acum îl putea aplatiza, modelând o farfurie, îl putea deschide, dând naştere unui bol sau poate închide într-o sferă, după bunul plac.

Deţinea controlul şi era totodată motivată. Mâinile dominau lutul la fel de sigur pe cât era ea dominată de propria creativitate. Simţea nevoia să facă un obiect simetric, echilibrat. In mintea ei, undeva, era o imagine puternică a masculinităţii - ceva cu linii curate, rafinate şi de o eleganţă discretă. începu să desfacă lutul, cu mâini iscusite şi sigure, alunecoase acum din pricina materialului cafeniu-roşcat. Obiectivul deveni un bol, adânc, cu o bavură largă, cu alura unei amfore romane, fără mânere. Rotaţia şi presiunea mâinilor ei forţă lutul să ia formă. Conturul nu mai era doar în mintea ei în timp ce modela lutul pe dinăuntru şi pe dinafară.

Cu mâini iscusite şi cu un ochi experimentat, modelă forma, conferindu-i proporţii, conturând un con la bază, apoi aplatizându-1. Timpul şi răbdarea pe care le aloca veneau de la sine şi se regăseau în puţine alte aspecte ale vieţii ei. Doar energia îi contamina întreaga fiinţă.

Shelby şi-l închipuia deja terminat, cu un finisaj verde jad întunecat, cu urme, însă doar urme, de ceva mai blând sub suprafaţa smalţului. Fără vreo decoraţiune sau caneluri - bolul avea să fie judecat doar pe baza formei şi a forţei sale.

După ce silueta prinse contur, rezistă impulsului de a se grăbi. Prea multă grijă era la fel

rezervat uscării. A doua zi, când avea să fie tare ca pielea, îl va pune iar pe roată şi îşi va folosi uneltele pentru a-l finisa, îndepărtând tot lutul nedorit. Da, verde jad, decise ea. Şi cu o smălţuire atentă, putea produce tentele acelea mai blânde, sub nuanţa intensă şi îndrăzneaţă.

Se întinse absentă, ca să scape de cârceii enervanţi pe care nu-i luase în seamă în timp ce lucra la roată. O baie fierbinte, decise Shelby, înainte de a ieşi în oraş, ca să li se alăture celor câţiva prieteni în micul club de pe M Street. Cu un oftat, în care satisfacţia se împletea cu oboseala, se întoarse. Apoi scoase un icnet.

- A fost foarte instructiv. Alan îşi scoase mâinile din buzunare şi traversă încăperea spre ea. Ştii ce formă urmăreşti când începi sau îţi vine pe măsură ce lucrezi?

Shelby îşi suflă bretonul din ochi înainte de a răspunde. Nu avea să reacţioneze previzibil, întrebându-l ce căuta acolo sau cum intrase.

- Depinde.

Ridică dintr-o sprânceană, vag surprinsă să-l vadă în blugi şi hanorac subţire. Bărbatul pe care îl întâlnise cu o seară înainte păruse prea rafinat pentru asemenea haine obişnuite, mai ales pentru blugi decoloraţi în anumite locuri de la atâta purtat. Adidaşii erau scumpi, dar nu erau noi. La fel şi ceasul de aur de la încheietura mâinii. Bogăţia îl prindea, dar nu părea genul de bărbat neglijent cu ea. Ştia câţi bani are la bancă - ceea ce Shelby nu putea pretinde -, ce acţiuni deţinea şi cât valorau pe piaţă.

Alan nu se tulbură sub privirea ei scrutătoare. Ajunsese să fie prea obişnuit să se afle în atenţia publicului ca să se mai îngrijoreze că era studiat. Şi era de părere că Shelby avea dreptul să o facă, dat fiind că în ultimele treizeci de minute nu făcuse altceva decât să se holbeze la ea.

- Presupun că ar trebui să spun că sunt

Alan dădu din cap.

-Munceşti din greu, comentă el, privind spre mâinile ei acoperite de lut. Mereu m-am gândit că artiştii consumă la fel de multă energie ca şi atleţii când curge adrenalina. îmi place magazinul tău.

-Mulţumesc. Pentru că fusese un compliment simplu şi sincer, Shelby zâmbi larg. Ai venit să arunci o privire?

- Oarecum. Alan rezistă impulsului de a arunca din nou o privire înspre picioarele ei. Erau mult, mult mai lungi decât îşi imaginase. Se pare că am ajuns la ora închiderii. Vânzătorul tău mi-a spus să-ţi zic că încuie el.

- O! Shelby privi spre ferestre, ca şi când ar fi vrut să afle ora. Folosindu-se de umăr, se scarpină pe obraz. Tricoul se ridică pe sânii ei mici şi fermi. Ei bine, unul dintre beneficiile faptului că magazinul e al meu e că pot deschide şi închide când doresc. Poţi să mergi să arunci o privire pe aici până mă spăl, dacă doreşti.

- De fapt... îi prinse coada scurtă, răvăşită, în mână, ca şi când i-ar fi testat greutatea. Mă gândeam mai curând să luăm cina împreună. Nu ai mâncat.

-Nu, nu am mâncat, răspunse Shelby, deşi nu fusese o întrebare. Dar nu ies la cină cu tine, domnule senator. Te-ar interesa un vas de lut în stil oriental sau o vază înaltă?

Alan făcu un pas înainte, făcându-i plăcere convingerea ei deplină şi de ideea că va putea să i-o clintească. La urma urmelor, de aceea venise, nu-i aşa? îşi reaminti el. Să întoarcă vreo câteva din micile lovituri iscusite ţintite înspre profesia lui şi, prin urmare, asupra lui.

- Am putea mânca acasă, sugeră el, lăsându-şi mâna să alunece din părul ei pe ceafă. Nu sunt pretentios.

se întinse puţin sub mâna lui. Toate spasmele din muşchii ei se evaporaseră. Ţi-am spus aseară care e politica mea.

- Hmm.

Ce gât zvelt avea, se gândi el. Iar pielea de acolo era atât de fină, făcându-l să-şi închipuie cum era pe sub şorţul acela şi pe sub tricou.

- Ei bine, atunci nu ar trebui să fie o problemă.

Probabil că făcea o muncă fizică cu mâinile, se gândi ea în trecere. Nu avea palme de funcţionar. Tonul apăsat al vocii ei era calculat să lupte cu atracţia şi cu vulnerabilitatea pe care o aducea acesta.

-îmi pari un bărbat prea inteligent pentru a avea nevoie să o repet.

Cu o apăsare abia sesizabilă, o trase spre el.

- E o procedură standard ca politicile să fie revizuite din când în când.

- Când o voi face, voi... Ca nu mai înainteze, Shel- by îl împinse cu palma în piept. Amândoi îşi amintiră cum arătau mâinile ei în acelaşi timp şi priviră în jos. Hohotul ei de râs îl făcu să-şi ridice ochii înspre ai ei. Ai căutat-o cu lumânarea, îi spuse ea zâmbind.

Privirea lui Shelby se înseninã, căci veselia luase locul furnicăturilor de încordare. Pe hanoracul lui era o amprentă destul de clară a mâinii ei, exact în centru.

-Asta, spuse ea, studiind pata, s-ar putea să fie următoarea modă. Ar trebui să o patentăm rapid. Ai nişte pile?

- Câteva. Privi în jos spre hanorac, apoi din nou la chipul ei. Nu-l deranja să se murdărească niţel când situaţia o impunea. Ar implica o grămadă de hârţogărie.

- Ai dreptate. Şi, dat fiind că refuz să mai

şi, după ce se şterse pe mâini, se duse să verifice cuptorul de ars.

Alan se întrebă, din pricina uşurinţei cu care i-o spusese, dacă avea obiceiul să primească bărbaţi pe jumătate dezbrăcaţi în magazin.

-Tu ai făcut tot ce în magazin? Alan scrută rafturile, după ce îşi trase hanoracul peste cap. Tot ce e aici?

-Mda.

- Cum ai început?

-Probabil cu lutul de modelat pe care mi l-a dat bona pentru a mă ţine departe de necazuri. Ceea ce nu s-a întâmplat, adăugă ea, verificând ventilaţia. Dar îmi plăcea mult să frământ lutul. Nu am avut niciodată acelaşi sentiment pentru lemn sau piatră. Se aplecă să modifice ceva. Alan întoarse capul la timp ca să-i vadă blugii întinzându-i-se periculos peste şolduri. Dorinţa îl izbi cu o forţă nebănuită în vintre.

- Cum e hanoracul?

Distras, Alan privi din nou spre apa care cădea peste bumbac. Fu surprins că pulsul nu-i era tocmai egal. Va trebui să facă ceva în legătură cu asta, decise el. Să se gândească bine şi să reevalueze... mâine.

-E în regulă. După ce închise robinetul, stoarse hanoracul şi îl lăsă pe marginea chiuvetei. Va fi... interesant să merg acasă pe jumătate dezbrăcat, spuse el gânditor.

Shelby aruncă o privire peste umăr, dar uită ce voia să spună. Era îndeajuns de zvelt încât să-i poată număra coastele, dar pieptul şi umerii laţi, ca şi talia subţire, emanau forţă şi rezistenţă. Trupul lui o făcu să uite de orice alt bărbat pe care îl mai văzuse.

La el se gândise, îşi dădu ea brusc seama, când modelase lutul în bolul acela cu linii curate.

Shelby lăsă primul val de dorinţă să o străbată

- Eşti într-o formă excelentă, comentă ea cu nonşalanţă. Ar trebui să reuşeşti să ajungi pe P Street în mai puţin de trei minute, în pas alergător.

- Shelby, e de-a dreptul neprietenos.

- Mă gândeam că e mai curând nepoliticos, îl corectă ea, ascunzându-se în spatele unui zâmbet larg. Presupun că aş putea fi drăguţă să îl pun în uscător.

-A fost lutul tău.

-A fost mişcarea ta, îi reaminti ea, dar luă hanoracul ud. Bine, vino sus. Cu o mână, îşi scoase şorţul de lucru, aruncându-l într-o parte, şi ieşi pe uşă. Presupun că ţi se cuvine o băutură din partea casei.

- Eşti plină de amabilităţi, murmură Alan, urmând-o pe scări.

- Reputaţia generozităţii mele e notorie. Shelby împinse uşa. Dacă vrei scotch, e acolo. Cu un gest vag, o apucă în direcţia opusă. Dacă preferi cafea, bucătăria e drept în faţă - e un filtru pe blat şi o cutie de două sute de grame în dulăpiorul de lângă fereastră. Apoi dispăru cu hanoracul lui într-o încăpere alăturată.

Alan privi în jur. Interesul pe care i-l stârnise Shelby creştea acum, văzându-i casa. Era o amestecătură de culori, care ar fi trebuit să intre în conflict, dar nu se întâmpla asta. Nuanţe îndrăzneţe de verde, de albastru viu şi ocazional câte o pată de stacojiu. Boem. Poate că flamboiant era o descriere mai bună. Ambele adjective erau potrivite, la fel cum se potriveau cu femeia care locuia acolo. Şi la fel cum nici unul nu se potrivea cu stilul de viaţă sau cu gustul lui.

Pe o canapea lungă, fără braţe, erau perne mari cu dungi. Intr-o urnă uriaşă, de un albastru intens, pe a cărei suprafaţă se lăfâiau maci sălbatici supradimensionaţi, se afla o ferigă bogată. Covorul era un zigzag de culori pe

cu un toc neverosimil de înalt zăceau într-o rână lângă un scaun sculptat. De cealaltă parte se afla un hipopotam de ceramică verde ca menta, cam de un metru lungime.

Nu era o cameră pentru contemplare în tăcere şi seri de lenevealã, ci una plină de acţiune, energie şi dorinţă.

Alan se întoarse în direcţia pe care i-o indicase Shelby, apoi se opri brusc când văzu pisica. Moshe stătea întins pe braţul unui fotoliu, privindu-l suspicios cu ochiul lui sănătos. Pisica nu-şi clinti nici un fir de mustaţă, astfel că Alan crezu un moment că era la fel de inanimat ca hipopotamul. Bandajul de pe ochi ar fi trebuit să fie ridicol, dar, ca şi culorile din cameră, se potrivea pur şi simplu.

Deasupra pisicii atârna o colivie octogonală. în ea se afla un papagal cam mohorât. Ca şi Moshe, pasărea îl privi pe Alan cu ceea ce părea a fi o combinaţie de suspiciune şi curiozitate. Clătinând din cap la propriile fantezii, Alan se îndreptă spre ei.

-îţi pregătesc o băutură? murmură el către pisică, apoi cu o atingere de expert îl scărpină pe Moshe sub bărbie.

Pisica miji ochii de plăcere.

- Ei bine, nu ar trebui să dureze mai mult de zece, cincisprezece minute, anunţă Shelby întorcându-se. Auzea pisica torcând de la trei metri. Aşadar, i-ai cunoscut pe colegii mei de apartament.

-Aşa se pare. Pentru ce e bandajul?

-Moshe Dayan şi-a pierdut ochiul în război. Nu-i place să vorbească despre asta. Pentru că tonul ei părea prea nonşalant pentru a înţelege că umorul era deliberat, Alan îi aruncă o privire cercetătoare pe care ea nu o observă, în timp ce traversă spre bufetul cu băuturi. Nu simt miros de cafea - te-ai

de minune să poarte pică - nu i-a doborât colivia decât o singură dată.

- Mătuşica Em?

-Ţi-aduci aminte - nicăieri nu e ca acasă. Urmează drumul de piatră galbenă. întotdeauna am crezut că Mătuşa Em a lui Dorothy este chintesenţa mătuşii ideale. Poftim.

Se îndreptă spre el şi îi oferi paharul.

- Mulţumesc. Felul în care alesese numele animalelor de companie îi reaminti că Shelby nu era deloc genul de femeie pe care credea că o înţelesese dintotdeauna. De când locuieşti aici?

- Hmm, cam de trei ani.

Shelby se aşeză pe canapea, îşi ridică picioarele şi şi le încrucişă. Pe măsuţa de cafea din faţa ei se afla o foarfecă cu mânere portocalii, un exemplar din *Washington Post* deschis la secţiunea de benzi desenate, un singur cercel în care scânteiau safirele, ceea ce trebuia să fi fost corespondenţa nedeschisă de câteva zile şi un exemplar îndelung răsfoit din *Macheth.*

-Nu mi-am dat seama aseară, spuse el, apropiindu-se de ea. Robert Campbell a fost tatăl tău?

- Da, l-ai cunoscut?

-Am auzit de el. Eram încă la colegiu când a fost ucis. Am întâlnit-o pe mama ta, desigur. E o femeie încântătoare.

- Da, este. Shelby sorbi. Scotch-ul era închis la culoare şi plăcut la gust. Deseori m-am întrebat de ce nu a candidat şi ea. Mereu a iubit viaţa asta.

El o surprinse - unda foarte, foarte firavă de resentiment. Era ceva de explorat mai târziu, decise Alan. Sincronizarea era deseori motivul critic al succesului sau al eşecului în orice campanie.

- Ai un frate, nu-i aşa?

Dincolo de fereastră se auzi o sirenă, iar ecoul reverberă, apoi se risipi.

- Preferă pacea relativă din Mâine.

Chipul îi fu traversat de un licăr de amuzament, la gândul unui secret care îl intrigă pe Alan. Instinctul îi spunea că nu avea să-l afle încă. Apoi logica îi reaminti că nu-l interesau cu adevărat secretele ei.

- In orice caz, nici unul din noi nu pare a fi moştenit sindromul de funcţionar public.

-Aşa îl numeşti?

Alan se mişcă. Perna de satin din spatele lui era răcoroasă. îşi imagină că pielea ei ar fi la fel, lipită de a lui.

-Nu e potrivit? răspunse ea. Devotamentul faţă de mase, fetişul pentru hârţogărie. Gustul puterii.

Era prezentă din nou, acea uşoară aroganţă, cu o undă de dispreţ.

- Pe tine nu te atrage puterea?

- Doar când vine vorba despre viaţa mea. Nu-mi place să mă amestec în vieţile altora.

Alan se jucă distrat cu şiretul de piele din părul ei până îl desfăcu. Poate că venise să poarte o dezbatere cu ea, la urma urmelor. Părea să îl îndemne să apere lucrurile în care crezuse mereu.

- Crezi că parcurge cineva ciclul fără a avea efect asupra vieţilor altora?

Shelby nu spuse nimic, în timp părul îi căzu pe umeri. O gâdilă pe gât, reamintindu-i de atingerea degetelor lui în aproape acelaşi loc. Descoperi că era la fel de simplu pe cât crezuse că va fi să stea alături de el, cu muşchii aceia zvelţi la vedere şi la o palmă de ea.

-Depinde de fiecare să ţină la distanţă efectul, în propriul fel, spuse ea fără grabă. Ei bine, mi-ajunge filosofia pe ziua de azi; mă duc să văd dacă ţi s-a uscat hanoracul.

Alan îşi strânse degetele în jurul părului ei

-Nici măcar nu a început să se simtă efectul între noi, spuse el încet. Poate că ar fi mai bine să începi să-i accepţi.

-Alan... Shelby îşi menţinu vocea blândă şi răbdătoare, în vreme ce simţi fiorul de excitare. Ţi-am spus deja, nu va începe nimic între noi. Nu o lua personal, adăugă ea cu un zâmbet abia schiţat. Eşti foarte atrăgător. Doar că nu sunt interesată.

-Nu? Cu mâna liberă, îi prinse încheietura. Ţi s-a accelerat pulsul.

După scânteia subită din ochii ei şi mişcarea smucită a bărbiei, se vedea că se enervase.

- Sunt întotdeauna fericită să fac oamenii să se simtă bine, spuse ea plat. Acum, mă duc după hanorac.

-Fă-mă să mă simt un pic mai bine, sugeră el şi o trase mai aproape.

„Un sărut“, se gândi el, şi va fi satisfăcut. Femeile flamboiante, exagerat de agresive, nu-l atrăgeau. Shelby era cu siguranţa una dintre ele. „Un sărut[11], se gândi el din nou, şi va fi satisfăcut din toate punctele de vedere.

Shelby nu se aşteptase ca el să fie încăpăţânat, la fel cum nu se aşteptase la puseul acela intens de dorinţă când respiraţia lui îi adie pe buze. Scoase un oftat precipitat de iritare care, spera ea, avea să-l înfurie. „Aşadar, senatorul din Massachusetts vrea să-şi încerce norocul cu o artistă liber-cugetătoare, de dragul diversităţii.“ Re- laxându-se, îşi ridică bărbia. Bine, atunci. Ii va da un sărut care îl va da pe spate - înainte să-l facă pachet şi să-l dea pe uşă afară.

Dar nu îi atinse buzele cu gura încă, mulţumindu-se să o privească. De ce nu lua ea iniţiativa? se întrebă ea, când gura lui se lăsă încet în jos. „De ce nu...?“

Apoi limba lui trasă agale o linie peste buzele

limbii lui contura şi testa gura ei cărnoasă atât de blând, atât de încet. Toate senzaţiile şi toată dorinţa se concern trau acolo. Cum ar fi putut să ştie că o gură poate simţi atât de mult? Cum ar fi putut să ştie că un sărut, care nu era sărut, avea să o facă incapabilă să se mişte?

Apoi îi prinse buza de jos între dinţi, iar ea începu să respire întretăiat. Io muşcă uşor, apoi i-o trase în gură, sugând-o, până când simţi valul de neoprit, care urca în adâncul ei, răspunzându-i. Era un ritm, iar el o ghida înspre acesta, şi Shelby uită să opună rezistenţă. Degetul lui mare aluneca în sus şi în jos pe vena de pe încheietura ei; vârfurile degetelor îi atingeau baza gâtului. Punctele de plăcere se împrăştiară, până când întreg trupul îi fremăta din pricina lor. însă buzele lui tot nu se lipiseră de ale ei.

Gemu, un sunet jos, gutural, care era o poruncă şi totodată un semn de abandon. Apoi gurile li se lipiră, zvâcnind de la aţâţare la pasiune în clipa în care se întâlniră.

Ştiuse că gura ei va avea gustul acela - fierbinte şi dornică. Ştiuse că trupul ei lipit de al lui va fi astfel - catifelat şi puternic. Se întâmplase asta când se trezise gân- dindu-se la ea? De aceea se trezise în faţa magazinului ei când după-amiaza se topea în seară? Pentru prima dată în viaţa lui, Alan descoperi că motivele nu contau. Erau lipiţi unul de altul, iar asta era suficient pentru el.

în părul ei plutea acel parfum nedefinit pe care şi-l amintea. îşi cufundă mâinile în el, ca şi când ar fi vrut ca mirosul să-i pătrundă în pori. îl împinse mai departe. Limba ei o întâlni pe a lui, căutând, cercetând, până când gustul ei deveni toate gusturile pe care le râvnise vreodată. Pernele foşniră cu şoapte blânde când o apăsă între el şi trupul lui.

Nu se aşteptase la genul acela de pasiune

Dar nu putea să reziste unei dorinţe care o găsise şi se contopise atât de repede cu a ei. Nu avea cum să scape de o pasiune căreia îi căzuse deja pradă. îşi trecu mâini' le pe spatele lui gol şi gemu când atingerea trupului lui aprinse noi flăcări.

Era ceva prea ferm pentru a fi modelat, prea tare pentru a fi schimbat. Omul se stilizase după propria viaţă. Shelby o ştiu instinctiv şi simţi că i se aprinde dorinţa din acest simplu motiv. Dar odată cu dorinţa îşi dădu seama că devenea prea moale, prea maleabilă; o cuprinse teama că era posibil să-i fi schimbat deja forma cu un sărut.

- Alan. îşi adună forţele să reziste, când fiecare por, fiecare celulă, urla să se predea. Ajunge, reuşi ea să spune lipită de gura lui.

- Nu tocmai, o corectă el, înlănţuind-o când încercă să scape din strânsoarea lui.

O ducea din nou în adâncuri, unde nu avea nici un control asupra momentului sau asupra a ceea ce aducea acesta.

-Alan. Se retrase îndeajuns încât să-i vadă faţa. Vreau să te opreşti.

Nu respira regulat, avea ochii întunecaţi ca fumul, dar rezistenţa din trupul ei era foarte reală. Alan simţi scânteia de furie, pe care o controlă cu iscusinţă şi împunsătura intensă a dorinţei, pe care o stăpâni mai greu.

- Bine. îşi slăbi strânsoarea. De ce?

Rareori i se întâmpla să trebuiască să-şi ordone să facă ceva atât de firesc precum să se relaxeze. Chiar şi după ce o făcu, îi rămase o urmă uşoară de tensiune la baza gâtului.

-Săruţi foarte bine, spuse ea, cu o nonşalanţă forţată.

- Pentru un politician?

Shelby răsuflă uşor şuierător şi se ridică. Naiba să-l ia pentru că ştia exact ce punct să atingă - şi pentru

că se pricepea să-l atingă fără nici un efort. „Plin de sine“, îşi spuse Shelby. „Plin de sine, încrezut şi absorbit de propria persoană."

In apartament era aproape întuneric. Aprinse o lumină, surprinsă că trecuse atâta timp, când totul păruse a se întâmpla atât de repede.

- Alan...

Shelby îşi împreună mâinile, cum făcea când îşi propunea să fie răbdătoare.

-Nu mi-ai răspuns la întrebare, remarcă el şi se forţă să se relaxeze pe pernele care îi reaminteau de pielea ei.

- Poate că nu am fost suficient de clară. Se luptă cu impulsul de a spune ceva care ar fi şters privirea aceea vag interesată din ochii lui. La naiba, era priceput, gândi ea înciudată, la vorbe, la expresii. I-ar fi plăcut să se lipească iar de el când inima nu i-ar fi bătut atât de tare. Am vorbit foarte serios aseară.

- La fel şi eu. îşi înclină capul, ca şi când ar fi vrut să o studieze dintr-un nou unghi. Dar poate, ca şi pasărea ta, eşti expertă în a purta pică.

înţepeni, şi mâinile împreunate i se desfăcurâ.

- Nu forţa nota.

- In general nu o fac când e vorba de răni vechi. Durerea era acolo; o vedea, şi o furie bine înrădăcinată. Ii era greu să ţină minte că o cunoştea de mai puţin de o zi şi că nu avea nici un drept să fie insistent sau să aibă aşteptări. îmi pare rău, adăugă el, ridicându-se.

Rigiditatea ei se evaporă auzind scuza. Avea un fel de a spune lucruri simple, cu o sinceritate nesofisticată, se gândi Shelby, descoperind că îl plăcea pentru asta, dacă nu pentru altceva.

-E în regulă. Traversă camera şi se întoarse câteva clipe mai târziu cu hanoracul lui. E ca nou, îi promise ea, aruncându-i-1. Ei bine, a fost plăcut; nu vreau să te reţin.

Fără să se ostenească să-şi ascundă zâmbetul, Shelby scoase un fel de oftat.

- Noapte bună, domnule senator. Să priveşti în ambele direcţii când treci strada.

Se duse să deschidă uşa laterală care dădea spre scările exterioare.

Alan îşi trase hanoracul peste cap înainte de a se duce spre ea. Mereu crezuse că cel care nu putea accepta un simplu refuz cu o plecăciune politicoasă era fratele său, Câine. Poate că se înşelase, reflectă el, şi era o trăsătură de bază a celor din neamul MacGregor.

- Scoţianul poate fi încăpăţânat, comentă el, oprin- du-se lângă ea.

- Aminteşte-şi că sunt o Campbell. Cine să ştie mai bine? întrebă Shelby şi deschise uşa ceva mai larg.

-Atunci, ştim amândoi cum stăm. îi cuprinse bărbia în palmă pentru a-i ţine faţa nemişcată, dându-i un ultim sărut apăsat care semăna suspect de mult cu o ameninţare. Pe data viitoare.

Shelby închise uşa în urma lui şi rămase

capitolul 3

Se dovedi a fi foarte aglomerat pentru o dimineaţă de luni. Până la ora unsprezece, Shelby vânduse câteva piese, inclusiv trei pe care le scosese din cuptor abia o seară înainte. Când nu servea clienţi, stătea în spatele tejghelei punând un fir electric unei lămpi în formă de amforă grecească. Să stea pur şi simplu în orele în care nu erau clienţi ar fi fost imposibil pentru ea. Să şteargă praful sau să îşi facă de lucru cu obiectele expuse ar fi plictisit-o de moarte. Lăsa astfel de lucruri în seama lui Kyle, spre satisfacţia amândurora.

Pentru că era cald, lăsase uşa magazinului deschisă. Era, Shelby o ştia, mai tentant să intri pe o uşa deschisă decât să deschizi una închisă. Primăvara pătrunse înăuntru, laolaltă cu sunetul unic al maşinilor care rulau pe caldarâm. Avea un şir constant de clienţi care nu făceau decât să_ se uite fără a cumpăra ceva. Pe Shelby nu o deranja. îi ţineau companie şi erau totodată potenţiali cumpărători. Femeia care ducea pudelul într-un pulover croşetat de mână era o diversiune interesantă. Adolescentul neliniştit care intră să se holbeze în jur îi dădu şansa să se pună la curent cu problemele tineretului şi ale şomajului. Shelby îl angajă să spele ferestrele. în timp ce ea punea cablul, băiatul stătea pe trotuar ştergând ferestrele cu un mop, iar din radioul portabil de la picioarele sale se revărsa muzică. îi plăcea sunetul care se amesteca ocazional cu frânturi de conversaţie ale trecătorilor.

- Ai văzut cât costă rochia aceea?"

încheia conversaţiile în minte în timp ce lucra. Shel- by monta cablul în interiorul lămpii când intră Myra Ditmeyer. Purta un costum stacojiu subţire, care se potrivea cu nuanţa rujului ei. Mirosul puternic al parfumului ei umplu magazinul.

- Ei bine, Shelby, mâinile acelea iscusite sunt mereu ocupate.

Cu un zâmbet încântat, Shelby se aplecă peste tejghea ca s-o sărute pe Myra pe obrazul pudrat. Dacă voiai nişte bârfe muşcătoare sau să te distrezi pur şi simplu, nu era nimeni, după părerea lui Shelby, mai priceput decât Myra.

- Credeam că eşti acasă punând la cale toate lucrurile acelea minunate cu care mă vei hrăni în seara asta.

-O, draga mea, s-a rezolvat deja. Myra îşi puse jos poşeta din piele de aligator. Bucătarul este într-un puseu creativ exact în momentul acesta.

-Mereu mi-a plăcut la nebunie să mănânc la tine! Shelby introduse cablul prin partea de sus a lămpii. Fără vreuna din mesele acelea mărunte şi meschine sau sosurile acelea necomestibile care se vor a fi exotice. Bătu absentă din picior în ritmul radioului. Spuneai că vine şi mama.

- Da, cu ambasadorul Dilleneau.
- O, da, francezul cu urechi mari.

-Aşa se vorbeşte despre un diplomat?

- Se vede cu el de ceva vreme, spuse Shelby cu nonşalanţă. Mă întrebam dacă voi avea un tată vitreg galic.

-Se poate şi mai rău, sublinie Myra.

-Hmm. Aşadar, spune-mi, Myra... Shelby ataşă şte- cherul de cablu cu câteva mişcări pricepute. Cu cine m-ai cuplat în seara aceasta?

-Cuplat, repetă Myra, strâmbând din nas. Ce cuvânt lipsit de romantism!

-Tot lipsit de romantism este dacă zâmbeşti ironic. Myra o privi pe Shelby care înfileta becul. In orice caz, cred că ar trebui să fii surprinsă. Mereu ţi-au plăcut surprizele.

- îmi place mai mult să ofer decât să primesc.

- Cât de bine ştiu asta! Câţi ani aveai? Opt, din câte îmi amintesc, când tu şi Grant... Aţi surprins o mică adunare, extrem de influentă, în salonul mamei tale, cu nişte caricaturi stânjenitor de precise ale Cabinetului.

- A fost ideea lui Grant, spuse Shelby, cu o urmă de regret că nu se gândise ea întâi la lucrul acela. Tata a râs zile în şir.

-Avea un simţ al umorului unic.

-Din câte îmi amintesc, nai oferit lui Grant două mii de dolari pentru cea cu secretarul de stat.

- Şi ticălosul a refuzat să mi-o vândă. Dumnezeule! spuse ea căzând pe gânduri. Cât ar valora acum?

-Ar depinde de semnătura pe care ar pune-o pe ea, nu-i aşa?

-Ce mai face Grant? Nu l-am văzut de la Crăciun.

- La fel - sclipitor şi morocănos. însoţi vorbele cu un uşor hohot de râs. îşi păzeşte fortăreaţa din far şi anonimatul. Cred că vara asta s-ar putea să mă furişez până acolo şi să îl deranjez vreo două săptămâni.

- E un tânăr superb, rosti Myra gânditoare. Ce păcat că se iroseşte izolându-se pe bucăţica aceea de coastă.

-Este ceea ce vrea, spuse Shelby simplu. Pentru moment.

- Scuzaţi-mă.

Se uitară amândouă spre uşă, unde stătea un tânăr într-o uniformă apretată de curier. Shelby privi la cosul de pe bratul său

-O livrare pentru dumneavoastră, domnişoară Campbell.

- Mulţumesc. Automat, întinse mâna înspre sertarul cu bani după un dolar. De la cine este?

- Biletul este înăuntru, îi spuse el, băgând bancnota în buzunar. Să vă fie de bine.

Jucă jocul obişnuit. Se ştia că Shelby studia şi dădea târcoale ambalajului în dimineaţa de Crăciun timp de douăzeci de minute înainte de a smulge hârtia. Erau atâtea posibilităţi în necunoscut. înclină coşul dintr-o parte în alta, îl cercetă, apoi îşi cuprinse bărbia în ambele mâini uitându-se la el.

- Haide, Shelby! Myra se mută de pe un picior pe altul, nerăbdătoare. Deschide capacul, mor de curiozitate.

-Un minut, murmură Shelby. S-ar putea să fie... un coş de picnic. Cine mi-ar trimite un coş de picnic? Sau un căţeluş. îşi apropie urechea şi ascultă. E prea linişte pentru un căţeluş. Şi miroase... închizând ochii, trase aer adânc în piept reţinându-l acolo. E amuzant, cine mi-ar trimite... Deschise capacul. Căpşuni!

Coşul era plin de căpşuni, mari, umede şi roşii. Parfumul lor amintea de câmpul încălzit de soare de pe care fuseseră culese. Shelby ridică una şi o duse la nas, savurând.

-Minunat, decise ea. într-adevăr, chiar minunat.

Myra luă una şi muşcă cu precizie jumătate din ea.

- Mmm. Vârî restul în gură. Nu ai de gând să citeşti biletul?

Continuând să ţină fructul, Shelby scoase plicul alb, simplu, cântărindu-l în palmă, ca şi când i-ar fi testat greutatea. îl întoarse, îl ţinu în lumină, apoi îl răsuci din nou cu faţa.

- Shelby!

- O, bine, fie, îl desfăcu şi scoase biletul.

Privind-o cu atenţie, Myra văzu surpriza, plăcerea şi ceva care nu era regret sau îngrijorare, ci le conţinea pe amândouă.

-Cineva cunoscut? întrebă ea sec când Shelby nu zise nimic.

- Ce? li aruncă o privire lipsită de expresie, apoi clătină din cap. Da, presupun că îl cunoşti. însă băgă biletul la loc în plic fără a-i spune numele. Myra... îi rostise numele cu un suspin lung. Cred că am dat de bucluc.

- Bun. îi oferi lui Shelby un zâmbet atotcunoscător, încuviinţând din cap. Era timpul să dai. Vrei să îmi înnebunesc bucătarul şi să mai adaug un nume pe lista pentru cina de astă-seară?

O, era tentant. Shelby fu cât pe ce să încuviinţeze înainte de a se opri.

-Nu. Nu, nu cred că ar fi înţelept.

- Doar tinerii cred că ştiu ceva despre înţelepciune, afirmă Myra, pufnind. Foarte bine atunci; ne vedem la şapte. Alese încă o căpşună înainte de a-şi lua poşeta. O, şi, Shelby, împachetează lampa aceea şi adu-o cu tine. Trece-o în contul meu.

Va trebui să îl sune, îşi spuse Shelby după ce rămase singură. La naiba, va trebui să îl sune şi să-i mulţumească. Muşcă dintr-o căpşună, iar sucul şi dulceaţa îi explodară în gură, un gust senzual, o parte soare, o parte pământ. Şi îşi aminti cum îi explodase gustul lui Alan în gură.

De ce nu-i trimisese ceva obişnuit, cum ar fi nişte flori? Peste flori ar fi putut trece şi le-ar fi putut uita. Privi la coşul plin cu căpşuni de un roşu strălucitor, implorând să fie gustate. Cum te comporţi cu un bărbat care îţi trimite un coş de căpşuni, intr-o dimineaţă de primăvară?

El îşi dăduse seama de asta, desigur, se hotărî

să fie citită atât de uşor, dar... nu se putea abţine să nu respecte pe cineva capabil să o facă.

Lăsând capacul deschis, Shelby întinse mâna după telefon.

Alan calculă că avea între cincisprezece şi douăzeci de minute înainte ca senatul să fie rechemat în sală. Urma să folosească timpul pentru a revizui tăierile bugetare propuse. Deficitul care se apropia neplăcut de mult de două sute de miliarde trebuia ajustat, dar Alan considera că tăierile propuse pentru educaţie erau inacceptabile. Congresul respinsese deja parţial mult doritele tăieri aferente cheltuielilor interne, iar el simţea că are o susţinere suficientă pentru a influenţa modificarea părţii corespunzătoare educaţiei.

Oricum, în cel moment nu se gândea doar la deficite şi bugete. Deşi era primăvara de după anul electoral, Alan fusese abordat de liderul majorităţii Senatului. Fusese tatonat atent de un expert în a nu spune nimic, deşi de-abia se oprea să respire. Nu era nevoie de magie ca Alan să ajungă la concluzia că era considerat speranţa partidului pentru următorul deceniu. Dar oare voia să ajungă în vârful ierarhiei?

Se gândise la asta - nu era nesăbuit sau lipsit de ambiţie. Totuşi, crezuse că dacă se decidea vreodată să ţintească spre marele premiu prezidenţial, se va întâmpla în cincisprezece, poate douăzeci de ani. Posibilitatea de a face această mişcare mutare mai curând, la îndemnul partidului său, va fi un lucru pe care va trebui să-l cântărească bine. Cu toate acestea, din punctul de vedere al tatălui său, nu se pusese niciodată problema că fiul său cel mai mare nu va candida la preşedinţie - şi va câştiga. Lui Daniel MacGregor îi plăcea să creadă că încă ţinea frâiele care ghidau

asupra acestui fapt şi asupra căsătoriei fratelui lor, Câine, astfel că presiunea nu se mai răsfrânsese asupra lui Alan. Pentru moment, se gândi el ironic. Nu avea să treacă prea mult până când va primi unul din celebrele telefoane ale tatălui sau.

„Mamei tale i-e dor de tine. îşi face griji în ceea ce te priveşte. Când îţi faci timp să vii în vizită? De ce nu te-ai însurat încă? Sora ta nu poate duce spiţa mai departe singură, să ştii.“

Sau poate că simplifica, se gândi Alan, zâmbind larg. Dar cam asta era esenţa convorbirii. Ciudat, mereu reuşise să ignore părerile tatălui său despre căsătorie şi copii. Dar acum...

De ce o femeie pe care nu o întâlnise decât cu câteva zile în urmă îl făcea să se gândească la căsătorie? Oamenii nu se legau de bunăvoie de cineva pe care nu-l cunoşteau. Nici măcar nu era genul de femeie care l-ar fi interesat în trecut. Nu era elegantă şi modernă. Nu avea să fie docilă şi nici o gazdă comodă pentru dineurile si-mandicoase oficiale. Nu avea să fie amabilă şi va fi orice altceva, în afară de plină de tact. Şi, adăugă Alan cu un licăr de zâmbet, nici măcar nu dorea să ia cina cu el.

O provocare. Avea să fie o provocare, şi întotdeauna îi plăcuse să se confrunte cu provocări. Dar nu acesta era motivul. Mister. Era un mister, şi întotdeauna îi plăcuse să le rezolve, pas cu pas. Dar nu acesta era motivul. Avea verva celor foarte tineri, iscusinţa unui artist şi scânteierea unui rebel. Avea o pasiune mai curând clocotitoare decât mocnită şi ochii la fel de liniştiţi ca o seară înceţoşată. Avea gură de copil şi siluetă de femeie şi o minte care nu avea să adere niciodată la structura logică, de a lua lucrurile pas

la prima vedere. Aşadar, avea să îşi arunce în joc răbdarea şi tenacitatea, opunându-le impetuozităţii şi energiei ei, pentru a vedea cine va câştiga până la urmă. Dacă, de fapt, putea exista un învingător între ulei şi apă...

Telefonul sună lângă el. Alan îl lăsă să sune, până când îşi aminti că secretara lui nu se afla în biroul de la intrare. Uşor iritat, apăsă butonul care licărea şi răspunse.

-Senatorul MacGregor.

-Mulţumesc.

Buzele i se arcuiră şi se lăsă pe spătarul scaunului.

- Cu plăcere. Ce gust au?

Shelby duse o căpşună la gură şi începu să o mestece.

- Fantastic. Magazinul meu miroase ca un câmp de căpşuni. La naiba, Alan, spuse ea cu un oftat exasperat. Căpşunile sunt o tactică necinstită. Ar trebui să lupţi cu orhidee sau diamante. Aş fi făcut foarte bine faţă unui diamant mare şi de prost gust sau unui buchet de vreo şaizeci de orhidee africane.

Alan bătu cu stiloul pe care îl folosise în teancurile de hârtii de pe birou.

-Mă voi asigura să nu-ţi ofer nici una din acestea. Când ai de gând să te vezi cu mine, Shelby?

Ea tăcu un moment, sfâşiată, tentată. Ridicol, se gândi, clătinând din cap. Doar pentru că avea puţină fantezie sub protocolul politic nu era un motiv să renunţe la o convingere de-o viaţă.

- Alan, pur şi simplu nu ar funcţiona. Ne scutesc pe amândoi de o grămadă de necazuri refuzând.

- Nu mi se pare că ai fi genul care evită necazurile.

-Poate că nu, dar fac o excepţie în cazul tău.

El auzi un alt sunet precipitat de frustrare.

- La naiba, Alan, nu mai fi fermecător! Ne vom trezi amândoi pe o pojghiţă subţire de gheaţă. Pur şi simplu nu mai suport să se spargă sub mine din nou.

El începu să vorbească, apoi auzi semnalul - soneriile şi luminile care anunţau convocarea la adunare.

-Shelby, trebuie să plec. Vom mai vorbi despre asta.

-Nu. Vocea ei era fermă în clipa aceea, blestemân- du-se pentru că spusese mai mult decât intenţionase. Urăsc să mă repet. Este plictisitor. Gândeşte-te că ţi-am făcut o favoare. La revedere, Alan.

închise, apoi trânti capacul peste căpşuni. O, Doamne, se întrebă ea, cum de reuşise să ajungă la ea atât de repede?

în timp ce se îmbrăca pentru cina de la Myra, Shelby asculta un film vechi cu Bogart. Nu făcea decât să asculte, deoarece televizorul rămăsese fără imaginea tremurătoare cu două săptămâni în urmă. în clipa aceea era amuzată de situaţie. Era ca şi când ar fi avut un radio mare foarte ostentativ care îi solicita imaginaţia mult mai mult decât un ecran color, cu diagonala de cincizeci de centimetri.

In timp ce Bogey vorbea cu vocea sa obosită, de tip dur, îşi puse vesta strâmtă cu paiete pe deasupra cămăşii cu volane de dantelă.

Shelby depăşise starea de incertitudine din după-a- miaza aceea. Crezuse întotdeauna că, dacă refuzai pur şi simplu să recunoşti că eşti supărat sau să conştientizezi depresia, nu vei fi supărat sau deprimat. în orice caz, era sigură că acum că fusese cât se poate de clară şi îl refuzase pe Alan MacGregor pentru a treia oară, el urma să

mai adevărat decât era dispusă să recunoască faţă de ea însăşi.

Se încalţă cu o pereche de pantofi de seară ridicoli, care erau mai mult tocuri decât piele, aruncând câteva lucruri de bază în poşetă - cheile, un ruj folosit cu aplomb şi jumătate de tub de bomboane mentolate.

-Rămâi acasă în seara aceasta, Moshe? întrebă ea trecând pe lângă pisica lungită pe patul ei. Motanul nu făcu decât să îşi deschidă ochiul în semn de aprobare, iar ea ieşi din cameră. Bine, să nu mă aştepţi. îşi puse poşeta pe cutia în care se afla lampa Myrei şi se pregăti să le ridice pe amândouă când cineva bătu la uşa. Aştepţi pe cineva? o întrebă pe Mătuşica Em. Pasărea nu făcu decât să bată din aripi, nepăsătoare. Ridicând cutia, Shelby se duse să răspundă.

Plăcere. Trebuia să o recunoască, laolaltă cu iritarea, când îl văzu pe Alan.

- O altă vizită ca între vecini? întrebă ea, aşezându-se în uşă. Privi spre cravata de mătase şi spre costumul închis la culoare, bine croit. Nu pari a fi îmbrăcat pentru plimbare.

Sarcasmul nu îl preocupa - văzuse licărul acela fugitiv de plăcere care îi scăpase.

- în calitate de funcţionar public, simt că am obligaţia să conserv resursele noastre naturale şi să protejez mediul. întinzând mâna, îi prinse o crenguţă de indri- şaim în par. Te duc la familia Ditmeyer. Ai putea spune că facem drumul cu o singura maşină.

Shelby simţea parfumul care îi plutea exact deasupra urechii drepte. îi venea să ridice mâna şi să simtă micile inflorescenţe. De când, se întrebă ea, devenise atât de vulnerabilă la farmec?

-Mergi la mica... reuniune a Myrei?

- Da. Eşti gata?

îsi miii ochii. încercând să-si dea seama cum

- Hmm? Era distras de felul în care dantela subţire se ridica în jurul gâtului ei. Săptămâna trecută - la familia Write.

O parte din suspiciunile ei se evaporară. Poate că era doar o coincidenţă, la urma urmelor.

- Ei bine, apreciez oferta, domnule senator, dar voi merge cu maşina mea. Ne vedem la gustare.

-Atunci, voi merge eu cu tine, spuse el amabil. Nu vrem să producem mai mult dioxid de carbon decât este necesar. Să le pun în maşină?

Shelby strânse cutia mai bine, în vreme ce restul trupului începu să înmoaie. Era zâmbetul acela al naibii de serios şi ochii aceia gânditori, hotărî ea. Făceau o femeie să se simtă de parcă ar fi fost singura pe care ar fi privit-o în felul acela.

-Alan, începu ea, uşor amuzată de insistenţa lui. Ce-i asta?

-Asta... Se aplecă şi îi cuprinse gura, zăbovind acolo până când degetele ei ameninţară să găurească cutia de carton pe care o ţinea în mână. Este ceea ce strămoşii noştri ar fi numit un asediu, încheie el încet. Şi este de notorietate că cei din neamul MacGregor se pricep la asedii.

Ea începu să respire sacadat, împletindu-şi respiraţia cu a lui.

- Nu stai rău nici la lupta corp la corp.

El râse înfundat şi ar fi sărutat-o din nou, dacă ea nu ar fi reuşit să se retragă.

-Bine. Shelby îi împinse cutia în braţe, considerând-o o mişcare strategică. Vom merge cu o singură maşină. Nu vreau să fiu condamnată că poluez aerul. Condu tu, hotărî ea cu un zâmbet larg care-i schimbă starea de spirit. Aşa voi putea să beau un pahar în plus la cină.

-Ţi-ai lăsat televizorul deschis, remarcă Alan,

-E în regulă. E stricat oricum. Shelby coborî scările, atentă la tocurile fragile şi la treptele abrupte. Soarele aproape că asfinţise, împrăştiind dungi roşii sălbatice pe cerul întunecat şi sumbru. Shelby râse, întorcându-se către Alan când ajunse în aleea îngustă, împărţim aceeaşi maşină pe dracu'. Dar tot nu este o întâlnire, MacGregor. Se numeşte... înţelegere civilizată de tranzit. Sună îndeajuns de birocratic. îmi place maşina ta, adăugă ea, mângâind capota Mercedesului. Foarte serioasă.

Alan deschise portbagajul şi aşeză cutia înăuntru. Privi înapoi spre Shelby când îl închise.

- Ai un mod interesant de a insulta oameni.

Ea râse, cu râsul acela necenzurat şi voalat, îndrep- tându-se spre el.

-La naiba, Alan, îmi place de tine! Cuprinzându-i gâtul cu braţele, îl îmbrăţişa prieteneşte, iar el îşi simţi trupul scuturat de dorinţă. îmi placi foarte mult, adăugă ea, înclinându-şi capul cu un zâmbet care îi lumina întreaga faţă cu o undă de amuzament. Le-aş fi putut probabil spune acest lucru altor zece bărbaţi care nu şi-ar fi dat niciodată seama că îi insult.

-Aşadar, zise el aşezându-şi mâinile pe şoldurile ei, primesc puncte pentru perspicacitate.

- Şi alte câteva lucruri. Când privirea ei coborî spre gura lui, simţi forţa dorinţei slăbind toate amintirile şi toate jurămintele. O să mă urăsc pentru asta, murmură ea. Dar vreau să te sărut din nou. Aici, în timp ce se duce lumina. Ochii ei reveniră la el, continuând să zâmbească, însă întunecaţi de o nerăbdare despre care el ştia că nu are nimic de-a face cu abandonul. întotdeauna am crezut că poţi face lucruri nebuneşti la amurg fără nici o consecinţă.

Strângându-şi braţele pe după gâtul lui, Shelby îşi lipi gura de a lui.

să îl conducă şi, făcând asta, o va conduce unde voia să ajungă împreună.

Lumina se stingea cu blândeţe. Se auzi un claxon nerăbdător de pe stradă de partea cealaltă a magazinului.

Prin fereastra apartamentului de peste străduţă venea aroma bogată a sosului de spaghete şi sunetele melancolice ale unui vechi disc a lui Gershwin. Apropi- indu-se, Shelby simţi pulsul accelerat şi egal al inimii lui Alan, lipită de a ei.

Gustul lui avea aceeaşi aromă care îi tăia genunchi pe nesimţite, pe care şi-o amintea. Aproape că nu-i venea să creadă că trăise atât de mult fără să cunoască gustul acela unic. Părea şi mai puţin posibil că va putea să trăiască fără el acum. Sau senzaţia pe care i-o dădeau braţele acelea puternice şi solide care o înconjurau, trupul ferm care îi transmitea siguranţă şi pericol în acelaşi timp.

Va şti cum să o protejeze dacă apărea vreo ameninţare. Ştia cum să o ducă pe marginea prăpastiei pe care o evitase cu atâta iscusinţă. Şi eră mult prea conştientă că putea să o facă să păşească în gol.

Dar gura lui era atât de ispititoare, gustul lui atât de aţâţător. Iar amurgul ţinea încă departe noaptea. I se abandonă mai mult decât ar fi trebuit şi nu îndeajuns de mult pe cât îşi dorea.

-Alan...

El îşi simţi numele formându-i-se deasupra buzelor înainte ca ea să se desprindă. Rămaseră privindu-se un moment, în timp ce braţele lor împletite le ţineau trupurile lipite unul de celălalt. Chipul lui avea forţă, era un chip în care putea avea încredere. Insă erau atât de multe între ei.

-Ar fi bine să plecăm, murmură Shelby. E aproape întuneric.

ei era deja acolo, descoperi ea când surprinse plăcuţele diplomatice de pe Lincolnul de pe alee.

- îl cunoşti pe ambasadorul Dilleneau?

Shelby îi oferi mâna lui Alan când păşiră pe alee.

- Puţin.

- E îndrăgostit de mama. îşi îndepărtă bretonul din ochi, întorcându-se despre el. Bărbaţii o plac în general, dar cred că el i-a căzut cu tronc.

-Asta te amuză? Privind-o, Alan apăsă soneria.

-Puţin, recunoscu ea. E chiar drăguţ. Roşeşte, adăugă Shelby, râzând scurt. Este un sentiment foarte ciudat pentru o fiică să-şi vadă mama roşind din cauza unui bărbat.

-Tu nu ai face-o? Alan îi trecu degetul mare peste pometi.

Shelby uită cu totul de mama ei.

- Să fac ce?

- Să roşeşti, spuse el încet, conturându-i linia maxilarului. Din cauza unui bărbat.

-O dată - aveam doisprezece ani, iar el treizeci şi doi. Trebuia să vorbească - să vorbească încontinuu pentru a-şi aminti cine era. Venise să, ăăă, să repare boilerul.

- Cum te-a făcut să roşeşti?

- Mi-a zâmbit larg. Avea un dinte ciobit şi mi s-a părut foarte sexy.

Cu un hohot de râs, Alan o sărută exact când Myra deschise uşa.

-Ca să vezi. Nu se deranjă să îşi ascundă zâmbetul plin de satisfacţie. Bună seara. Văd că v-aţi cunoscut.

- Ce te face să crezi asta? contracară Shelby cu nonşalanţă, păşind înăuntru.

Myra privi de la unul la altul.

-Miroase a căpşuni? întreba ea dulce.

-Lampa ta. Shelby îi aruncă o privire sugestivă şi arată spre cutia pe care o ducea Alan. Unde

- O, pune-o acolo, Alan. E atât de plăcut să primeşti vizita câtorva prieteni, continuă Myra, luându-i de braţ pe amândoi. Bârfa e mult mai intimă în felul acesta. Herbert, mai toarnă două din aperitivele acelea minunate - trebuie să le încercaţi, adăugă ea adresându-li-se amândurora. Tocmai am descoperit acest minunat lichior de mure.

-Herbert. Shelby se îndreptă către judecător şi îl sărută sonor pe obraz. Ai navigat iarăşi. Zâmbi larg înspre nasul lui ars de soare. Când mergem la plajă să facem surfing?

- Copila aproape că mă face să cred că aş putea reuşi, comentă el strângând-o în braţe. Mă bucur să te văd, Alan. Pe chip îi apărură nişte riduri prietenoase de bunic, care îi făcea pe oameni să uite că era unul dintre cei mai respectaţi magistraţi din ţară. Cred că îi cunoaşteţi pe toţi. Mă duc să vă aduc băuturile acelea.

- Bună, mamă. Shelby se aplecă să o sărute pe mama sa pe obraz când smaraldele din urechile lui Deborah îi atraseră privirea. Nu i-am mai văzut - i-aş fi împrumutat imediat.

-I-am primit de la Anton. Pe obrajii ei se insinua o culoare delicată. Drept... răsplată pentru petrecerea aceea pe care am organizat-o pentru el.

- înţeleg. Privirea lui Shelby se îndreptă către francezul spilcuit de lângă mama ei. Ai un gust nemaipomenit, domnule ambasador, spuse ea întinzându-i mâna.

Ochii lui licăriră ducându-i-o la buze, trăsătură care compensa urechile, din punctul de vedere al lui Shelby.

- Eşti încântătoare, ca întotdeauna, Shelby

-Ne străduim să perpetuăm o veche tradiţie de familie, spuse el primind paharul pe care i-l oferi judecătorul.

- Vrea să spună o vrajbă, explică Shelby, văzând privirea confuză a mamei sale. Sorbi din lichior aprobator, apoi se aşeză pe braţul fotoliului Myrei.

-Oh, da, făcu Deborah amintindu-şi. Familiile Campbell şi MacGregor se duşmăneau de moarte în Scoţia, deşi nu îmi mai aduc aminte prea clar de ce.

-Ne-au furat pământul, interveni Alan cu blândeţe.

-Asta spui tu. Shelby îi aruncă o privire şi sorbi din nou din pahar. Am obţinut pământul familiei MacGregor printr-un decret regal. Nu au primit prea bine vestea.

Alan îi zâmbi gânditor.

- Aş fi interesat să te aud dezbătând chestiunea asta cu tatăl meu.

- Ce meci pe cinste, spuse Myra, înseninându-se la această idee. Herbert, o vezi pe Shelby a noastră faţă-n faţă cu Daniel? Tot părul acela roşu şi toată încăpăţânarea aceea? Chiar ar trebui să aranjezi întâlnirea, Alan.

- M-am gândit ceva la asta.

-Da?

Shelby îşi ridică sprâncenele atât de tare, încât dispărură complet sub bretonul cârlionţat.

- Chiar m-am gândit bine la asta, spuse el cu acelaşi ton egal.

-Am fost în acel minunat loc anacronic din Hyan- nis Port. Myra o bătu scurt pe coapsă pe Shelby. E exact ce-ţi place ţie, draga mea. Ii place foarte mult... ei bine, să spunem că îi place tot ceea ce e unic, nu-i aşa?

-Da, Deborah îi zâmbi şi Shelby

un zâmbet luminos lui Alan. Nici tu nu eşti căsătorit, domnule senator, nu-i aşa?

- Dacă doriţi, spuse Shelby, studiind culoarea lichk> rului prin paharul de cristal, aş putea să plec cât discutaţi condiţiile legate de zestre.

-Shelby, te rog, murmură Deborah pe deasupra hohotului înfundat de râs al judecătorului.

- Părinţilor le este atât de greu să-şi vadă copiii ca pe nişte adulţi capabili, comentă ambasadorul cu vocea lui senină şi liniştitoare. Eu am două fiice care au la rândul lor copii. Totuşi, îmi fac griji. Ce mai fac copiii tăi, Myra? Ai un nou nepot, nu-i aşa?

Nimic nu ar fi putut fi mai bine calculat decât schimbarea subiectului. Shelby înclină discret din cap, admirativ, şi îi privi ochii Myrei scânteind în timp ce începu să descrie cu entuziasm apariţia primului dinte al nepotului ei.

Ar fi potrivit pentru ea, hotărî Shelby, privind-o pe mama ei pe sub gene. Era genul de femeie care nu se simţea niciodată întreagă pe deplin fără un bărbat. Şi se formase şi se rafinase ca nevastă de politician cu ani în urmă. Strălucirea era încă acolo. Maniere elegante, stil elegant, răbdare elegantă. Shelby oftă atât de slab, încât nici măcar ea nu se auzi. Cum putea să semene atât de mult cu mama ei, şi să fie atât de diferite? Eleganţa i se păruse întotdeauna o colivie căptuşită cu mătase, iar o colivie însemna restricţii, indiferent cum era făcută. îşi amintea încă de multe dintre ele.

Bodyguarzi - discreţi, dar mereu acolo. Petrecerile atent supravegheate, sistemele de alarmă sofisticate, intruziunea presei. Securitatea nu îl salvase pe tatăl ei, deşi un fotograf făcuse o poză cu ucigaşul, câteva secunde prea târziu pentru a mai servi la ceva, poză care câştigase

asasinate politice şi tentative de asasinat în doar douăzeci şi ceva de ani.

Nu, mama ei era făcută pentru această viaţă. Răbdătoare, cu o platoşă de oţel sub pielea fragilă. Shelby nu ar fi ales-o, şi nici nu va lăsa viaţa să o aleagă. Nu va mai iubi pe nimeni care o va părăsi din nou atât de îngrozitor.

Lăsând conversaţia să curgă în jurul ei, Shelby dădu paharul pe gât. îi întâlni privirea lui Alan. Era acolo - răbdarea aceea meditativă şi tăcută care promitea să dureze o viaţă întreagă. Aproape că îl simţea cum decojea calm, strat cu strat, bucăţile şi frânturile din care îi era alcătuită personalitatea, pentru a ajunge la micul miez pe care îl ţinea secret.

„Ticălosule!“ Aproape că o spuse cu voce tare. Cu siguranţă i se citi în ochi, căci el îi zâmbi. Era limpede că asediul începuse. Nu spera decât că va

capitolul 4

Shelby avu o săptămână foarte plină, dominată de tumultul creator care o apuca o dată la câteva luni. Kyle se ocupa de magazin de trei zile, în timp ce ea se izolase în atelier, stând ore în şir la roată sau smălţuind. Dacă începea la şapte dimineaţa, mai avea încă suficientă energie pentru a frământa lutul până noaptea târziu. Se cunoştea îndeajuns de bine pentru a înţelege şi pentru a accepta că genul acesta de stare o cuprindea când nu reuşea să blocheze ceva care o îngrijora.

Când lucra, îşi concentra atât mintea, cât şi emoţiile asupra proiectului de care se ocupa şi în felul acesta orice problemă ar fi avut înceta să fie o problemă în acel răstimp. In mod normal, când rămânea fără vlagă, găsea o soluţie. Nu de data asta.

Avântul care o impulsionase în cea mai mare parte a săptămânii se epuiză vineri seara târziu. Alan era încă în mintea ei. Nu ar fi trebuit să fie. Putea să şi-o spună cu oricâtă nerăbdare ar fi vrut, dar nu schimba faptul că i se întipărise în gânduri la fel cum se întâmplase şi când fuseseră ultima dată împreună.

Nu contase că reuşise să facă în aşa fel încât restul serii petrecute la familia Ditmeyer să se desfăşoare normal. Alan o făcuse să deraieze de pe drumul ei cu unul dintre acele săruturi devastatoare, lipsite de grabă, în faţa uşii lăturalnice a magazinului. Nu insistase să intre. Shelby ar fi putut fi recunoscătoare pentru acest

o încurajare. îşi spusese că era un moment de respiro. Dacă se afla la câteva sute de kilometri distanţă, nu putea apărea la uşa ei pe neaşteptate. îşi spusese că dacă şi când se va întâmpla să apară din nou, va ţine uşa încuiată. îşi dorea cu ardoare să creadă că o putea face.

Apoi, pe la jumătatea săptămânii apăruse porcul - un porc mare de pluş, de culoarea lavandei, cu un rânjet prostesc şi cu urechi catifelate. Shelby încercase să îl arunce într-un dulap şi să uite de el. Părea să ştie că felul în care putea ajunge la ea era să-i pună la încercare simţul ridicolului. Nu crezuse că el poseda aşa ceva - nu ar fi trebuit, dar iată că îl avea. De ce cumpăra un bărbat care avea o viziune atât de închistată şi de inflexibilă asupra regulilor şi a ordinii animale de pluş? Aproape că se înmuiase. Era drăguţ să ştie că era capabil de un asemenea gest, mai ales dat fiind că era atât de atipic pentru el. Era drăguţ să ştie că ea era cea care scosese la iveală acea latură a fiinţei lui. Dar... Alan nu avea cum să-i slăbească hotărârea cu o jucărie stupidă, potrivită pentru copii sau femei impresionabile.

îl boteză MacGregor şi îl aşeză pe pat - o glumă la adresa amândurora, se gândi ea. Porcul era singurul MacGregor cu care avea să se culce.

Dar îl visa. Noaptea, în patul ei mare de alamă, oricât de tare s-ar fi străduit, cu oricât de mulţi prieteni s-ar fi văzut, totul se învârtea în jurul lui Alan. O dată îşi imaginase că erau vreo zece Alan, înconjurându-i casa. Nu putea ieşi fără a fi prinsă; nu putea sta înăuntru fără a o lua razna. Se trezi blestemându-1, pe el şi asediile lui, şi imaginaţia ei bogată.

La finalul săptămânii, îşi promisese că nu va mai accepta alte pachete livrate şi că va închide pur şi simplu telefonul când îi va auzi vocea. Dacă

Din pricina programului pe care îl avusese cu o săptămână înainte, Shelby îi dăduse cheile magazinului lui Kyle, instruindu-l să deschidă la zece sâmbătă. Voia să doarmă mai mult. Nu era nevoie să meargă în atelier, chiar dacă încă mai avea ceva energie creatoare. în ultimele câteva zile acumulase un inventar suficient încât să-i ajungă săptămâni în şir. Acum îşi va dedica gândurile şi energia lenevelii, la fel de mult pe cât le investise muncind pe rupte.

Auzi bătaia la uşă şi, mişcându-se sub aşternuturi, se gândi să o ignore. încă pe jumătate adormită, se ridică din pat. Pur şi simplu nu-i stătea în fire să lase telefonul să sune sau lumea se bată la uşă. Pentru că se împiedică de halatul pe care îl aruncase pe podea cu o seară inainte, îşi aminti să şi-l tragă pe ea în timp ce ieşi din cameră. Cu ochii mijiţi pentru a se proteja de lumina soarelui, deschise uşa.

- ’Neaţa, domnişoară Campbell. O altă livrare.

Băiatul care îi adusese căpşunile şi porcul stătea în
prag, zâmbind larg.

- Mulţumesc. Prea dezorientată pentru a-şi mai aminti jurământul, întinse mâna. El îi dădu sforile legate laolaltă ale celor 24 de baloane roz şi galbene. Dispăru, iar Shelby se întoarse înăuntru, înainte să se trezească îndeajuns încât să-şi dea seama ce se întâmplase.

O, nu! Privind în sus, se uită la baloanele care dansau deasupra sforilor. Atârnat de o funda legată de capătul acestora, se afla un mic bileţel. Nici măcar nu avea să-l deschidă, îşi spuse ea. Ştia oricum de la cine erau. Cine altcineva? Nu, nu avea de gând să-l deschidă. De lapt, va găsi un ac şi va sparge toate baloanele. Ce altceva erau în

sforile cu câţiva centimetri. Trase un scaun, se urcă pe el şi luă bileţelul.

Galbenul este pentru razele de soare, rozul pentru
primăvară.
împarte-le cu mine.
A *lan*

„Mă scoţi din minţi", mormăi ea, stând pe scaun cu baloanele intr-o mână şi cu biletul în cealaltă. De unde ştia, cum putea să ştie exact care erau lucrurile care o vor cuceri? Căpşuni, porci şi baloane - nu mai avea nici o speranţă. Se holbă la ele, dorindu-şi să nu-i vină să zâmbească.

Era timpul să fie fermă - foarte, foarte fermă, îşi spuse ea coborând. Dacă îl ignora, avea să-i trimită altceva. Aşa că îl va suna şi îi va spune - nu, îi va porunci să înceteze. Ii va spune că era enervant - nu, că o plictisea. Să-i spună că era plictisitor ar fi o insultă de neiertat. Shelby răsuci sforile baloanelor în jurul încheieturii şi se întinse după telefon. El îi dăduse numărul de acasă, pe care refuzase să-l noteze. Bineînţeles, reţinuse fiecare cifră. In timp ce apăsa pe butoane, adoptă cea mai distantă atitudine de care era în stare.

-Alo.

Starea ei se risipi ca şi când ar fi fost înţepată cu un ac.

- Alan.
- Shelby.

Se strădui să nu se lase tulburată de tonul reţinut şi serios, care nu ar fi trebuit să o mişte niciodată. îi plăceau bărbaţii în a căror voce reverbera râsul.

-Alan, trebuie să încetăm.

- Da? Nici măcar nu am început.
- Alan... încearcă să îşi amintească de

-Am ceva de pierdut, spuse el. Cum a fost săptămâna ta?

-Aglomerată. Ascultă, eu...

- Mi-a fost dor de tine.

Afirmaţia aceea simplă o făcu în cele din urmă să-şi uite restul prelegerii.

-Alan, nu...

- în fiecare zi, continuă el. în fiecare noapte. Ai fost vreodată la Boston, Shelby?

-Ăă... Da, reuşi să spună, grăbită să înlăture starea de slăbiciune care se începea s-o cuprindă.

Se holbă neputincioasă la baloane. Cum putea să lupte împotriva a ceva atât de lipsit de substanţă încât plutea?

-Mi-ar plăcea să te duc acolo toamna, când miroase a frunze umede şi a fum.

Shelby îşi spuse că inima nu îi palpita.

-Alan, nu te-am sunat să vorbim despre Boston. Acum, ca să mă exprim cât se poate de simplu, vreau să nu mă mai suni, vreau să nu mai treci pe la mine şi... începu să ridice vocea de frustrare imaginându-şi-l ascultând cu zâmbetul acela răbdător şi serios şi cu ochii calmi. Vreau să încetezi să-mi mai trimiţi baloane şi porci şi orice altceva! E clar?

- Perfect. Petrece ziua cu mine.

îşi pierdea vreodată răbdarea omul acesta? Nu putea suporta bărbaţii răbdători.

- Pentru Dumnezeu, Alan!

- O vom numi o ieşire experimentală, sugeră el, cu acelaşi ton egal. Nu o întâlnire.

-Nu! spuse ea, abia înăbuşindu-şi râsul. Nu putea suporta aşa ceva, încearcă ea să-şi amintească. îi prefera pe cei epatanţi, neconvenţionali. Nu, nu, nu!

- Nu-i suficient de birocratic.

Vocea lui era atât de calmă, atât de... senatorială, concluse ea, încât îi venea să țipe

- Bine, zise el, stai să mă gândesc - o expediţie stan- dard, pe timpul zilei, pentru întărirea relaţiilor amiabile dintre clanurile rivale.

- încerci să fii fermecător din nou, mormăi Shelby.

- îmi iese?

Era mai bine ca unele întrebări să fie ignorate.

- Chiar nu ştiu cum aş putea fi mai succintă, Alan.

Făcea parte din atracţie? se întrebă el. Faptul că ţi-
găncuşa cu spirit liber se putea transforma întro ducesă regală cât ai clipi. Se îndoia că avea habar că cele două se îngemănau în ea.

-Ai o voce minunată la telefon. La ce oră eşti gata?

Shelby pufni şi se încruntă, gândindu-se.

- Dacă sunt de acord să petrec puţin timp cu tine astăzi, vei înceta să îmi mai trimiţi lucruri?

Alan rămase tăcut un moment îndelungat.

-Ai de gând să crezi pe cuvânt un politician?

Acum fu nevoită să râdă.

- Bine, ai câştigat cu asta.

- Este o zi frumoasă, Shelby. Nu am mai avut o sâm- bătă liberă de peste o lună. Haide să ieşim împreună.

îşi răsuci cablul telefonului în jurul degetului. Refuzul părea atât de meschin, atât de răutăcios. Chiar îi cerea foarte puţin şi, la naiba, voia să-l vadă!

- în regulă, Alan, toate regulile trebuie forţate puţin din când în când pentru a dovedi că sunt reguli adevărate, la urma urmelor.

- Dacă spui tu. Unde ai vrea să mergem? Este o expoziţie de artă flamandă la National Gallery.

Buzele lui Shelby se arcuiră.

- La grădina zoologică, spuse ea, aşteptându-i reactia.

- Ajung în cinci minute.
Izbucnind în râs, ea trânti telefonul.

j îmi plac şerpii. Sunt de-o aroganţă abjectă.

In timp ce Alan privea, Shelby se lipi de sticlă pentru a studia un boa care părea mai curând plictisit decât dispreţuitor. Când sugerase grădina zoologică, nu fusese sigur dacă o făcuse pentru că voia să meargă sau pentru că voia să vadă cum va reacţiona. Nu trebui să se gândească prea mult pentru a-şi da seama că era o combinaţie între cele două.

O vizită la grădina zoologică naţională, într-o sâmbătă însorită, primăvara, promitea mulţimi şi hoarde de copii. Casa şerpilor era ticsită, reverberând de ţipete. Shelby nu părea să fie deranjată de aglomeraţie, croin- du-şi drum spre un piton gras.

-Seamănă cu reprezentantul nostru din Nebraska.

Pe Shelby o pufni râsul, imaginându-şi-l pe congres- menul cu gât gros şi ochi mijiţi. încântată de observaţia lui, întoarse capul spre el, zâmbind larg. încă doi centimetri şi buzele lor ar fi intrat în contact. S-ar fi putut trage înapoi, deşi ar fi însemnat să calce câţiva oameni pe picioare. Ar fi putut pur şi simplu să se întoarcă spre piton. în schimb, Shelby îşi ridică bărbia astfel încât să se privească în ochi.

Ce avea de o făcea să îşi dorească să ispitească soarta? se întrebă ea. Căci sigur asta urma să facă dacă îngăduia ca după-amiaza să însemne mai mult decât o ieşire prietenească. Nu era un bărbat de care o femeie se putea dezbăra cu uşurinţă după ce făcea acel ultim pas. Un bărbat ca el putea domina în tăcere şi absorbi metodic oamenii din iurul lui. înainte ca acestia

viitor aproape că îi impunea să aspire la poziţia din vârful ierarhiei.

Nu, pentru a preveni durerea de ambele părţi, va lua lucrurile uşor. Indiferent cât de mult îl dorea.

- E aglomerat, murmură ea, cu ochii surâzând.

-Cu cât stăm mai mult aici... Coapsele lui le atinseseră pe ale ei când un copil de câţiva anişori se apropie de sticlă.... cu atât îmi plac mai mult şerpii.

-Da, şi pe mine mă atrag. Aura aceea primitivă a răului este cea care exercită atracţie.

Sânii ei se lipiră de pieptul lui, căci oamenii se înghesuiau din toate părţile.

-Păcatul originar, murmură Alan, prinzându-i cu uşurinţă parfumul pe deasupra amestecului de mirosuri ale oamenilor din jur. Şarpele a ispitit-o pe Eva, iar Eva l-a ispitit pe Adam.

- Mereu am crezut că Adam a scăpat prea uşor din treaba asta, comentă Shelby. Inima îi batea iute şi nu tocmai egal, lipită de a lui, dar nu se retrase. Va trebui să o simtă înainte de a înţelege cum să o împiedice. Şerpii şi femeile au suportat adevăratele consecinţe, iar bărbatul a scăpat, ca şi când ar fi fost un spectator nevinovat.

- Sau o fiinţă care rareori a putut rezista ispitei în formă femeiască.

Vocea lui devenise mult prea blândă. Considerând-o o retragere strategică, Shelby îl apucă de mână şi îl trase deoparte.

- Hai să mergem afară şi să ne uităm la elefanţi.

Shelby îşi croi drum printre oameni, ocolind copiii din cărucioare şi trăgându-l afară. El ar fi mers agale. Ea o lua mereu la goană. După ce ieşiră la lumină, îşi puse ; pe nas o pereche de ochelari de soare supradimensio- ’ naţi, fără a încetini ritmul.

Mirosul de animale plutea peste tot.

despărţitor, absorbind totul ca şi când ar fi fost pentru prima dată. In jurul lor erau familii, cupluri vârstnice şi tinere şi copii cu conuri de îngheţată care se topea. în faţa şi în spatele cuştilor se auzea o babilonie de limbi.

-Uite, îmi aminteşte de tine! spuse Shelby arătând spre o panteră neagră întinsă la soare, privind calmă puhoiul de oameni care treceau.

- Da? Alan studie felina. Indolentă? Reţinută?

Shelby râse cu râsul ei voalat.

- O, nu, domnule senator, răbdătoare, meditativă. Şi suficient de arogantă încât să creadă că această carceră nu e ceva de nedepăşit. întorcându-se, se sprijini de barieră cântărindu-l pe Alan, aşa cum cântărise pantera. A examinat situaţia şi a decis că lucrurile pot ieşi aşa cum îşi doreşte având în vedere circumstanţele. Mă întreb... Se încruntă concentrându-se. Mă întreb ce ar face dacă s-ar supăra cu adevărat. Nu pare a fi temperamentală. De obicei felinele nu sunt temperamentale până când nu sunt împinse mai departe decât trebuie, o singură dată, şi atunci devin mortale.

Alan îi aruncă un zâmbet ciudat înainte de a o lua de mână, trăgând-o din nou către alee.

-De obicei se asigură că nu se lasă supărate prea des.

Shelby scuturâ din cap şi îi întâmpină zâmbetul cu o expresie neutră.

-Haide să mergem la maimuţe. Mereu mă fac să cred că mă aflu în sala senatului.

- Obraznico, o admonestă el, trăgând-o de păr.

- Ştiu. Nu m-am putut abţine. îşi aşeză pentru o clipă capul pe umărul lui în timp ce înaintau. Deseori nu sunt o persoană drăguţă. Se pare că atât eu, cât şi Grant am moştenit o undă de sarcasm - sau poate că este cinism. Probabil de la

-Da. îţi cumpăr nişte popcorn. Trecând iute de la o stare la alta, Shelby se îndreptă către un vânzător. Nu poţi să umbli toată ziua prin grădina zoologică fără popcorn. Mai rău nu se poate decât dacă te-ai uita la două filme fără să ai nişte floricele. Cea mare, îi spin se ea vânzătorului, scoţând o bancnotă din buzunarul din spate al blugilor. Strânse găletuşa cu un braţ, îndesând restul la loc în buzunar. Alan... începu, apoi se răzgândi, clătină din cap şi începu să meargă din nou.

-Ce?

Alan întinse nonşalant mâna să ia câteva floricele.

- Urma să-ţi fac o mărturisire. Apoi mi-am amintit că nu o fac prea bine. Trebuie să vedem maimuţele.

-Doar nu crezi că voi lăsa să-mi scape o afirmaţie provocatoare ca asta, nu-i aşa?

- Ei bine... M-am gândit că cea mai bună cale de a te descuraja era să accept să ies cu tine - într-un loc ca acesta, care credeam că te va plictisi de moarte -, apoi să fiu cât mai nesuferită cu putinţă.

-Ai fost nesuferită? întrebă el pe un ton blând şi mult prea serios. Mi s-a părut că te-ai purtat foarte firesc.

-Au! Shelby se frecă pe rana imaginară de sub inimă. în orice caz, am impresia distinctă că nu te-am descurajat deloc.

-Chiar? întinzând din nou mâna după popcorn, se apropie şi îi şopti la ureche: Cum ţi-ai dat seama de asta?

- O, făcu ea dregându-şi vocea. Era doar o presupunere.

Acel mic spectacol emoţional îi aduse o mare satisfacţie. Da, puzzle-ul prindea contur, piesă cu piesă, aşezată cu atenţie. Era felul în care îşi

Shelby îşi ridică privirea cu prudenţă spre el.

- Tare aş vrea să nu o faci.

-Bine. îşi strecură braţul pe după talia ei. Nu voi mai pomeni despre asta cât suntem aici.

Pe buzele ei se ivi un zâmbet, dar clătină din cap.

-Nu se va ajunge la asta, Alan. Nu se poate.

-Suntem intr-un dezacord fundamental. Se opri pe un pod. Sub ei, lebedele pluteau elegante. Căci eu mă gândesc că trebuie să se întâmple.

-Nu mă înţelegi. Shelby se întoarse să privească păsările de pe apă, fiindcă ochii lui dăduseră peste o mică supapă despre care ea nici măcar nu ştia că există în interiorul ei. Odată ce am luat o hotărâre, sunt de neclintit.

-Nu avem doar aceeaşi descendenţă în comun. Privi cum lumina soarelui îi înflăcăra şi mai mult părul. Atingându-l uşor, doar cu vârfurile degetelor, Alan se întreabă cum ar arăta după ce vor face dragoste. Şuviţe sălbatice de foc. Te-am dorit din clipa în care te-am văzut, Shelby. Te vreau mai mult cu fiecare minut care trece.

Ea întoarse capul auzindu-1, surprinsă şi aţâţată fără să vrea. Nu fuseseră doar vorbe goale sau un clişeu. Alan MacGregor spusese exact ce dorise să spună.

- Şi când vreau ceva atât de urgent şi de tare, murmură el rămânând cu buricele degetelor pe maxilarul ei, nu mă îndepărtez.

Buzele ei se desfăcură sub atingerea degetului lui mare. Nu putuse împiedica asta şi nici săgetarea fulgerătoare a dorinţei.

-Aşadar... Străduindu-se să se poarte normal, Shelby mai luă_ nişte popcorn înainte să aşeze găletuşa pe o bancă. Iţi foloseşti energia pentru a mă convinge că re vreau.

-Nu trebuie să te conving de asta. Lucrul de care trebuie să te conving, începu el apropiindu-se, este că poziţia pe care o adopţi este neproductivă, împotriva ta şi lipsită de speranţă.

Simţi că cedează, dorindu-şi să fie convinsă. Buzele lui pluteau deasupra alor ei. Insă cu toate acestea era atent, ba chiar concentrat asupra propriilor ei vulnerabilităţi. înţelegea asta. Mereu fusese circumspect în public. Ea fusese întotdeauna neglijentă. O enerva. Totodată, o intriga.

Ochii lui, atât de serioşi, atât de calmi, păreau să străpungă toate barierele logice pe care le-ar fi putut - sau ar fi vrut - să le pună între ei. Până să apuce să facă vreo mişcare înainte sau înapoi, simţi că cineva trăgea nerăbdător tricoul ei.

Nedumerită, Shelby se uită în jos şi văzu un băieţel asiatic în jur de opt ani, privind-o ţintă. începu un discurs muzical rapid, însoţit de gesturi şi dându-şi ochii peste cap. Shelby înţelegea frustrarea, însă nu conţinutul.

-Mai încet, îi spuse ea, zâmbind larg, desprinzân- du-se din braţele lui Alan şi ghemuindu-se în faţa lui. Primul ei gând fu că se pierduse de părinţi. Avea ochi negri şi frumoşi, dar erau mai curând plini de iritare decât speriaţi. Se lansă din nou într-o tiradă într-o limbă pe care o bănuia a fi coreeană, apoi, cu un suspin ca de adult, ridică două monede, arătând spre dispenserul cu hrană pentru păsări din spatele lui.

Zece cenţi, îşi dădu Shelby seama râzând înfundat. Avea_ cât îi trebuia, dar nu înţelegea valoarea monedelor. înainte să apuce să bage mâna în buzunar, Alan îi întinse o monedă de zece cenţi. Solemn, făcu câteva gesturi simple, arătându-i că cei doi bănuţi făceau împreună zece cenţi. Văzu că ochii băiatului se luminează înţelegând, înainte de a lua moneda din mâna lui

Băiatul turui iarăşi în coreeană, se înclină uşor înspre Alan, apoi dădu fuga la dispenser.

Un alt bărbat, se gândi Shelby, privind copilul aruncând mâncarea la lebede, ar fi insistat să fie generos - dacă nu din alt motiv, măcar pentru a o impresiona pe femeia care-l însoţea. Dar Alan înţelesese că cei mici au mândrie. Schimbase cele două monede pentru zece cenţi, într-o tranzacţie ca de la bărbat la bărbat, în loc să facă pe adultul în faţa copilului. Şi totul fără nici un cuvânt.

Sprijinindu-se de balustradă, privi lebedele care alergau după hrană, îndoindu-şi gândurile acelea zvelte, apoi înghiţind lacome. Din când în când câte una gâgâ- ia, ciupind-o pe alta care îi invada teritoriul. Mâinile lui Alan stăteau aşezate pe balustradă de-o parte şi de cealaltă a ei. Uitând totul în afară de momentul acela, Shelby se lipi de el, lăsându-şi capul să se odihnească în locul acela intim şi comod dintre maxilarul şi umărul lui.

- Este o după-amiază frumoasă, murmură ea.

El îşi puse mâinile peste ale ei unde rămaseră, fără să apese.

-Ultima dată când am fost la grădina zoologică aveam în jur de doisprezece ani. Tata era într-una dintre rarele lui călătorii de afaceri la New York şi a insistat să mergem cu toţii. El îi atinse părul cu obrazul, bucu- rându-se de senzaţia blândă şi intimă. Mă simt obligat să pretind că eram prea mare ca să-mi placă să mă uit la lei şi la tigri, însă tata s-a distrat cel mai bine dintre toţi. E ciudată fâşia aceea de maturitate prin care trecem când suntem foarte mici.

- La mine a durat cam şase luni, îşi aminti Shelby. A lui, o ştia, nu dispăruse complet niciodată. Cam atâta i-am spus mamei mele pe nume.

- Câţi ani aveai?

-Treisprezece. „Deborah“, îi spuneam, pe tonul

replica atunci ceva de genul că vom discuta foarte curând. Apoi adăuga cât de mândră era că eram îndeajuns de matură pentru a lua decizii de adult - cât de uşurată era că nu eram răsfăţată sau frivolă ca multe alte fete de vârsta mea.

-Şi, fireşte, te-ai bucurat să o auzi şi ai uitat de şuviţe.

-Fireşte. Râzând, Shelby îşi strecură braţul pe sub al lui şi începură să meargă din nou. Nu cred că am apreciat cât de deşteaptă era decât după ce-am împlinit douăzeci de ani. Eu şi Grant nu am fost niciodată nişte copii comozi.

- Seamănă cu tine?

- Grant? Cu mine? Shelby se gândi un moment. Din anumite puncte de vedere, dar este un singuratic. Eu nu am fost niciodată astfel. Când Grant e în preajma oamenilor, observă - absoarbe, de fapt. îi ascunde undeva şi îi scoate din nou când doreşte. Se poate descurca fără ei săptămâni sau luni în şir. Eu nu pot.

- Nu, dar şi tu îi scoţi atunci când doreşti. Şi nu cred c-ai lăsat vreodată pe nimeni - pe nici un bărbat în orice caz, se corectă el, înclinându-şi capul să îi studieze profilul, să se apropie prea mult.

Shelby cochetă cu o replică furioasă, dar se decise pentru una mai subtilă.

- O spui din orgoliu, zise ea blând. Doar pentru că te-am respins.

-M-ai amânat, contracarară el ducându-i mână la buze. S-ar putea sublinia că eşti aici, la fel ca mine.

- Hmm. Shelby privi în jur la mulţimea de oameni, când pe lângă ei trecu un părinte frustrat cu un bebeluş care plângea în braţe. Şi într-un cadru atât de intim.

-Amândoi suntem obişnuiţi cu mulţimile.

Dintr-un impuls neastâmpărat, se opri în

unde ducea promisiunea. Era o ameninţare a pasiunii, o promisiune a intimităţii. Nu, nu se aşteptase ca el să îi întoarcă trucul împotriva ei cu atâta iscusinţă. Poate că pentru un moment Shelby uitase că era un bărbat care în esenţă se baza pe strategii.

Lipită de pieptul lui, inima ei începu să bată uşor. Deşi momentul fu scurt, o atinse în toate sensurile - îi atinse inima, mintea şi trupul. Nu îşi putu reţine regretul că ceea ce simţea nu putea să existe niciodată - dar nu ştiuse că va fi atât de intens. Când se desprinse, îi reverberă în voce şi i se reflectă în ochi.

- Cred c-ar fi mai bine să ne întoarcem.

Alan aproape că înjură de frustrare.

- E mult prea târziu pentru asta, mormăi el, conducând-o în direcţia parcării.

Shelby ridică dintr-o sprânceană auzindu-i tonul. Iritare - era prima dată când o simţea la el. Crezuse că mai surprinsese o scânteie sau două în ochii lui până atunci, dar şi le reţinuse atât de repede, încât nu putea li sigură. Ei bine atunci, poate că asta era cheia. Avea să îl enerveze până când se va îndepărta.

Avea pielea caldă încă - prea caldă şi prea sensibilă. In ritmul în care devenea vulnerabilă, se va trezi într-o relaţie cu el, fie că voia sau nu. Poate că adevărata problemă era că se implicase deja. Faptul că nu erau amanţi nu îl oprea să îi exploateze gândurile şi sentimentele.

0 despărţire reuşită avea să doară, dar va durea mai puţin dacă era rapidă şi va surveni în scurt timp.

Aşadar, va trebui să îi intre pe sub piele. Shelby zâmbi, făcând ceea ce era mai curând o grimasă, în timp ce urcă în maşina lui. Dacă era un lucru pe care-l putea face bine când îşi punea mintea, era să se bage pe sub pielea cuiva.

Momentul acela lung, tăcut, rămase în mintea lui Alan, la fel cum îi rămase şi lui Shelby. Alan se foi, sperând să uşureze bubuitul inimii în piept.

- Sunt întotdeauna fericit să ajut pe cineva să umple câteva spaţii goale. Faptul că o ţinuse în braţe nu îl calmase, ci mai curând îl făcuse doar să îşi aducă aminte cât timp trecuse de când o ţinuse ultima dată astfel.

- De fapt, e uşor pentru cineva să fie cu tine, Alan, ţinând cont că eşti politician.

- Uşor? îşi repetă Shelby, apăsând butonul pentru a deschide fereastra. Sângele îi pulsa încă după ce ochii lor se întâlniseră, privindu-se mai puţin de zece secunde. Dacă ar fi fost mai uşor, s-ar fi îndrăgostit până peste cap de el, îndreptându-se spre dezastru.

- Vreau să spun, nu eşti prea pompos.

El îi aruncă o privire, lungă şi rece, care îi întări încrederea în reuşită.

-Nu? murmură el după un moment de tăcere tensionată.

- Aproape deloc. Shelby îi aruncă un zâmbet. Ce să spun, probabil că te-aş vota chiar eu.

Alan opri la stop, studiindu-l gânditor înainte de a se întoarce spre ea.

- Insultele tale nu sunt la fel de subtile astăzi, Shelby.

-Insulte? II privi fără nici o expresie. Ciudat, credeam că mai curând te-am flatat. Nu la vot se reduce totul? Voturile şi nevoia aceea atotcuprinzătoare de a câştiga.

Semaforul se făcuse verde de cinci secunde lungi, înainte ca el să pornească.

-Ai grijă.

„Punct vulnerabil", se gândi ea, urându-se, şi nu puţin.

- Eşti un pic sensibil. Este în regulă. îşi mângâie blugii pe coapsă. Nu mă deranjează un

-Problema nu este chestiunea sensibilităţii mele, cică reuşeşti să fii nesuferită.

-Vai, vai, ne-am întors deodată pe Dealul Capito- liului. Privi în mod deliberat spre ceas când el intră pe aleea de lângă clădirea ei. Exact la ţanc. Voi reuşi să fac o baie şi să mă schimb înainte să ies. Shelby se aplecă, sărutându-l cu nonşalanţă pe obraz, apoi coborî din maşină. Mulţumesc, Alan. Ciao!

Dispreţuindu-se, Shelby ajunse pe palierul de sus înainte ca el să o prindă de mână. Adoptă o expresie uşor surprinsă, apoi întoarse capul.

-Care dracu' e ideea? întrebă el poruncitor.

Presiunea pe care o simţea în braţ era îndeajuns de puternică pentru a o face să se întoarcă pe de-a întregul.

-Care dracu' e ideea? Nu te juca, Shelby.

Ea oftă cu zgomot, ca şi când ar fi fost plictisită.

-A fost o după-amiază plăcută, o... schimbare de ritm pentru amândoi, îmi închipui.

Shelby deschise uşa apartamentului.

Preţ de clipă o strânse mai tare pentru a o împiedica să intre. Niciodată sau rareori ceda furiei. Era rezultatul moştenirii sale, lucrul la care se pricepea familia sa, dar întotdeauna fusese un om care ştia să se controleze. Lucid. Se chinui să-şi aducă aminte acest lucru.

-Şi?

- Şi? repetă Shelby, ridicând din ambele sprâncene. Nu există nici un „şi", Alan. Am petrecut două ore la grădina zoologică şi am râs puţin. Ceea ce nu înseamnă că trebuie să mă culc cu tine.

Ea văzu furia, volatilă şi intensă, traversându-i chipul. Uşor uluită de forţa acesteia, se dădu automat un pas în spate. Gâtul i se uscă instantaneu. Zăcuse adormită în el în tot acest

Ridică mâna cuprinzându-i gâtul, în timp ce ea privea ţintă la furia lividă de pe chipul lui.

- Problema este ce vreau eu, reuşi ea să spună, surprinsă că vorbea poticnit şi că rămăsese fără suflare. Era frică? se întrebă ea iute. Sau excitare?

- La dracu' cu ceea ce vrei tu.

Când făcu încă un pas, Shelby se lipi de uşă, iar aceasta se deschise. S-ar fi împiedicat dacă el nu ar fi fost îndeajuns de rapid să o prindă. Apoi erau deja în casă, iar trupul îi era strivit de-a lui, punându-i mâinile pe umeri, pentru întâia oară indecisă.

îşi lăsă capul pe spate, furioasă că genunchii i se li- chefiau de frică, în timp ce sângele îi clocotea de dorinţă nedisimulată.

-Alan, nu poţi...

-Nu pot? Avea mâinile în părul ei, trăgându-i capul şi mai mult pe spate. Se învârtejeau în el - furie, resentimente, pasiune. Nu le simţise niciodată pe toate deodată. Pot. Ştim amândoi că pot acum şi aş fi putut şi înainte. Şi ar fi trebuit să o facă, îşi spuse el în timp ce furia şi frustrarea preluară controlul. Mă vrei chiar în clipa asta; o văd.

Ea clătină din cap, dar nu îi putu îndepărta mâna. Cum de uitase de panteră atât de curând?

-Nu, nu e aşa.

- Crezi că poţi lovi în ceea ce fac, în ceea ce sunt fără a fi pedepsită, Shelby? Braţul dinjurul taliei ei se strânse, iar ea se luptă să nu icnească. Iţi închipui că mă poţi împinge atât de departe fără să plăteşti pentru asta?

Ea înghiţi, dar gâtul îi rămase uscat.

-Te porţi de parcă te-aş fi încurajat, când, de fapt, am făcut exact opusul, îi spuse ea pe un ton care aproape că reuşi să pară uşor iritat. Dă-mi drumul, Alan.

- Când voi fi pregătit.

şi propria reflexie. Da, uitase de panteră, de tempera- mentul acela năvalnic şi clocotitor al eroilor din cărţile lui Bronte, de care îi amintise prima dată.

- Crezi că eşti ceea ce vreau? Ceea ce pot spune raţional şi cu uşurinţă că vreau? Eşti orice altceva, în afară de ceea ce este potrivit pentru mine. Sfidezi tot ce este vital pentru viaţa mea.

Asta o duru. Deşi era exact ceea ce-şi propusese să obţină, o duru că el o putea spune.

-Sunt exact ceea ce sunt, ripostă ea. Exact ceea ce vreau să fiu. De ce nu mă laşi în pace şi nu te duci să-ţi găseşti una dintre blondele acelea atrăgătoare, care arată atât de perfect în haine Oscar de la Renta? Sunt făcute pentru a fi partenerele unui senator. Nu vreau să iau parte la aşa ceva.

- Poate că nu. Furia creştea. Nu mai simţise niciodată ceva crescând atât de repede. Poate că nu. Dar spune-mi... O strânse mai tare. Spune-mi că nu mă vrei.

Ea începu să respire precipitat; gâfâieli scurte, ca şi când nu şi-ar fi putut umple plămânii cu aer. Nici măcar nu era conştientă că îşi înfipsese degetele în umerii lui sau că scosese limba cu o mişcare rapidă şi agitată pentru a-şi umezi buzele. Ştiuse întotdeauna că era un moment şi un loc pentru minciuni.

-Nu te vreau.

Dar negarea se sfârşi într-un geamăt de excitare care o făcu să se cutremure în clipa în care gura lui o prinse pe a ei. Nu era seducţia răbdătoare, nesfârşită, a sărutului cu care o tratase prima dată, ci opusul acesteia. Dure, nemiloase, buzele lui le dominau pe ale ei, aşa cum n-o mai făcuse nimeni până atunci. Aşa cum nu mai îndrăznise nici un bărbat. Apoi o cuprinse ameteala şi bâjbâi după reperele care nu mai erau

Nu exista nici o împunsătură intensă de regret. Era acolo unde voia să fie. Degetele care îi strângeau umerii îl îndemnau să ceară mai mult şi, pe măsură ce o făcea, ea primea.

Alan o trase mai aproape, uitând de blândeţea care fusese întotdeauna o parte inerentă a felului în care făcea dragoste.

Gura ei era sălbatică sub a lui, lacomă să fie posedată. Dar de data asta nu era mulţumit cu atât. îşi strecură mâna pe sub tricoul ei să o găsească.

Atât de zveltă, atât de fină, însă inima ei bubuia sub palma lui cu forţa unui alergător de maraton. Se încleşta de el, cu un geamăt care ar fi putut să fie numele lui. Gustul ei era la fel de sălbatic şi de liber ca şi parfumul cu care se dăduse, făcându-l aproape să nu mai reziste. Putea să o ia - pe podea sau unde se aflau, în câteva secunde sau într-o oră. Simpla conştientizare a acestui fapt îl făcu să simtă un fulger agonizant de dorinţă în tot trupul. Nu era un abandon, ci mai curând pasiune contra pasiune, foc contra foc. Nu o va supune niciodată, dar o putea avea.

Dar dacă o lua, deşi era dornică, risca să nu rămână cu nimic după ce se termina. Risca să transforme în realitate remarca aceea nepăsătoare şi tăioasă a ei.

Cu o înjurătură deosebit de vulgară şi care nu-i era caracteristică, Alan o desprinse de el. Ochii lui, când îi întâlniră pe ai ei, nu erau mai puţin furioşi decât înainte, nu erau mai puţin duri. O privi în

capitolul 5

încerca să nu se gândească. Shelby răsfoia suplimen- rul ziarului de duminică stând cu picioarele ridicate şi cu a doua ceaşcă de cafea încă aburindă, încercând să nu se gândească. Moshe stătea întins pe spateaza canapelei, ca şi când ar fi citit peste umărul ei, iar nasul îi zvâcnea din când, simţind mirosul cafelei. Shelby sorbi şi citi pe sărite un articol despre cum să găteşti franţuzeşte cu bani puţini.

Nu se putea abţine să nu se gândească. Fusese întru totul greşeala ei; nu o putea nega. Nu-şi propunea prea des să fie politicoasă şi nesuferită, dar îi reuşise de minune.

De obicei nu rănea oamenii decât dacă era orbită de furie. Dar nu putea nega că în ochii lui Alan nu se citise suferinţă, pe lângă furie. Deşi scopul ei fusese autoconservarea, era greu să se ierte.

„Crezi că eşti ceea ce vreau?"

Nu. Shelby se lăsă pe spate, cuprinzând cana cu ambele mâini. Nu, ştiuse încă de la început că nu era potrivită pentru el, pentru imaginea lui, la fel cum nici el nu se potrivea cu a ei. însă simţise ceva la el şi la ea însăşi încă din acea primă seară de pe terasa familiei Write. Văzuseră mult prea multe unul în celălalt, prea repede. încă de atunci existase ceva care îi dăduse târcoale în minte. Putea să fie alesul. Fantezii prosteşti pen- i ru o femeie care nu se gândise niciodată la cel care avea să fie alesul, dar nu fusese în stare să le îndepărteze.

Se întrebă dacă scăpase de Alan. Cu siguranţă

seducător. Dar putea deveni rea din pricina asta; ceea ce era altceva. Răutatea se datora şi ea tot instinctului de autoconservare. Sesizase că puterea pe care o avea asupra ei era prea mare. Prin urmare, poate că o meritase, deşi nu îi era uşor să trăiască astăzi cu gândul acesta, cu durerea şi cu dorinţa pe care i le lăsase.

îşi trecu limba peste buze, amintindu-şi. Alan MacGregor avea două laturi, reflectă ea. Latura cu un temperament cald şi rezonabil şi cea dură şi necruţătoare. Dar asta nu-l făcea decât să fie şi mai atrăgător. Mai periculos, adăugă ea mohorâtă.

Aşezând cana jos, împături ziarul şi încercă să se concentreze. La urma urmelor, ea fusese cea care îl alungase, exact cum îşi propusese. Nu avea rost să fie nefericită din pricina asta. Aproape imediat aruncă ziarul şi se ridică, începând să se plimbe prin încăpere. Nu avea de gând să-l sune şi să-şi ceară scuze. Nu ar face decât să complice lucrurile.

Cu toate astea, dacă ar sublinia că era o scuză şi nimic mai mult... Nu, nu era o mişcare inteligentă, îşi reaminti ea clătinând din cap. Mai rău, era un semn de slăbiciune şi n-avea nici un rost. Luase hotărârea. întotdeauna se mândrise că ştia ce voia şi că se ţinea de ceea ce îşi propunea.

Privirea i se lumină văzând baloanele căzute pe masa din bucătărie. îşi pierduseră puterea de a atârna în aer şi zăceau acolo, ca o amintire a unei celebrări fericite. Respiraţia îi ieşi mai mult ca un oftat. Ar fi trebuit să le spargă şi să arunce cadavrele. îşi trecu degetul pe sfera galbenă şi moale. Era prea târziu acum.

Dacă suna şi refuza cu tărie să se lanseze intr-o conversaţie - doar să se scuze şi nimic altceva? Trei minute, îşi muşcă buza şi se întrebă dacă îşi

Multe, îşi aminti ea. întreaga nebunie fusese lansată de o convorbire la telefon, cu o zi înainte.

In timp ce stătea în picioare, indecisă, cineva bătu la uşă. Se uită iute intr-acolo, arzând de nerăbdare. înainte ca bătaia să se audă a doua oară, deschise uşa.

- Eu doar... Bună, mamă.
- îmi pare rău că nu e cine sperai.

Deborah o sărută scurt pe obraz şi intră.

-Nu, e mai bine că nu e aşa, murmură Shelby închizând uşa. Ei bine, îţi voi aduce nişte cafea, spuse ea cu un zâmbet fugar. Nu se întâmplă să mă vizitezi prea des duminică dimineaţa.

-Poţi să-mi faci o jumătate de ceaşcă dacă aştepţi pe cineva.

- Nu aştept.

Tonul lui Shelby era categoric.

Deborah o măsură pe fiica ei din spate pentru moment, dându-şi cu presupusul. Clătină cu amărăciune din cap, se întrebă de ce se ostenea. De peste zece ani nu mai era în stare să ghicească ce era în mintea lui Shelby.

- Dacă nu ai nimic de făcut în această după-amiază, poate că ai vrea să vii cu mine să vezi expoziţia aceea nouă de artă flamandă de la National Gallery.

Shelby înjură cu sete, apoi îşi vârî încheietura degetului mare în gură.

-O, te-ai ars. Lasă-mă...

-Nu e nimic, spuse Shelby prea apăsat şi înjură din nou. îmi pare rău, reuşi să spună cu voce mai calmă. Am vărsat doar puţin pe mine, asta e tot. Stai jos, mamă.

Cu un gest aproape violent, îndepărtă baloanele de pe masă, aruncându-le pe podea.

- Ei bine, asta nu s-a schimbat, observă Deborah cu blândeţe. Ai în continuare stilul tău

- Dacă s-a întâmplat? Shelby se mai ocupă o clipă de deget. Nu, de ce?

-Rareori eşti agitată. Amestecând în cafea, Debo- rah îi aruncă una dintre privirile ei lungi şi neclintite. Ai văzut ziarul din această dimineaţă?

-Desigur. Shelby îşi încrucişă picioarele sub ea. Nu aş pierde ediţia de duminică a lui Grant.

-Nu, nu la asta mă refeream.

Vag interesată, Shelby ridică din sprâncene.

- Am aruncat o privire pe prima pagină, dar nu am văzut nimic pe care să vreau să-l aprofundez la prima ora a dimineţii. Mi-a scăpat ceva?

- Aşa se pare.

Fără a mai spune vreun cuvânt, Deborah se ridică şi se duse la canapea. Scotoci printre paginile dezordonate ale ziarului lui Shelby până găsi secţiunea pe care o do- rea. Avea un zâmbet abia schiţat pe buze şi se îndreptă spre fiica ei, punându-i ziarul în faţă. Shelby privi în jos şi nu spuse nimic.

Văzu o poză bine încadrată cu ea şi Alan,^ în timp ce stăteau pe podul care dădea spre lebede. îşi amintea momentul: se sprijinise de el, punându-şi capul pe umărul lui. Fotografia surprinsese clipa aceea şi expresia de mulţumire liniştită de pe chipul ei, pe care nu era sigură că o mai văzuse vreodată. Articolul de dedesubt era scurt, menţionând numele şi vârsta, pomenind de tatăl ei şi câteva cuvinte despre magazin. Pomenea, de asemenea, spre campania lui Alan pentru construirea de locuinţe pentru oamenii străzii, înainte de a trece la speculaţii cu privire la relaţia lor. Nu era nimic jignitor în feliuţa aceea scurtă şi vioaie de mondenităţi din Washington. Fu surprinsă de resentimentele pe care le simţi parcurgând articolul.

Avusese dreptate, îşi spuse Shelby,

o după-amiază ca nişte oameni obişnuiţi, dar nu durase. Nu avea să dureze niciodată.

Shelby împinse hotărâtă ziarul deoparte înainte de a-şi lua cafeaua.

- Ei bine, nu aş fi surprinsă dacă m-aş trezi cu o mulţime de clienţi luni dimineaţa datorită acestui fapt. Iarna trecută o femeie a venit cu maşina din Baltimore după ce a văzut o poză cu mine şi cu nepotul Myrei. Se forţă să soarbă din cafea, conştientă că era periculos de aproape să bată câmpii. Bine că am lucrat pe rupte săptămâna trecută şi am umplut depozitul. Vrei o gogoaşă la cafea? Cred că am una pe undeva.

-Shelby! Deborah îşi puse ambele palme pe mâinile fiicei sale înainte ca aceasta să apuce să se ridice. Zâmbetul abia schiţat fusese înlocuit de o privire îngrijorată. Nu mi s-a părut niciodată că îţi pasă de genul acesta de publicitate. Asta este fobia lui Grant, nu a ta.

-De ce mi-ar păsa? contracară Shelby, luptându-se să nu-şi strângă degetele în pumn. Dacă e să aibă vreun efect, îmi va face puţină vânzare. Un turist întreprinzător l-a recunoscut pe Alan şi a scos banii din buzunar, asta-i tot. E inofensiv.

-Da. încuviinţând încet din cap, Deborah linişti mâinile agitate de sub palmele ei. Aşa este.

-Nu, nu este! răspunse Shelby aprinzându-se brusc. Nu e inofensiv. Nimic din toate astea nu e! Sări de la masă, învârtindu-se prin cameră, aşa cum o văzuse Deborah făcând de nenumărate ori până atunci. Nu pot face faţă. Nu vreau să fac faţă. Izbi cu piciorul într-un adidas care îi ieşi în cale. De ce dracu' nu se putea ocupa de fizică nucleară sau să fie patronul unui club de bowling? De ce trebuie să se uite la mine ca şi când m-ar cunoaşte dintotdeauna şi ca şi când nu l-ar deranja toate defectele? Nu vreau să tragă de

păr şi potolindu'Şi respiraţia. Nu contează, repetă ea. M-am hotărât în orice caz, aşa că... Clătinând din cap, se duse înapoi la aragaz ca să ia ibricul de cafea. Vrei s-o încălzesc?

Prea obişnuită cu Shelby pentru a fi tulburată de izbucnire, Deborah încuviinţă din cap.

- Doar puţin. In legătură cu ce te-ai hotărât, Shelby?

- Că nu voi începe o relaţie cu el. După ce puse ibricul la loc, se întoarse să se aşeze la masă. Ce-ar fi să luăm prânzul la bufetul de la National Gallery?

- Bine. Deborah sorbi din cafea. Te-ai simţit bine la grădina zoologică?

Shelby ridică din umeri şi se holbă în cană.

- A fost o zi plăcută.

Duse cana la buze, apoi o aşeză deoparte fără să bea.

Deborah privi din nou spre poză. Când o văzuse ultima dată pe Shelby arătând senină? O văzuse vreodată? Poate, reflectă ea simţind o durere rapidă, aproape uitată, atunci când era mică şi stătea cu tatăl ei, împărtăşin- du-i un secret. Deborah îşi reţinu un oftat şi se prefăcu interesată de cafea.

- Presupun că i-ai explicat clar senatorului MacGre- gor care îţi este poziţia.

- I-am spus lui Alan încă de la început că nici măcar nu vreau să ies cu el.

-Ai venit cu el la familia Ditmeyer săptămâna trecută.

-A fost altceva. Se juca neliniştită cu marginile ziarului. Iar ieri a fost o excepţie.

- Nu este tatăl tău, Shelby.

Ochii cenuşii se ridicară, pe neaşteptate atât de plini de suferinţă, încât Deborah întinse mâna spre ea din nou.

-Seamănă atât de tare cu el, sopti Shelby. Este

o va face, dacă nu cumva... Se întrerupse şi închise ochii. Dacă nu cumva vreun maniac cu o cauză obscură şi o armă îl va opri. O, Doamne, cred că mă îndrăgostesc de el şi vreau să fug.

Deborah o strânse mai tare.

- Unde?

-Oriunde. Trăgând aer adânc în piept pentru a-şi reveni, Shelby deschise ochii. Nu vreau să mă îndrăgostesc de el pentru zeci de motive. Nu semănăm deloc eu şi el.

Pentru prima dată de când îi dăduse ziarul lui Shelby, Deborah zâmbi.

-Ar trebui?

- Nu mă zăpăci când încerc să fiu logică. Liniştin- du-se puţin, Shelby îi zâmbi la rândul ei. Mamă, l-aş înnebuni într-o săptămână. Nu i-aş putea cere niciodată să se obişnuiască cu stilul meu de viaţă. Nu aş fi niciodată în stare să mă obişnuiesc cu viaţa lui. Nu trebuie să vorbeşti cu el decât câteva minute pentru a vedea că are o minte ordonată, genul care funcţionează ca un joc superior de şah. E obişnuit să ia masa la anumite ore şi ştie exact ce cămăşi să trimită la spălătorie.

- Draga mea, până şi tu trebuie să îţi dai seama cât de stupid sună asta.

-In sine, poate că ar merge. Privirea i se îndreptă înspre baloanele care zăceau pe podea. Dar când adaugi toate celelalte...

- Prin toate celelalte, te referi la faptul că este politician. Shelby... Deborah aşteptă până când ochii li se întâlniră. Nu poţi să faci o comandă specială pentru bărbatul de care te îndrăgosteşti.

-Nu mă voi îndrăgosti de el. Chipul ei căpătă o expresie îndărătnică. îmi place viaţa mea exact aşa cum e. Nimeni nu mă va face să mă schimb înainte să fiu pregătită. Haide. Se ridicase şi începuse să se plimbe din nou prin încăpere. Mergem să ne uităm la arta ta flamandă, apoi fac

Deborah o privi pe Shelby care alerga de colo-colo prin apartament, căutându-şi pantofii. Nu, nu dorea ca fiica ei să sufere, se gândi ea din nou, dar ştia că avea să se întâmple. Shelby va trebui să se confrunte cu asta.

Alan stătea în spatele imensei mese vechi de lucru din biroul său cu fereastra deschisă în spate. Simţea mirosul de liliac înflorit din arbuştii din curtea mică de afară. îşi aminti că mirosea liliac în prima seară în care o întâlnise pe Shelby. Dar nu voia să se gândească la ea acum.

Pe biroul său erau întinse răspunsuri şi informaţii referitoare la adăposturile ridicate de voluntari, pentru care purta o campanie. Avea o întâlnire cu primarul Washingtonului a doua zi şi nu putea decât să spere că va merge la fel de bine cum mersese discuţia cu primarul oraşului Boston. Avea datele - echipa sa lucrase săptămâni în şir la compilarea informaţiilor de care avea nevoie. Avea imaginile în faţa lui. Ridică o poză cu doi bărbaţi care împărţeau o pătură zdrenţuită într-o intrare din apropiere de 14th Street şi Belmont. Nu era doar trist, ci de nescuzat. Adăpostul era de primă necesitate.

Una era să te concentrezi asupra cauzelor - şomaj, recesiune, problemele sistemului social - alta era să priveşti oamenii trăind fără ca nevoile cele mai elementare să le fie să satisfăcute, în vreme ce roţile reformei sociale se urneau cu greu. Ideea lui era să acopere nevoile - adăpost, mâncare, îmbrăcăminte - în schimbul muncii şi a timpului. Nimic gratuit, nimic caritabil.

Dar avea nevoie de fonduri şi, la fel de important, avea nevoie de voluntari. Pusese lucrurile în mişcare în Boston după o bătălie îndelungată, uneori frustrantă, dar era prea curând pentru a vedea rezultate substanţiale. Va trebui să se bazeze pe informatiile strânse de

Aşezând hârtiile în teanc, le băgă în servietă. Nu mai putea face altceva până a doua zi. Şi aştepta un vizitator - se uită la ceas - în zece minute. Se sprijini de spătarul confortabil al scaunului de piele tocită, lăsându-şi mintea să se golească.

întotdeauna reuşise să se relaxeze în camera aceasta. Lambriurile erau închise la culoare şi lucioase, tavanul înalt. Iarna lăsa focul să ardă mocnit în şemineul din marmură trandafirie. Pe poliţa de deasupra erau fotografii în rame vechi, cu forme de caudate, pe care le colecţiona. Familia sa - de la cei mici până la străbunicii săi care nu părăsiseră niciodată pământul Scoţiei, precum şi poze cu fratele şi cu sora lui. Va adăuga una cu nepoata sau cu nepotul său după ce sora lui, Rena, va naşte.

Privi fotografia unei femei blonde elegante cu ochi surâzători şi cu o gura încăpăţânată. Ciudat câte nuanţe de păr puteau exista, reflectă el. Părul Renei nu semăna deloc cu al lui Shelby. A lui Shelby era plin de cârlionţi rebeli de foc şi pară.

Rebel. Cuvântul i se potrivea - şi îl atrăgea, oricât de raţional ar fi încercat să fie. Să o stăpânească ar fi o provocare care i-ar lua întreaga viaţă. Să o aibă ar fi o surpriză constantă. Era ciudat ca un bărbat care întot-deauna preferase ordinea şi logica să ştie acum că viaţa sa nu ar fi completă fără perturbări.

Privi prin încăpere - pereţi plini de cărţi, indexate şi aşezate meticulos, un covor de un gri pal, care dădea semne de uzură, dar fără vreo urmă de mizerie, canapeaua victoriană bine conservată, de un vişiniu intens. Camera era organizată şi ordonată - la fel ca viaţa lui. Cerea un vârtej. Nu avea nici un interes să îl supună, doar să-l trăiască.

Când sună soneria, privi din nou la ceas. Myra venise exact la timp.

- Bună dimineaţa, doamnă Ditmeyer.

McGee avea doi metri, era masiv ca un dulap şi se apropia de şaptezeci de ani. Fusese majordomul familiei lui Alan timp de treizeci de ani, înainte de a se muta din Hyannis Port în Georgetown, la insistenţele sale. „Domnul Alan o să aibă nevoie de mine," afirmase el cu accentul lui puternic. Asta era tot, din punctul lui de vedere.

-Nu cred că ai din biscuiţii aceia minunaţi, pe care îi faci?

- Cu frişcă, îi spuse McGee, cu o urmă de zâmbet, care era maximumul de care era capabil.

-Ah, McGee, te ador. Alan... Myra îi întinse mâna când el ieşi în hol. Eşti foarte drăguţ că mi-ai permis să te deranjez duminica.

-Nu mă deranjezi niciodată, Myra. O sărută pe obraz, apoi o conduse în salon.

Camera era decorată în culori masculine discrete - nuanţe de ocru şi crem, şi din când în când cu câte un ton de un verde-închis. Mobila era în mare măsură Chippendale, iar covorul era unul oriental, de o culoare ştearsă. Era o încăpere calmă, comodă, în care te sur- prindea o pictură mare în ulei, cu un peisaj învârtejit de furtună - munţi abrupţi, nori clocotitori şi fulgere ameninţătoare - aşezată pe peretele dinspre sud. Myra o considerase întotdeauna a fi un adaos interesant şi sugestiv.

Oftând, se aşeză pe scaunul cu spetează înaltă, scota ndu-şi pantofii cu toc-cui, de acelaşi roz şocant ca şi poşeta.

- Ce uşurare! murmură ea. Pur şi simplu nu mă pot convinge să cumpăr măsura potrivită. Ce preţ plătim pentru vanitate! îşi mişcă degetele relaxată. Am primit un bileţel foarte drăguţ de la Rena, continuă ea frecân- du-şi piciorul de celălalt

mă voi duce cu Herbert în Atlantic City ca să pierdem banii în cazinoul ei.

-Am lăsat şi eu ceva bani ultima dată când am fost acolo.

Alan se lăsă pe spate, ştiind că Myra va ajunge la scopul vizitei în propriul ritm.

- Ce mai face Câine? Ce băiat obraznic mai era! continuă ea înainte ca el să apuce să răspundă. Cine ar fi crezut că va deveni un avocat atât de strălucit?

-Viaţa e plină de surprize, murmură el.

Câine fusese băiatul obraznic, iar el cel disciplinat. De ce se gândea la asta acum?

-O, cât de adevărat. Ah, se duce pe apa sâmbetei dieta mea! Slavă cerului, declară ea când McGee intră cu tava. Torn eu, McGee, fii binecuvântat. Myra ridică ceainicul Meissen, făcându-şi de lucru, în timp ce Alan o privea amuzat. Orice punea la cale, avea să îşi savureze biscuiţii şi ceaiul mai întâi. Cât îl invidiez pe majordomul tău, îi spuse ea întinzându-i o ceaşcă. Ştii că am încercat să îl fur de la părinţii tăi acum douăzeci de ani ?

-Nu, nu ştiam. Alan zâmbi larg. Dar McGee este mult prea discret ca să fi pomenit de asta.

- Şi prea loial pentru a ceda încercărilor mele iscusite de a-l mitui. A fost prima dată când am gustat unul dintre biscuiţii aceştia. Muşcă dintr-unul şi îşi dădu ochii peste cap. Fireşte, am crezut că bucătăreasa era de vină şi m-am gândit să o racolez, dar apoi am aflat că erau făcuţi de McGee... Ah, consolarea mea este că, dacă aş fi reuşit, aş fi fost cât un elefant. Ceea ce mă face să-mi amintesc. îşi şterse uşor degetele pe un şervet. Am observat că ai devenit interesat de elefanţi.

Alan ridică dintr-o sprânceană sorbind din ceaşcă. Aşadar, despre asta era vorba.

- Ai văzut ziarul!

- Bineînţeles. Trebuie să spun că arătaţi foarte bine împreună. Mă gândeam că aşa va fi. Sorbi din ceai mulţumită de sine. S-a enervat Shelby din pricina pozei?

-Nu ştiu. Sprâncenele lui Alan se lăsară în jos, nedumerite. îşi trăise viaţa sub ochii publicului de prea mult timp pentru a-i acorda mai mult decât un gând trecător. Ar trebui?

-în mod normal, nu; dar Shelby are tendinţa să simtă şi să facă lucruri neaşteptate. Nu îmi vâr nasul, Alan - ba da, o fac, se corectă ea cu un zâmbet larg irezistibil. însă doar pentru că vă cunosc pe amândoi de când eraţi copii. Ţin foarte mult atât la tine, cât şi la Shelby. Cedând ispitei după o luptă doar de formă, se servi cu încă un biscuit. Am fost foarte încântată când am văzut poza în dimineaţa asta.

Bucurându-se atât de pofta ei sănătoasă de mâncare, cât şi de faptul că nu se putea abţine să nu se amestece, Alan îi întoarse zâmbetul.

- De ce?

- De fapt... Myra se servi cu o lingură generoasă de frişcă. Nu ar trebui să fiu. Plănuiam să vă aduc laolaltă eu însămi. Faptul că v-aţi ocupat singuri de treabă fără mine m-a pus cu botul pe labe, deşi aprob rezultatul final.

Ştiind cum îi funcţiona mintea, Alan se lasă pe canapea, aşezându-şi un braţ pe spetează.

- O după-amiază la grădina zoologică nu este egală cu căsătoria.

- Ai vorbit ca un adevărat politician. Cu un suspin de pură plăcere gastronomică, Myra se lăsă pe spate. Dacă aş putea scoate reţeta acestor biscuiţi de la McGee...

Alan îi aruncă un zâmbet care era mai curând

-Oh, asta e! întâmplător mă aflam în magazinului Shelby când a fost livrat un coş cu căpşuni, adăugă ea cu nonşalanţă. Ştii cumva ceva despre asta, dragul meu?

- Căpşuni? zâmbi el din nou echivoc. îmi plac şi mie foarte mult.

- Sunt mult prea deşteaptă pentru a fi trasă pe sfoară, îi spuse Myra, amenin̦ând-l cu degetul. Şi te cunosc mult prea bine. Un bărbat ca tine nu trimite coşuri cu căpşuni şi nu petrece după-amiezi la grădina zoologică decât dacă i s-au aprins călcâiele.

- Nu mi s-au aprins călcâiele după Shelby, o corectă el blând sorbind din ceai. M-am îndrăgostit de ea.

Replica pe care şi-o planificase Myra fu înlocuită de un pufnet.

- Ei bine, reuşi ea să spună, a fost mai iute decât mă aşteptam până şi eu.

-A fost instantaneu, murmură Alan, nu cu aceeaşi uşurinţă, acum că făcuse afirmaţia.

- încântător! Myra se aplecă să-l bată pe genunchi. Nu mă pot gândi la nimeni altcineva care să merite mai mult şocul dragostei la prima vedere.

Alan fu nevoit să râdă, deşi nu mai era deloc binedispus.

- Shelby nu vrea să accepte.

- Ce vrei să spui? întrebă ea încruntându-se.

-Exact asta. încă durea, descoperi el, punând pe
masă ceaşca de ceai. Amintirea cuvintelor ei, tonul acela nepăsător, încă îl rănea. Nici măcar nu este interesată să mă vadă.

- Prostii! Myra pufni şi lăsă deoparte un biscuit pe jumătate mâncat. Eram cu ea când a primit căpşunile. Şi o cunosc aproape la fel de bine pe cât te cunosc pe tine. Îşi punctă afirmatia

- Este o femeie foarte încăpăţânată, spuse el gânditor. E hotărâtă să evite orice fel de relaţie personală cu mine din cauza profesiei mele.

-Ah, înţeleg. Myra încuviinţă din cap începând să bată cu o unghie roşie lungă în braţul fotbalului. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

- Nu este indiferentă, murmură Aman, gândind cu voce tare când îşi aminti de felul în care se încinsese gura ei sub a lui. Doar îndărătnică.

- Nu îndărătnică, îl corectă Myra, readucându-l înapoi. Speriată. A fost foarte apropiată de tatăl ei.

- Am priceput asta, Myra, şi înţeleg că trebuie să fi fost greu, foarte greu, să-l piardă în felul în care l-a pierdut, dar nu văd ce legătură are cu noi. Nerăbdarea lui devenise vizibilă, la fel ca şi frustrarea. Se ridică, nemai- fiind în stare să stea într-un loc, şi începu să se plimbe prin cameră. Dacă tatăl ei ar fi fost arhitect, ar fi fost logic să excludă arhitecţii? îşi trecu mâna prin păr, cu un gest rar de exasperare. La naiba, Myra, e al naibii de ridicol să mă respingă din pricina faptului că tatăl ei a | fost senator!

- Eşti logic, Alan, spuse Myra răbdătoare. Shelby este rareori astfel - dacă nu cumva iei in considerare faptul că îşi utilizează propriul gen de logică. L-a adorat pe Robert Campbell, şi nu folosesc cuvântul cu uşurinţă. Se opri din nou, compătimindu-i pe amândoi. Nu avea decât unsprezece ani când a fost împuşcat şi ucis la nici şapte metri de ea.

Alan se opri din plimbat, întorcându-se încet spre ea.

- Era acolo?

- Şi ea, şi Grant. Myra îşi puse ceaşca

Alan simţi un val de empatie, atât de uluitor şi de intens, încât îl ameţi.

- O, Doamne, nici măcar nu îmi pot imagina cât de îngrozitor trebuie să fi fost pentru ea!

-Nu a scos nici un cuvânt, zile în şir. Am petrecut o mulţime de timp cu ea în timp ce Deborah încerca să facă faţă propriei dureri, a copiilor, şi presei. Clătină din cap, amintindu-şi încercările tăcute şi disperate ale lui Deborah de a ajunge la fiica sa şi la izolarea mută a lui Shelby. A fost o perioadă îngrozitoare, Alan. Asasinatele politice conferă o anvergură publică durerii noastre personale. Ii scăpă un oftat lung şi istovit - sunet căruia îi ceda rareori. Shelby nu a cedat decât a doua zi după înmormântare. A jelit ca... ca un animal, spuse Myra. O durere acerbă, sălbatică aproape, care a durat la fel de mult cât durase liniştea în care se cufundase. Apoi a depăşit-o, poate prea bine.

Nu era sigur că voia să audă mai mult, imaginân- du-şi-o pe copila care era acum femeia pe care o iubea zdrobită, pierdută şi bâjbâind. Pe atunci era în anul doi la Harvard, sigur în lumea lui, aproape de familie. Chiar şi la treizeci şi cinci de ani, nu suferise nici o pierdere devastatoare. Tatăl său... încearcă să-şi imagineze pierderea bruscă şi violentă a lui Daniel MacGregor cel robust şi plin de viaţă. Era o durere prea puternică pentru a o putea simţi. Privi în gol pe fereastră la frunzele verzi de primăvară şi la mugurii proaspeţi.

- Ce-a făcut?

-A trăit - folosind fiecare picătură din surplusul acela de energie pe care l-a avut mereu. Când a împlinit şaisprezece ani, îşi aminti Myra, mi-a spus că viaţa e un joc numit „cine ştie?“ şi că avea să încerce totul înainte de a fi trasă pe sfoară.

- Sună tipic pentru ea, murmură el.

un vârtej de emoţii. Cu cât foloseşte mai multe, cu atât mai multe are. Poate că nu a încetat niciodată să sufere.

-Nu-şi poate dicta emoţiile, spuse Alan, cu o frustrare reînnoită, în timp ce cuvintele Myrei îl rodeau. Oricât de mult ar fi afectat-o moartea tatălui ei.

- Nu, dar Shelby crede că poate.

- Gândeşte mult prea mult, mormăi el.

- Nu, simte mult prea mult. Nu va fi o femeie pe care să fie uşor să o iubeşti sau cu care să fie uşor să trăieşti.

Alan se forţă să se aşeze din nou.

-Am încetat să mai doresc o femeie cu care să fie uşor când am cunoscut-o pe Shelby. Lucrurile erau puţin mai clare acum şi, prin urmare, mai uşor de rezolvat. Problemele specifice, tangibile erau specialitatea lui. începuse să reasculte în minte cuvintele pe care i le spusese Shelby în după-amiaza zilei precedente, nepăsarea muşcătoare. îşi aminti, în timp ce se forţa să rămână calm, scânteia aceea rapidă de regret pe care-o văzuse în ochii ei. M-a trimis la plimbare ieri, spuse el încet.

Myra aşeză cu zgomot ceaşca de ceai pe masă.

- Ce prostii! Fata are nevoie... Se întrerupse pufnind din nou. Dacă te descurajezi atât de uşor, nu ştiu de ce mă mai deranjez. Tinerii aşteaptă ca totul să le fie adus pe tavă, presupun. Le iese un obstacol în cale şi, gata, totul s-a terminat. Tatăl tău, continuă ea ambalându-se, găsea o cale să îşi croiască drum prin orice. Şi mama ta, cu care am crezut întotdeauna că semeni, pur şi simplu rezolva orice problemă fără să creeze valuri. Ce mai preşedinte o să fii! încheie ea morocănoasă. O să mă mai gândesc dacă te votez.

-Nu candidez la preşedinţie, spuse Alan cât de serios putu, zâmbind larg.

Privind ţintă în tavan, Alan cântări, calculă, răsucind problema pe toate părţile.

- întotdeauna mi-a plăcut în Hyannis Port toamna, spuse el meditativ. Mutându-şi privirea, îi zâmbi cu surâsul lui serios şi lipsit de grabă. Lui Shelby i-ar plăcea să se căsătorească într-un castel în care vuieşte vântul, nu crezi?

capitolul 6

O săptămână nu însemna decât şapte zile. Shelby reuşi să depăşească aproape şase zile fără a pretinde că nu o ia razna. In jurul amiezii, vineri, începu să rămână fără scuze pentru cât de iritată şi de aiurită era.

Nu dormea bine; de aceea era agitată. Nu dormea bine pentru că fusese foarte ocupată, la magazin şi cu o serie de obligaţii sociale. Nu refuzase nici o invitaţie care îi ieşise în cale întreaga săptămână. Pentru că era agitată sau prea obosită sau ce-o fi fost, uita lucruri - cum ar fi să mănânce. Pentru că nu mai funcţiona conform programului, era irascibilă. Şi pentru că era irascibilă, nu avea deloc poftă de mâncare.

Se descurcase cu cercul acesta vicios de justificări zile în şir, fără a lega măcar vreodată motivul de Alan. De câteva ori îşi spusese că nu se gândise deloc la el. Nici măcar o dată. Realitatea era că începu să îşi spună de câteva ori pe zi că nu se gândise la el. O dată fu atât de încântată de ea însăşi că nu se gândise nici o clipă la el, că izbi un ghiveci de un albastru de Delft de zidul atelierului.

Acest fapt era atât de neobişnuit, încât Shelby fu obligată să recurgă din nou la cercul de raţionamente.

Muncea când putea - noaptea târziu, când nu putea îndura să rămână trează în pat, dis-de-dimineaţă, din acelaşi motiv. Când ieşea în oraş, avea o strălucire şi o vioiciune aproape disperate, încât câţiva dintre prietenii apropiaţi începură să o privească cu o oarecare îngrijorare. Să îşi umple

Poate că vremea era de vină, reflectă Shelby, stând în spatele tejghelei cu bărbia în mână. Radioul îi oferea muzică şi un zgomot bine-venit, buletine de ştiri regulate care spuneau că ploaia avea să se sfârşească până duminică. Pentru ea, duminica era la ani-lumină.

Ploaia îi deprima pe o mulţime de oameni şi doar pentru că nu o deprimase niciodată până atunci nu însemna că nu o făcea de data asta. Două zile întregi de ploaie continuă, care te pătrundea până la piele, putea să facă pe oricine morocănos. Shelby privea mohorâtă pe fereastra magazinului la ploaia care continua să cadă.

Ploaia nu era bună pentru afaceri, hotărî ea. Abia dacă avusese câţiva clienţi în ziua aceea şi cu o zi înainte. In mod normal ar fi închis magazinul ridicând din umeri cu înţelepciune şi găsindu-şi altceva de făcut. Dar rămase, încruntându-se, la fel de mohorâtă ca şi ploaia.

Poate că va pleca pur şi simplu în weekend, se gândi ea. Va sări într-un avion şi va zbura până în Mâine, surprinzându-l pe Grant. O, va fi furios, se gândi ea, zâmbind cu adevărat pentru prima dată după zile în şir. O va face cu ou şi oţet pentru că venise neanunţată. Apoi se vor distra de minune, necăjindu-se unul pe altul. Cu nimeni altcineva nu era mai amuzant să se tachineze decât cu Grant.

Grant vedea prea multe, îşi aminti Shelby oftând. Va şti că s-a întâmplat ceva şi, deşi ţinea cu cerbicie la propria intimitate, o va bate la cap până îi va povesti totul, li putea spune mamei ei, cel puţin o parte, dar nu-i putea spune lui Grant. Poate pentru că el înţelegea prea bine.

Aşadar... Suspină încă o dată lung şi îşi cântări opţiunile. Putea rămâne în Georgetown, fiind nefericită peste weekend sau putea pleca. S-ar

în Virginia sau plaja de la Nags Head. O schimbare de peisaj, hotărî ea brusc. Orice alt peisaj.

Shelby se ridică repede, pregătindu-se să întoarcă semnul pe care scria „închis". Uşa se deschise, lăsând să intre un val de aer rece şi picături de ploaie. O femeie cu o pelerină galbenă şi cizme închise uşa trântind-o.

- Urâta vreme, spuse ea voioasă.

- Cea mai urâtă, confirmă Shelby îşi înfrână nerăbdarea. Cu zece minute în urmă se gândea să stea într-un picior şi să facă scamatorii pentru a atrage clienţii. Vă pot arăta ceva anume?

-Mă uit doar.

„O, sigur", îşi zise Shelby, afişând un zâmbet amabil. „Aş putea parcurge jumătate din drumul spre un loc însorit până va termina ea de privit." Se gândi să-i spună că avea la dispoziţie zece minute.

-Nici o grabă, spuse ea în schimb.

-Am aflat despre magazinul tău de la o vecină. Femeia se opri să studieze un vas rotund cu puncte, potrivit pentru o curte interioară sau o terasă. A cumpărat un serviciu de cafea pe care l-am admirat. Un albastru foarte palid, pictat cu panseluţe.

- Da, mi-amintesc de el. Shelby reuşi să îşi păstreze zâmbetul prietenos pe chip, privind spatele femeii. Nu fac duplicate, dar dacă sunteţi interesată de servicii de cafea, am unul asemănător. Cercetând magazinul, încercă să îşi amintească unde îl aşezase.

- De fapt, nu serviciul acela mi-a atras neapărat atenţia, cât măiestria. Mi-a spus că îţi faci singură marfa.

-Aşa este. Shelby se forţă să nu se agite şi se concentra asupra femeii. Atrăgătoare, în jur de treizeci şi cinci de ani, prietenoasă. Pe deasupra părului brunet elegant se zărea o nuanţă subtilă şi

Clienta se aplecă asupra unei urne înalte, studiind-o cu meticulozitate.

- Foloseşti vreodată matriţe?

- Câteodată, pentru lucruri cum ar fi taurul de acolo sau piticul, dar prefer roata.

-Ştii, ai un talent minunat şi o mulţime de energie. Ridicându-se, femeia îşi trecu degetul pe ciocul unui ibric de cafea. îmi închipui de cât timp şi de câtă răbdare este nevoie pentru a face toate acestea, pe lângă iscusinţa necesară.

- Mulţumesc. Presupun că atunci când îţi place ceva, nu te gândeşti la timpul de care e nevoie.

-Hmm, ştiu. Sunt decorator. înaintând spre ea, îi dădu o carte de vizită. „Maureen Francis, Design interior/[1] îmi decorez apartamentul în momentul de faţă şi vreau neapărat vasul acela, urna şi vaza. Le arătă pe fiecare înainte de a se întoarce către Shelby. Pot să îţi dau un avans şi să te rog să mi le păstrezi până luni? Nu vreau să le car pe ploaie.

-Desigur. O să le împachetez ca să le poţi lua când poţi.

-Nemaipomenit! Maureen scoase un carnet de cecuri din geanta de piele de pe umăr. Ştii, am sentimentul că vom face ceva afaceri. Nu sunt în D.C. decât de o lună, dar am vreo două proiecte interesante pe cale să înceapă. Ridică privirea spre ea zâmbindu-i din nou, apoi continuă să completeze cecul. îmi place să folosesc piese lucrate manual în munca mea. Nu e nimic mai rău decât o cameră în care se vede o mână de decorator profesionist de la o poştă.

Afirmaţia, venind din partea cuiva care trăia din asta, o intrigă pe Shelby. Uită de intenţia de a o uşui pe Maureen.

- De unde eşti?

-Chicago. Am lucrat la o firma mare acolo - zece ani. Rupse foaia de cec şi i-o înmână lui

încuviinţând din cap, Shelby îi termină de bătut bonul.

-Te pricepi?

Maureen clipi la întrebarea directă, apoi zâmbi larg.

- Sunt foarte bună.

Shelby îi studie faţa un moment - ochii sinceri, o undă de umor. Acţionând ca de obicei din instinct, mâzgăli un nume şi o adresă pe spatele bonului.

-Myra Ditmeyer, zise ea. Dacă este cineva în zonă care cochetează cu ideea de a redecora, ea va fi la curent. Spune-i că ai numele ei de la mine.

Uşor uluită, Maureen priviţi spre bon. Se afla în D.C. de suficientă vreme ca să fi auzit de Myra Ditmeyer.

- Mulţumesc.

- Myra se va aştepta să-i spui povestea vieţii tale în schimbul unui procent, dar... Shelby se întrerupse, căci uşa magazinului se deschise din nou. Trăi neaşteptata şi, pentru ea, unica experienţă de a rămâne pur şi simplu fără cuvinte.

Alan închise uşa, apoi îşi scoase calm haina udă înainte de a se îndrepta spre ea. înclinând prietenos din cap spre Maureen, îi cuprinse bărbia lui Shelby în palmă, se aplecă peste tejghea şi o sărută.

-Ţi-am adus un cadou.

- Nu! Panica năvalnică din vocea ei o înfurie. După ce îi împinse mâna, făcu un pas înapoi. Pleacă!

Alan se aplecă peste tejghea, întorcându-se spre Maureen.

- E cuviincios să te porţi astfel când cineva îţi aduce un cadou?

- Ei bine, eu...

Maureen privi de la Shelby la Alan înainte să

-Nu o voi deschide. Shelby privi spre cutie doar pentru că o împiedica să se uite la el. Nu avea să rişte să nu-şi mai găsească din nou cuvintele, atât de repede. Şi am închis.

-Abia peste cincisprezece minute. Shelby este deseori nepoliticoasă, îi spuse el lui Maureen. Ai vrea să vezi ce am adus?

Ezitând între dorinţa de a o lua la goană şi o curiozitate irezistibilă, Maureen întârzie un moment prea mult. Alan desfăcu rapid cutia şi scoase o bucată mică de sticlă colorată sub formă de curcubeu. Shelby întinsese deja mâna pe jumătate înspre ea, înainte de a se opri.

- La naiba, Alan!

De unde putuse să ştie cât de mult îşi dorea să vadă un curcubeu?

-Acesta este răspunsul ei tradiţional, îi spuse el lui Maureen. înseamnă că-i place.

-Ţi-am spus să încetezi să-mi mai trimiţi lucruri.

-Nu l-am trimis, sublinie el, punându-i curcubeul în mână. L-am adus.

-Nu-l vreau, spuse ea aprinsă, dar degetele i se strânseră în jurul lui. Dacă nu ai fi un MacGregor cu pielea groasă şi îndărătnic, m-ai lăsa în pace.

-Din fericire pentru amândoi, împărtăşim câteva trăsături, li luase mâna înainte ca ea să-l poate împiedica. Iar ţi-a luat-o pulsul la galop, Shelby.

Maureen îşi drese glasul.

-Ei bine, cred că o să plec. îndesă bonul în poşetă, în timp ce Shelby îl privea neajutorată pe Alan. Mă întorc luni, adăugă ea, deşi nici unul din ei nu schiţă vreun semn că ar auzi-o. Dacă cineva mi-ar da un curcubeu într-o zi ca asta, comentă ea în timp ce se îndrepta către uşă, aş fi topită.

„Topită[11], repetă Shelby în tăcere. Abia după ce se închise uşa îşi reveni.

- încetează! îi porunci ea trăgându-şi mâna. După ce jocbise radioul, camera se cufundă în

de ropotul ploii. Prea târziu îşi dădu seama că făcuse pri- ; ma greşeală. Acum era cât se poate de clar că nu respira atât de egal pe cât ar fi trebuit. Alan, închid magazinul.

- Bună idee. Se îndreptă spre uşă, întoarse pancarta, apoi încuie uşa.

- Hei, stai o clipă, începu ea furioasă. Nu poţi... Se întrerupse când el se îndreptă spre ea. Privirea calmă din ochii lui o făcu să facă un pas înapoi şi să înghită în sec. E magazinul meu, şi tu...

Se izbi cu spatele de perete când el ocoli tejgheaua.

- Iar noi, începu el oprindu-se direct în faţa ei, vom merge la cină.

- Nu merg nicăieri.

- Ba da, o corectă el.

Shelby îl privi, zăpăcită şi tremurând. In vocea lui nu era nici furie, nici nerăbdare. Nu era nici urmă de mânie în ochii lui. Ar fi preferat mânia, în locul acelei încrederi simple, de necontrazis. Era atât de uşor să răspunzi cu aceeaşi monedă când cineva îşi ieşea din fire. Dacă avea să fie calm, îşi spuse ea, şi ea va fi la fel.

-Alan, nu, nu îmi poţi spune ce să fac. La urma urmelor...

- îţi spun, contracară el relaxat. Am ajuns la concluzia că ai fost rugată prea des în viaţa ta şi nu ţi s-a impus îndeajuns.

- Concluziile tale nu mă interesează câtuşi de puţin,] ripostă ea. Cine dracu' eşti tu să îmi spui ceva?

In loc de răspuns, el o trase mai aproape.

-Nu vin, începu Shelby, simţind ceea ce îşi dădu seama că trebuia să fie disperare. Am planuri pentru ; weekend. Plec... Plec la plajă.

- Unde ţi-e haina?

-Alan, am spus

El o ignoră şi luă geanta de umăr de după tejghea. Apucând cheile de lângă ea, o prinse de braţ şi o trase spre partea din spate a magazinului.

- La naiba, Alan, am spus că nu merg! Se trezi pe nepusă masă scoasă în ploaie în timp ce el încuia uşa din spate a magazinului. Nu vreau să merg nicăieri cu tine.

-Păcat. Băgă cheile în buzunar, apoi îşi puse şi el haina, în timp ce Shelby stătea încăpăţânată în ploaia torenţială.

Îşi îndepărtă părul leoarcă de apă din ochi şi îşi înfipse picioarele în pământ.

- Nu mă poţi obliga.

El ridică o sprânceană, aruncându-i o privire lungă şi cercetătoare. Era lividă şi udă până la piele şi frumoasă în felul ei atât de aparte. Şi, remarcă el cu satisfacţie, un pic nesigură pe ea. Era timpul.

-Va trebui să începem să ţinem socoteala de câte ori îmi spui că nu pot, comentă el înainte de a o apuca de braţ, trăgând-o spre maşina lui.

- Dacă tu crezi... Se întrerupse căci fu împinsă fără ceremonie înăuntru. Dacă tu crezi, începu ea din nou, că sunt impresionată de numărul tău în rolul de om al cavernelor, nu te poţi înşela mai amarnic. Nu se întâmpla prea des să adopte o atitudine demnă şi impunătoare, dar când îşi punea mintea, nimeni nu o făcea mai bine decât ea. Chiar şi udă leoarcă. Dă-mi cheile înapoi, întinse mâna imperios, cu palma în sus.

Alan o luă, depuse un sărut lung în mijloc, apoi porni maşina.

Shelby îşi strânse mâna în pumn, ca şi când ar fi vrut să domolească acea căldură pe care începu să o simtă în palmă, împrăştiindu-se peste tot.

-Alan, nu ştiu ce te-a apucat, dar trebuie să înceteze. Acum, vreau să-mi dai cheile înapoi ca

Shelby se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele. Abia atunci îşi dădu seama că avea încă în mână curcubeul de la el. îl îndesă în buzunarul jachetei care stătea moto tolită lângă ea, apoi se rezemă din nou de spătar.

- Nu iau cina cu tine.

- Mă gândeam că un loc liniştit ar fi cel mai potrivit. O luă la dreapta, intrând în ritmul traficului aglomerat, care se mişca greu. Pari puţin obosită, iubito; nu ai dormit bine?

-Am dormit foarte bine, minţi ea. Am stat până târziu aseară în oraş. Se întoarse hotărâtă spre el. La o întâlnire.

Alan îşi controlă puseul rapid de gelozie. Abilitatea ei de a apăsa butoanele potrivite pentru a-i intra pe sub piele nu mai era o surpriză. îi întâlni privirea cenuşie pentru moment.

-Te-ai distrat?

-M-am distrat de minune. David este muzician, foarte sensibil. Foarte pasional, adăugă ea încântată. Sunt nebună după el. S-ar fi putut ca David să fie surprins, căci era logodit cu una dintre cele mai apropiate prietene ale lui Shelby, dar se îndoia că vor mai deschide subiectul vreodată. De fapt, continuă ea cu o inspiraţie subită, vine să mă ia la şapte. Aşa că aş aprecia dacă ai întoarce şi m-ai duce acasă.

în loc să îi facă pe plac, după cum sperase, sau să o ia razna, după cum se aştepta, el se uită la ceas.

- Păcat. Mă îndoiesc că ne vom întoarce până atunci, în timp ce Shelby stătu într-o linişte mormântală, el parcă maşina. Ar fi mai bine să-ţi pui jacheta; va trebui să mergem o jumătate de cvartal. Cum nici nu se mişcă, nici nu vorbi, se aplecă spre ea ca şi când ar fi vrut să-i deschidă

devastator. Cu o mişcare rapidă, coborî din maşină, tră- gându-şi jacheta peste umeri.

Vor juca scenariul până la capăt, îşi spuse ea, stridii- indu-se să îşi regleze respiraţia. Şi, după ce îşi va primi cheile înapoi, avea să-l facă să sufere pentru fiecare clipă. Veni lângă ea pe trotuar, îi luă mâinile şi nu făcu decât să o privească. Ii simţi rezistenţa iniţială topindu-se, înainte ca timpul să poată fi măsurat.

- Aveai gust de ploaie, murmură el înainte de a ceda tentaţiei de a încheia promisiunea acelei scurte întâlniri a buzelor şi a alipirii trupurilor. Săptămâna petrecută departe de ea aproape că îl înnebunise.

Ploaia cădea peste ei, iar Shelby se gândi la cascade. Jacheta îi alunecă de pe umeri şi se gândi la curcubeie. Toate nevoile, toate dorinţele goneau prin ea: puseuri dulci de dorinţă, visuri pe jumătate formate. Cum trăise toată viaţa fără el, când nu mai putea rămâne cu mintea întreagă nici măcar o săptămână, fără să fie atinsă în felul acesta?

Alan o îndepărtă ezitant. încă o clipă, o ştia, şi ar fi uitat că se aflau pe stradă. Chipul ei era palid ivoriu, iar pe el se scurgea ploaia de primăvară. Picăturile stăteau agăţate de genele care înconjurau ochii aceia cenuşii, limpezi. Ar trebui să fie singuri, se gândi el, într-o pădure întunecoasă sau pe un câmp bătut de ploaie. Atunci nu ar mai trebui să se îndepărteze. îi aşeză jacheta din nou pe umeri.

-îmi place cum îţi stă cu părul ud. Cu o mişcare posesivă, tandră, îşi trecu mâna prin el. Fără vreun alt cuvânt, o cuprinse cu un braţ şi o conduse de-a lungul străzii. Shelby ştia restaurantul. Plin de colţuri slab luminate şi cu

- Bună seara, domnule senator. Şeful de sală îi zâmbi lui Alan înainte de a-şi întoarce privirea spre Shel- by. Surâse din nou. Mă bucur să vă revăd, domnişoară Campbell.

- Bună seara, Mario, răspunse Shelby, luându-şi un aer impunător.

-Masa vă aşteaptă. îi conduse la o masă din colţul din spate, pe care se afla o lumânare care arsese deja pe jumătate. Mario avea suficient sânge hispanic, încât să miroasă idila şi să o aprecieze. O sticlă de vin? întrebă el trăgându-i scaunul lui Shelby.

- Pouilly Fuisse, Bichot, îi spuse Alan, fără a o consulta pe Shelby.

-1979, completă Mario, înclinând aprobator din cap. Chelnerul va veni într-o clipă.

Shelby îşi îndepărtă părul umed din ochi.

- Poate că vreau o bere.

- Data viitoare, încuviinţă Alan afabil.

- Nu va mai fi o dată viitoare. Vorbesc serios, Alan, spuse smucindu-se când el îi trasă o linie pe dosul mâinii cu vârful degetului. Nu aş fi aici, dacă nu m-ai fi încuiat pe dinafară. Nu mă atinge aşa, adăugă ea pe un ton scăzut şi furios.

-Cum ai vrea să te ating? Ai mâini foarte sensibile, spuse el înainte ca ea să poată răspunde. îşi trecu degetul peste încheietura ei şi simţi tremurul subit, în seara asta, îşi promisese el, avea să o simtă din nou - în toate punctele pulsatile. De câte ori te-ai gândit la mine săptămâna asta?

- Nu m-am gândit la tine, ripostă Shelby, apoi simţi un puseu de vinovăţie după noua minciună. Bine, şi ce dacă m-am gândit? încercă să-şi tragă mâna, dar el nu făcu decât să îşi strecoare degetele printre ale ei, ţinân- du-i-o în loc. Era un gest simplu, convenţional, unul pe care un bărbat civilizat îl putea face în public fără a atrage

degetelor de la picioare. M-am simţit prost pentru că am fost nesuferită. După comportamentul tău din seara asta, nu-mi doresc decât să fi fost şi mai nesuferită. Pot fi, adăugă ea ameninţătoare.

El nu făcu decât să zâmbească, în timp ce Mario aduse vinul la masă. Privind-o pe Shelby, Alan îl gustă, apoi încuviinţă din cap.

-Foarte bun. E genul de aromă care persistă ore în şir. Mai târziu, când te voi săruta, gustul va fi încă acolo.

Sângele începu să-i zumzăie în urechi.

- Nu sunt aici decât pentru că m-ai târât.

Spre lauda sa, Mario nu vărsă nici un strop de vin când turnă, ascultând. Ochii ei se aprinseseră, în timp ce Alan continuă să zâmbească.

- Şi, dat fiind că refuzi să îmi dai cheile, pur şi simplu voi merge pe jos până la cel mai apropiat telefon şi voi suna un lăcătuş. Iţi voi trimite factura.

- După cină, sugeră el. îţi place vinul?

încruntându-se, Shelby ridică paharul şi goli jumătate din conţinut.

- E în regulă. Ochii ei, insolenţi acum, rămaseră ţintuiţi în ai lui. Nu este o întâlnire, să ştii.

- Devine mai curând o aventură, nu-i aşa? Mai vrei vin?

Răbdarea revenise la locul ei. Voia să bată cu pumnii în masă, sfidând-o. Asta ar fi lăsat lumea cu gura căscată, se gândi ea tentată. Şi i-ar fi învăţătură de minte. Apoi se gândi la micul articol care ar putea apărea în ziar şi scrâşni din dinţi. Ridică din umeri când el îi umplu paharul.

-Vinul şi lumina lumânărilor nu te vor ajuta cu nimic.

- Nu? El decise că dimpotrivă, remarcând că îl ţinea de mână la fel de mult pe cât o ţinea el. Ei

- Chiar? Se văzu nevoită să zâmbească. Atunci ar fi trebuit să primesc o cutie cu bomboane de ciocolată sau un buchet de trandafiri. Astea sunt tradiţionale.

-Ştiam că ai prefera să ai un curcubeu.

-Ştii al dracului de multe. Luă repede meniul pe care chelnerul i-l aşeză lângă cot şi îşi îngropă faţa în spatele lui. Dacă tot o târâse în ploaie, ar face bine să mănânce. Să se îndoape, se corectă ea. Apetitul îi revenise în forţă. La fel şi energia, recunoscu ea şovăielnic. Din momentul în care îl revăzuse, agitaţia se evaporase.

-Sunteţi gata să comandaţi, domnişoară Campbell?

Shelby privi spre chelner şi îi zâmbi.

- Da. Vreau salată de fructe de mare cu avocado, supă-cremă, file de miel cu sos bearnaise, un cartof copt şi anghinare. Mă voi uita la produsele de patiserie mai târziu.

Chelnerul notă, fără să clintească o sprânceană la lungimea comenzii.

- Domnule senator?

- Salata casei, spuse el, zâmbind larg, văzând expresia neutră a lui Shelby. Şi creveţi. Văd că plimbarea prin ploaie ţi-a făcut poftă de mâncare.

- Dacă tot sunt aici, ar fi cazul să mănânc câte ceva. Ei bine... Cu una din schimbările ei fulgerătoare de dispoziţie, îşi puse braţele încrucişate pe masă şi se aplecă peste ele. Trebuie să treacă timpul cumva, nu-i aşa? Despre ce să vorbim, domnule senator? Cum merge treaba la Capitoliu?

- E aglomerat.

-Ah, clasicul eufemism. Stai peste program ca să blochezi legea lui Breiderman. Bravo, sunt obligată să o spun. Şi mai e actualul tău proiect de suflet. Ai făcut vreun progres în obţinerea fondurilor federale de care ai nevoie?

siune faţă de politică, era bine informată. Primarul este entuziasmat de ridicarea unor adăposturi similare cu cele pe care le-am făcut în Boston. Pentru moment va trebui să ne bazăm în mare măsură pe contribuţii şi pe voluntari. Vom avea nevoie de mult mai mult înainte de a putea conta pe susţinere pentru a le construi la nivel naţional.

-Te aşteaptă o luptă lungă, având în vedere situaţia financiară actuală şi tăierile bugetare.

- Ştiu. Voi câştiga în cele din urmă. Pe bucăţele lui înflori un zâmbet. Pot fi foarte răbdător până la un punct şi pot fi foarte... persistent.

Neavând prea multă încredere în licărul din ochii lui, Shelby rămase tăcută când li se serviră salatele.

-Ai călcat câţiva oameni pe bătături în cazul Brei- derman; vor riposta.

-Aşa se întâmplă în jocul acesta. Nimic nu merită dacă nu există complicaţii. Eu îi iau omului paharul din nou. Am o slăbiciune pentru rezolvarea lor pe măsură ce vin.

Fără să se obosească să pretindă că îl înţelesese greşit de data asta, Shelby înfipse furculiţa în salată şi începu să mănânce o gânditoare.

-Nu poţi organiza o poveste de dragoste ca pe o campanie, domnule senator, în special cu cineva care cunoaşte multe dintre mişcări.

- Este un concept interesant, în ochii lui sir undeva în zâmbetul lui serios, şi lipsit de grabă, se simţea umorul. Shelby juma- tăţe lui Alan. degetele să îi atingă faţa. Trebuie să recunoşti că afirmaţiile mele au fost clare. Nu am făcut nici o promisiune pe care nu mi-o voi ţine, Shelby.

-Nu sunt unul dintre aleg ătorii.

-Asta nu îmi schimbă platforma.

- Nu te voi contrazice în terenul tău. Jucându-se cu resturile salatei, ridică din nou privirea spre el. Presupun că ai văzut poza din ziar.

-Da. O deranjase, realiză el, deşi vorbise cu nonşalanţă şi cu o urmă de zâmbet. Mi-a plăcut să mi se amintească momentul acela anume. îmi pare rău că te-a supărat.

- Nu m-a supărat, spuse ea prea repede. Cu o exclamaţie vagă de iritare, clătină din cap. Nu tare. Chelneriţa lua salata şi o înlocui cu supa. Shelby începu să amestece absentă în bol. Presupun că mi-a amintit cât de mult te afli în vizorul publicului. Te deranjează vreodată?

- Din când în când. Publicitatea este o parte complicată a profesiei mele. Poate fi un mijloc care să servească un scop sau, pur şi simplu, o pacoste. Voia să o vadă zâmbind. Bineînţeles, sunt interesat să văd care va fi reacţia tatălui meu când va afla că am fost la grădina zoologică cu o membră a familiei Campbell.

Vaga tensiune din umerii ei se diminua când râse.

- Pe tatăl meu îl voi menţine ta, Alan?

- Mai curând pentru pielea mea, contracară el. Cel puţin pentru auz. Mă aştept să ridic telefonul mâine şi să dau de mine.

Ea zâmbi larg, luând paharul de vin.

- Nu aş fi aşa sigură. Îl face fericit.

Shelby luă o gură, o rupse în două şi îi oferi se tăcu, că o mâncau

- Dacă ai fi deştept, ai sta departe de mine. Chiar nu ar trebui să iubeşti şi să te alegi cu timpanul spart. Va fi greu să auzi ce pune la cale opoziţia în cabinetul alăturată.

- Tot să mă ocup de tata - când va veni

-Alan. Ea zâmbi din nou, mai încrezătoare după mâncare şi vin. Nu te vei ocupa de mine.

-Va trebui să vedem, nud aşa? spuse el relaxat. Ţi-a venit mielul.

capitolul 7

Shelby şi-ar fi putut dori să nu se simtă atât de bine. Şi-a fi putut dori ca Alan să nu fie capabil să o facă să râdă cu atâta uşurinţă. Sau să nu fie în stare să o convingă să se plimbe pe M Street în ploaie, privind la vitrine şi la oameni - şi să bea un ultim pahar de vin într-o cafenea mică şi aglomerată.

Şi-a fi putut dori, dar nu îşi dori. Pentru prima dată de o săptămână, putea râde, se putea relaxa şi se putea bucura fără efort. Vor exista consecinţe - întotdeauna existau consecinţe. Se va gândi la ele mâine.

Nu o dată pe lângă masa lor trecură oameni care o salutară, aruncându-i lui Alan priviri speculative. Faptul îi reamintea că localurile mici şi afumate erau teritoriul ei. Spaţiile ample erau al lui.

Era încă un lucru la care avea să se gândească mâine.

- Bună, frumoaso.

Shelby ridică privirea, întorcând capul, simţind că cineva îi pune mâinile pe umeri.

- Bună, David. Bună, Wendy.

- Hei, ar fi trebuit să ne suni în seara asta, îi aminti David.

Pianistul trecu la o melodie antrenantă şi trepidantă. David privi spre el automat.

- Am văzut noua piesă de la Ford fără tine.

Wendy, suavă şi graţioasă, cu părul până peste talie, zâmbi larg, strecurându-şi braţul pe după talia lui David.

- Nu ai pierdut nimic.

-încântat de cunoştinţă. Alan îi zâmbi bărbatului înalt şi stângaci, cu barbă rară. Vreţi să staţi cu noi?

-Mulţumim, dar tocmai plecam. David îi răvăşi părul lui Shelby înainte de a-i lua paharul de vin, sorbind scurt. Trebuie să Cânt mâine la o nuntă.

- David încearcă încă să găsească o soluţie pentru a cânta la nunta noastră luna viitoare. Hei, trebuie să te sun mai târziu în legătură cu firma de catering cu mâncare grecească de care mi-ai spus. Wendy îi aruncă lui Alan un zâmbet prietenos. Shelby spune că uzo însufleţeşte petrecerile. Auzi, ne vedem mai târziu, adăugă ea trăgându-l pe David de braţ.

Alan îi privi ocolind mesele, în drum spre uşă.

- Se mişcă repede, comentă Alan, ridicând vinul.

- David? Shelby îi aruncă o privire nedumerită. De fapt, se târăşte când prinde viteză maximă, asta dacă nu are o chitară în mână.

- Chiar? Alan îi întâlni privirea în timp ce sorbi, dar ea nu înţelese amuzamentul din ochii lui. Nu l-ai lăsat cu ochii în soare decât în seara aceasta şi deja îşi planifică nunta cu altcineva.

-Cu ochii în... începu ea râzând, apoi îşi aminti... Sfâşiată între iritare şi senzaţia de ridicol, Shelby se jucă distrată cu piciorul paharului. Bărbaţii sunt nişte fiinţe nestatornice, decise ea.

- Aşa se pare. întinzând mâna, îi ridică bărbia cu vârful degetului. Te ţii bine.

- Nu-mi place să-mi pun sufletul pe masă. Exasperată, amuzantă, îşi înăbuşi un râset. La naiba, în seara asta s-a găsit să apară aici!

- Din atâtea cârciumi şi din atâtea oraşe...

De data aceasta ea izbucni de-a dreptul în râs.

- Bravo! spuse Shelby. Ar fi trebuit să mă gândesc la replica aceasta chiar eu. Şi am auzit

-Mmm-hmm. Ei bine... Ridică paharul în semn de toast. Pentru inimile frânte?

-Sau minciuni prosteşti? contracară Alan.

Shelby îşi încreţi nasul ciocnind paharul cu el.

- De obicei spun unele foarte reuşite. In plus, chiar am ieşit cu David. O dată. Acum trei ani. îşi termină vinul. Poate patru. Poţi să încetezi să rânjeşti în felul ăla masculin şi încrezut în orice moment, domnule senator.

-Asta făceam? Ridicându-se, îi oferi lui Shelby jacheta umedă. Ce nepoliticos din partea mea.

-Ar fi fost mai politicos să nu menţionezi că mi-ai descoperit minciuna, comentă ea, în timp ce îşi croiau drum prin mulţime, înapoi în ploaie. Ceea ce nu ai fi reuşit dacă nu m-ai fi enervat atât de tare, încât nu m-am putut gândi la un alt nume pe care să ţi-l spun.

- Dacă descopăr neadevărul unei propoziţii se pare că este greşeala mea. Alan îşi strecură braţul pe după umeri ei într-un fel firesc şi prietenos, încât ea nu protestă. Să presupunem că îmi cer scuze că nu ţi-am lăsat timp să te gândeşti la o minciună bună.

- Mi se pare corect. Shelby îşi ridică faţa spre ploaie, uitând cum o blestemase cu doar câteva ore înainte. Era plăcută, răcoroasă şi curată pe pielea ei. S-ar fi putut plimba ore în şir prin ea. Dar nu îţi voi mulţumi pentru cină, adăugă ea cu o scânteie de râs în ochi. Se întoarse, sprijinindu-se de portiera maşinii lui când ajunseră la ea. Nici pentru vin şi lumânări.

Alan privi spre chipul insolent spălat de ploaie şi o dori cu disperare. Insolenţa aceea a ei se va resimţi şi în pasiune, la fel ca şi prospeţimea. îşi vârî mâinile în buzunare înainte să cedeze impulsului de a o trage la piept acolo, în clipa aceea.

- Ce zici de curcubeu?

descoperise, sub privirea aceea lungă pe care io aruncase înainte să vorbească. Ar fi înţelept să rămână la fel de degajată pe cât fusese în cafenea - cel puţin până când va ajunge în siguranţă în apartamentul ei, iar el va fi plecat. Ştii, continuă ea în timp ce el se aşeza la volan, plănuiam să merg la plajă în seara asta. Mi-ai stricat planurile.

- Iţi place plaja pe ploaie?

-Poate că nu ploua acolo, sublinie Shelby, în timp ce motorul începu să toarcă. Şi, da, îmi place.

- Mie îmi place cel mai mult pe furtună. Alan întoarse Mercedesul luându-o pe după un colţ. în amurg, când lumina de-abia te lasă să vezi cerul şi apa învolburată.

-Chiar? Intrigată, îi studie profilul. Aş fi crezut că preferi plajele tăcute, iarna, când poţi să faci plimbări lungi şi să te gândeşti la lucruri profunde.

-Totul la vremea sa, murmură Alan.

Shelby le vedea - fulgerele, tunetele, incitarea provocată de suflarea vântului. Nu numai vinul îi încălzise sângele. Curent subteran. Ştiuse că în el existau curenţi subterani din primul moment în care îl văzuse, dar acum păreau a fi mai aproape de suprafaţă. Va veni un moment, dacă nu avea grijă, când o vor lua pe sus.

-Sora mea locuieşte în Atlantic City, spuse el cu nonşalanţă. îmi place să apar acolo din când în când în afara sezonului, să petrec două zile la plajă şi să pierd bani în cazinoul ei.

- Sora ta are un cazinou? Shelby se întoarse către el.

-Are vreo două în parteneriat cu soţul ei. Amuzat
de surpriza din vocea lui Shelby, îi aruncă un zâmbet larg. Rena a fost cândva crupieră de blackjack. încă o mai face ocazional. Credeai că

-Le place să se contrazică. E la fel de încăpăţânat ca ea.

Parcă lângă clădirea ei, apoi coborî înainte ca Shelby să apuce să-i spună să nu se deranjeze să o conducă până la uşă.

-Ai băut destul în seara asta, domnule senator. In timp ce urcau scările, ea băgă automat mâna în geantă după chei.

-Sunt încă la mine, îi reaminti el scoţându-le din buzunar. Privind-o, le cântări în palmă. Ar trebui să merite o ceaşcă de cafea.

Shelby se încruntă la el.

- Cred că asta e mită.

-Mită? O privea blând şi cumpătat. Nu, e o presupunere.

Shelby ezită, apoi oftă. Ajunsese să-l înţeleagă destul de bine pentru a şti că vor sfârşi dezbătând presupunerea lui o oră întreagă, pe palier. Şi până la urmă va sfârşi oferindu-i o ceaşcă de cafea. Dându-se deoparte, îi făcu semn să descuie uşa.

- Cafea, spuse ea ca şi când ar fi stabilit graniţele.

După ce îşi scoase jacheta, o aruncă neglijent pe un

scaun din bucătărie. Pisica ieşi cu greu de sub ea, sări pe podea si privi încruntată cu ochiul sănătos.

-Of, îmi pare rău. Căută intr-un dulăpior şi scoase un plic cu mâncare de pisici. El e de vină, îi spuse lui Moshe. In timp ce pisica ataca mâncarea, ea se întoarse din nou spre Alan. Nu-i place când întârzii cu cina. Este foarte ordonat.

Alan îi aruncă o privire pisicii rotunjoare şi lacome.

- Nu pare să o ducă rău.

- Nu. Scuturându-şi bretonul din ochi, Shelby se întoarse spre chiuvetă pentru a umple filtrul. Dar se enervează repede. Dacă... îşi pierdu şirul gândurilor când simţi mâinile lui Alan pe umerii ei. Dacă uit să îl hrănesc - filtrul zdrăngăni în chiuvetă, în timp ce gura lui Alan îi atinse

robinetul cu o smucitură. Colegii de apartament care se bosumflă, reuşi ea să spună cu voce subit sacadată, punând filtrul pe tejghea, îngreunează lucrurile.

-îmi imaginez, murmură Alan. îndepărtându-i părul de pe ceafă, îi muşcă uşor pielea sensibilă. Shelby simţi focul aprinzându-se şi se luptă să pună cablul în priză.

-Shelby... Mâinile lui coborâră pe trupul ei, oprin- du-se pe talie.

Avea să îl ignore, îşi spuse ea. Să ignore tot ce îi făcea.

-Ce?

- Mmm. Alan îşi trecu buzele pe gâtul ei. Parfumul ei era mai puternic acolo, descoperi el, exact deasupra claviculei. O atinse cu limba şi o ascultă trăgând aer în piept iute şi nesigur. Nu ai pus cafea în filtru.

Ea se înfioră, apoi apucă tejgheaua cu ambele mâini pentru a nu mai simţi fiorul din nou.

-Ce?

Alan îşi strecură mâna pe după ea, scoţând ştecărul din priză.

-Nu ai, începu el întorcând-o cu faţa, pus cafea înăuntru. O sărută uşor pe unul din colţurile gurii, apoi, la fel de uşor, pe celălalt.

Pentru moment, Shelby se înmuie, închizând ochii.

-Unde?

Buzele lui se arcuiră deasupra pometţilor ei.

- în filtru.

- Porneşte într-o clipă, murmură ea când buzele lui îi fluturară repede deasupra pleoapelor. îl auzi râzând încet şi se întrebă de ce suna triumfător. îşi adună toate puterile pentru a lupta împotriva flăcării care scăpase deja de sub control. Alan... Sărutări uşoare ca o pană îi pluteau deasupra feţei, alimentând focul mistuitor. încerci

-Nu. Shelby ridică mâinile spre pieptul lui pentru a-l îndepărta. Cumva ajunseră să-i cuprindă gâtul. Nu vom face dragoste.

Alan de-abia îşi stăpâni puseul intens de dorinţă, în timp ce degetele lui îşi croiau drum prin părul ei.

- Nu? Se juca din nou cu buzele ei. De ce?

-Pentru că... Se luptă să-şi aducă aminte cine era.

Unde era. Pentru că este... calea spre pierzanie?

El râse înăbuşit, cu gura lipită de a ei, înainte să-şi strecoare limba printre buzele ei, ispitind-o.

-Mai încearcă o dată.

- Pentru că...

Creştea prea repede, dincolo de înţelegerea ei. Dorinţa nu trebuia să fie atât de dureroasă. Foamea nu trebuia să vină în valuri care te scoteau din minţi. Ştia asta deoarece le mai simţise pe amândouă. Trebuia să fie ceva diferit şi totuşi părea a nu avea nici un nume. Era o slăbiciune, o asemenea slăbiciune şi o pornire, o forţă arzătoare care ameninţa să devasteze tot ce credea că ştie.

-Nu. Panica, intensă şi reală, ieşi la suprafaţă. Nu, te vreau prea mult. Nu pot permite să se întâmple, nu înţelegi?

-Prea târziu. Continuând să-i acopere faţa cu sărutări;, o călăuzi prin apartament. Mult prea târziu, Shelby.

Ii scoase bluza şi-o lăsă să cadă la podea. De data asta, prima dată, se gândi el, va fi o seducţie. Una pe care şi-o vor aminti amândoi în toţi anii ce vor veni. Catifelată, mult prea catifelată pentru a rezista. Fără a se grăbi, îşi trecu mâinile de-a lungul braţelor ei, pe deasupra umerilor.

-Ştii de câte ori m-am gândit să fiu cu tine în felul acesta? Cât de des m-am gândit cum e să te ating - îşi trecu degetele peste cămaşa subţire, mângâindu-i sânul - în felul acesta. Fără un sunet

-Da.

-Voi face dragoste cu tine. Buzele lui erau lipite de urechea ei din nou, distrugând până şi pretenţia unui refuz. Şi de fiecare dată când vei auzi ploaia, îţi vei aminti.

Nu va avea nevoie de ploaie ca să-şi amintească, se gândi ea. Oare îi mai bătuse inima vreodată atât de tare? îşi simţise pielea vreodată atât de catifelată? Da, auzea ploaia, răpăind neîncetat pe acoperiş, în ferestre. Dar nu va avea nevoie să îi audă sunetul din nou pentru a-şi aminti felul în care gura lui se potrivea atât de perfect pe a ei, felul în care trupul ei părea să se muleze după liniile trupului lui. Nu va trebui decât să se gândească la el pentru a-şi aminti de felul în care prospeţimea ploii i se agăţase în păr sau cum suna şoapta numelui ei printre buzele lui.

Nu mai dăruise abandonul acesta nici unui bărbat până atunci, deşi nu era conştientă de asta. Acum cedă, lăsându-l să o conducă într-acolo unde visase atât de mult sau se temuse să meargă. înspre uitare. Părea că vrea să îi atingă, să-i guste tot trupul, dar atât de încet, atât de temeinic, că putea pluti, lipsită de substanţă precum ceaţa, mânată doar de sentimente. Nefolosindu-şi decât buricele degetelor, decât buzele, o aţâţă, provocân- du-i o plăcere irezistibilă.

Shelby nu înţelesese adevărata moleşeală până în clipa în care întinse mâna spre nasturii cămăşii lui. Avea braţele foarte grele. Mâinile, mereu atât de pricepute, degetele întotdeauna atât de iscusite, bâjbâ- iau, prelungind procesul şi aducându-l fără să vrea în pragul disperării.

Gura lui deveni subit lacomă cuprinzând-o pe a ei, iar trupul lui o apăsă, prinzându-i mâinile între ei. Poate că era dominaţia aceea inconştientă sau poate că era dorinta excesivă si înăbusită, dar

muşchii aceia puternici şi fini, eliberaţi de sub cămaşă, dar degetele nu mai bâjbâiau. Părea a fi o cursă, care dintre ei îl putea împinge pe celălalt mai departe, mai iute. Gura lui alerga deasupra ei, zăbovind în puncte de plăcere despre care nu ştiuse că există până să le găsească el, exploatându-le, apoi continuându-şi drumul. Trase peticul de mătase în jos, tot mai jos, deşi mângâierile lui încetară a mai fi blânde. Nici unul din ei nu căuta blândeţea. Ceea ce exista între ei se aprinsese la prima întâlnire şi mocnise prea mult.

O simţi tremurând peste tot unde o atingea, în toate locurile în care limba lui îi dansa deasupra pielii. Ştia că lăsase teama în urmă. Aceasta era pasiunea, pasiunea pură şi nediluată, pe care ştiuse că i-o va da dacă o va aştepta. Era vârtejul de care avea nevoie şi vârtejul pe care îl aducea ea.

Agresivă, înflăcărată şi aprinsă, se mişca laolaltă cu el, lipită de el, pentru el, până când controlul lui se destrăma, distrus şi uitat. O putea gusta cu fiecare răsuflare pe care o trăgea în plămâni - dezlănţuită, dulce şi ispititoare.

Nici unul din ei nu conducea în clipa aceea, amândoi să lăsau conduşi. Shelby îl primi în ea cu un ţipăt înăbuşit de gura lui, care nu avea nimic de-a face cu abandonul. Tunetul şi fulgerul se hrăneau unul pe celălalt.

Ploaia continua să cadă. Sunetul nu era nici mai blând, nici mai puternic. Poate că stătuseră întinşi unul lângă altul ore în şir sau doar câteva momente. Nici unul din ei nu se gândise la timp, doar la loc. Aici.

Shelby se ghemui în Alan, cu ochii închişi, respirând regulat în sfârşit, cu mintea şi trupul atât de liniştite, de parcă furtuna nu ar fi avut loc niciodată. Dar cea care îi dăduse seninătatea din

Sigur, solid, năbădăios, insistent. Erau prea multe etichete pentru el - poate că de aceea era atrasă de el iar şi iar şi poate că de aceea continuase să se îndepărteze.

El o trase mai aproape. încă simţea ecoul plăcerii: excitarea, pasiunea, emoţiile prea vibrante pentru a fi numite. Shelby continua să curgă prin el ca un vânt îmbătător, care îţi lua respiraţia, bătând în toate direcţiile în acelaşi timp. Energică sau înflăcărată, era o briză care domolea asprimea lumii despre care ştia prea multe. Avea nevoie de genul acela de magie de la ea, în acelaşi fel în care avea nevoie să-i ofere partea aceea din el de care era atrasă. Alene, posesiv, îşi trecu mâna peste spatele ei.

- Mmm, încă odată, murmură Shelby.

Râzând uşor, o mângâie în sus şi-n jos până când aproape că începu să toarcă.

-Shelby... Ea suspină din nou drept răspuns şi se ghemui mai aproape. Shelby, am ceva cald şi pufos sub picioare.

-Mm-hmm.

- Dacă e pisica ta, nu respiră.
- MacGregor.

El o sărută pe creştet.

-Ce?

Ea râse înfundat, lipită de umărul lui.

-MacGregor, repetă ea. Porcul meu.

Să aşternu liniştea pentru un moment, în timp ce el încercă să proceseze informaţia.

- Poftim?

Tonul sec şi serios ascundea hohote de râs. Va mai fi capabilă să înfrunte vreo zi fără să-l audă?

- O, mai spune-o dată. îmi place la nebunie.

Pentru că trebuia să-i vadă faţa, Shelby găsi energia

- MacGregor, spuse ea, sărutându-l scurt înainte de a gesticula către picioarele patului.

Alan studie chipul porcin zâmbitor.

-Ai botezat un animal mov de pluş cu numele meu?

- Alan, aşa vorbeşti despre copilul nostru? Ochii lui se întoarseră înspre ai ei cu o expresie atât de masculină şi de ironică, încât se prăbuşi pe pieptul lui, râzând în hohote. L-am pus acolo pentru că trebuia să fie singurul MacGregor care avea să mă farmece, strecurându-se în patul meu.

- Zău. O trase de păr până când îşi ridică faţa, amuzată şi plină de neastâmpăr, înspre a lui. Asta am făcut?

- Ştiai al naibii de bine că nu voi fi în stare să rezist baloanelor şi curcubeielor mereu. Lumina lumânării pâlpâi peste faţa lui. Shelby contura licărul mişcător cu vârful degetului. Voiam să rezist farmecelor tale; voiam cu adevărat. Nu intenţionam să fac asta.

Alan îi luă încheietura, trăgând-o spre el, astfel încât să-i poată depune un sărut în palmă.

- Să faci dragoste cu mine?

-Nu. Privirea ei urcă dinspre gura spre ochii lui. Să mă îndrăgostesc de tine.

Simţi că degetele lui i se strâng pe încheietură, apoi se desfac încet, în timp ce o privea fix, cu ochii negri. Sub ea, simţi că pulsul lui îşi schimbă ritmul.

- Şi aşa s-a întâmplat?

-Da.'

Cuvântul, de-abia audibil, detuna în mintea lui.

O trase lângă el, lipindu-i capul de piept, simţind cum lăsa aerul să iasă din piept încet, în timp ce o cuprinse cu braţul. Nu se aşteptase să îi dea atât de mult, atât de curând.

- Când?

- Când? repetă Shelby, bucurându-se de

familiei Write şi momentul în care am deschis coşul cu căpşuni.

-Atât de mult ţi-a trebuit? Eu nu a trebuit decât să te privesc.

Shelby ridică fruntea şi se trezi că privirile li se înlănţuie. Nu exagera, ştia. Nu era stilul lui. Cuvinte simple, cu adevăruri simple. Copleşită, îi cuprinse faţa în mâini.

-Dacă mi-ai fi spus asta cu o săptămână în urmă, cu o zi în urmă, aş fi crezut că eşti nebun. Izbucnind în hohote de râs, îşi apăsă gura de-a lui. Poate că eşti - nu pare să conteze. Suspinând, se topi lipită de el. Nu pare să conteze deloc.

Shelby ştia că are tandreţe în ea - pentru copii şi animalele mici. Nu mai simţise niciodată tandreţe adevărată pentru un bărbat. Dar când îl săruta acum, cu cuvintele despre iubire încă reverberându-i în minte, fu copleşită de tandreţe. Mâinile ei se îndreptară din nou spre faţa lui, iar degetele ei de artistă conturară, modulară forma, până când crezu că o cunoaşte îndeajuns pentru a o face să apară din neant dacă i-o cerea cineva.

Apoi alunecă în jos, pe deasupra gâtului lui, peste umerii musculoşi. Umeri pe care te puteai baza - suficient de puternici pentru a-ţi susţine problemele, dacă aveai nevoie. Dar nu avea să ceară; era suficient să ştie că erau acolo. Cu gura încă gustând, zăbovind asupra gurii lui, îşi trecu degetele peste braţele lui, ca şi când prima dată când făcuseră dragoste, în vâltoarea aceea, fuse-se prea înnebunită să-l vadă cu adevărat în întregime, îşi dădu seama când se cuibări la gâtul lui că îşi simţea mirosul pe el şi i se păru minunat. Braţele lui o cuprin- seră şi rămaseră astfel doar pentru moment - goi, înlănţuiţi, satisfăcuţi.

- Pot să-ţi spun ceva fără să ţi se urce la cap?

- Probabil că nu. Vocea i se îngroşase din pricina plăcerii de a fi atins. Sunt uşor de flatat.

- în atelier... Shelby îşi apăsă buzele pe pieptul lui şi îi simţii inima bătând mai repede sub ele. Când ţi-am murdărit tricoul şi ţi l-ai scos-o să îl clăteşti? M-am întors şi te-am văzut - am vrut să-mi pun mâinile pe tine în felul acesta. îşi trecu mâna în sus şi în jos, spre locul în care se îngusta talia. Exact aşa, era cât pe ce să o fac.

Alan simţi că începe să-i pulseze sângele - în cap, în inimă, în vintre.

- Nu aş fi opus o rezistenţă prea mare.

-Dacă m-aş fi decis să te am, domnule senator, murmură ea cu un râs ademenitor, nu ai fi avut nici o şansă.

-Chiar aşa?

Ea îşi plimbă limba peste toracele lui.

- Mmm, spuse ea când auzi cum inspiră scurt şi repede. Exact aşa. Un MacGregor va ceda întotdeauna sub un Campbell.

Alan începu să se gândească la o replică, apoi degetele ei îi atinseseră coapsa. Ca politician, cunoştea valoarea dezbaterilor - dar uneori nu era nevoie de cuvinte. Putea să ia ea cuvântul prima.

Putea să plutească sub atingerea puternică, iscusită a mâinilor ei. Odată cu dorinţa crescu şi plăcerea prelungirii. Părea absorbită de forma trupului lui, de textura pielii sale. Lumânarea pâlpâi, roşu palid, în spatele pleoapelor lui, în timp ce se cufunda în ceea ce îi oferea ea. Ploaia îşi continua cântecul monoton, dar începu să audă doar suspinele şi murmurele tăcute ale lui Shelby.

Se mişca încet, zăbovind ici, muşcând uşor colo. O atingere putea slăbi sau incita. Un sărut putea dez- mierda sau înnebuni. Pulsul i se acceleră, apoi o luă la goana până când ştiu că era momentul să ia iniţiativa. Cu o mişcare rapidă, o rostogoli sub el.

vrând să păstreze amintirea aceea pentru nopţile reci şi pentru după-amiezile neliniştite.

Pata sălbatică de roşu care era părul ei stătea răvăşită pe verdele intens al cuverturii. Umbrele lumânării se mişcau peste chipul ei, reamintindu-i de prima impresie pe care o avusese despre ea - ţiganca - focuri aprinse, viori tânguitoare. Avea ochii întunecaţi, de un cenuşiu pur, aşteptând.

-Noi cei din familia MacGregor, murmură el, avem felul nostru de... a trata cu cei din neamul Campbell.

Gura lui coborî şi îi opri o şoaptă. Văzu că pleoapele îi fluturară, însă nu se închiseră. Il privea printre gene, în timp ce respiraţia i se accelera. îşi mişcă încet capul începând să-i muşte uşor linia maxilarului. Shelby închise ochii cu un geamăt care suna totodată a protest şi a apreciere. Buzele ei ardeau după ale lui, dar senzaţia acelei guri iscusite care îi survola pielea îi dădea fiori grăbiţi şi trepidanţi. Avea mâinile deja pe ea, mişcându-se cu meticulozitatea pe care ştia că i-o va oferi mereu. Trasă cercuri agale, pe îndelete, devastatoare în jurul sânilor ei, cu limba, cu dinţii şi cu buzele; însă nu îi permitea să se concentreze doar asupra senzaţiei de acolo. Degetele lui îi mângâiau abdomenul, aţâţând, promiţând, până când se arcui sub el, disperată după împunsătură aceea orbitoare de dorinţă. Dar el nu se grăbea, înteţindu-i plăcerea. Făcu dorinţa să crească strat cu strat, cu răbdarea aceea intensă care o lăsa neputincioasă.

Gura lui coborî mai jos, aprinzând focuri cu limba, pe care le tempera cu mâna. Nici unul dintre ei nu mai ştiu în ce clipă încetă să mai existe lumea. Era posibil să li dispărut într-o clipită; era posibil să fi încetat să se mai învârtă cu încetinitorul. Dar nu mai era nimic în afară de ei, carne lângă carne, suspin urmat de alt suspin,

înnebuni amândoi. O luă încet, ascultându-i răsuflările profunde, tremurătoare, care se amestecau cu ale lui, în vreme ce buzele li se înlănţuiră, sorbind gusturile arzătoare şi umede ale gurii ei.

Timpul păru să stea în loc pentru ei, devenind viteză, până când nu mai fu altceva decât goană şi dorinţă arzătoare. Alan îşi îngropă faţa în gâtul

capitolul 8

Dimineţile ceţoase şi mohorâte aveau tendinţa de a o face pe Shelby să îşi tragă aşternuturile peste cap şi să mai moţăie încă o oră după ce îi suna ceasul deşteptător din minte. în dimineaţa aceea, simţind căldura lui Alan lângă ea, se cuibări mai bine, pregătindu-se să facă acelaşi lucru. Era evident, după ce mâna lui îi alunecă pe spate şi intim peste fund, că el avea alte planuri.

-Eşti trează? murmură el lângă urechea ei. Sau ar trebui să te trezesc?

Ea îi răspunse cu un mormăit.

- Înţeleg că eşti indecisă. îşi trecu buzele în josul gâtului ei, unde pulsul îi bătea încet şi egal. Cât ar dura, se întrebă el agale, să schimbe acest lucru? Poate te pot influenţa să iei o poziţie mai fermă.

Încet, bucurându-se de reacţia ei somnoroasă, începu să o sărute şi să o mângâie. Părea imposibil, ştia, să fi fost în ea cu o seară înainte şi să o dorească încă atât de febril în dimineaţa asta. Dar pielea ei era atât de caldă şi de catifelată, la fel şi gura. Mişcările ei sub el rămaseră leneşe, însă nu lipsite de interes. Simţi, aşa cum îşi dorea, că îi creştea treptat pulsul.

Pasiunea era adormită în ea, astfel că păru mulţumită să îl lase să o atingă şi să o exploreze în voie, în timp ce îl stârnea pur şi simplu suspinând. Dimineaţa se scurgea - dar aveau eternitatea în faţă.

Făcură dragoste înconjuraţi de o aură ceţoasă, de vis, care dură de la prima atingere întâmplătoare până la ultimul sărut care-i lăsă

- Prea curând, murmură el. Ar fi trebuit să te gândeşti la asta cu zile în urmă. Cu ochii închişi, o vedea stând întinsă adormită sub el, cu pielea încă încinsă de-a lui. Ai de gând să deschizi magazinul astăzi?

Ea căscă, trecându-şi mâinile de-a lungul muşchilor proeminenţi de pe partea de sus a spatelui lui.

- Kyle se ocupă de el sâmbăta. Putem să stăm exact aici şi să dormim.

îi sărută rotunjimea sânilor, apoi înaintă încet înspre gâtul ei.

-Am un prânz de afaceri în după-amiaza asta şi nişte hârtii de care trebuie să mă ocup până luni.

„Bineînţeles", se gândi ea, înăbuşindu-şi un suspin.

Pentru un bărbat ca el, sâmbăta era doar o altă zi a săptămânii. Privind spre ceas, văzu că nu era decât şapte. Din reflex, se ghemui la pieptul lui. Timpul zbura deja.

-înseamnă că mai avem câteva ore de stat exact aici.

- Dar micul dejun?

Shelby se gândi un minut, apoi decise că îi era mai curând lene decât foame.

- Ştii să găteşti?

-Nu.

încruntându-se, îl prinse de amândouă urechile, ridicându-i capul.

- Deloc? Este extrem de şovin pentru un bărbat ale cărui vederi politice reflectă în mare măsură punctul de vedere feminist.

Alan ridică dintr-o sprânceană.

-Nu mă aştept să ştii să găteşti nici tu. în ochii lui se citi amuzamentul. Ştii?

Shelby se luptă să îşi reţină un zâmbet.

-Nu prea.

- Mi se pare ciudat pentru cineva cu apetitul

- McGee?

- Este ceea ce ai numi un servitor al familiei. Alan îi răsuci un cârlionţ răvăşit în jurul degetului. A fost majordomul nostru pe când eram copil şi, când m-am mutat în D.C., a insistat, în felul său stoic şi de neclintit, să vină cu mine. Ii aruncă un zâmbet larg şi rapid, care îi apărea rareori pe chip. Mereu am fost preferatul lui.

- Chiar? Shelby îşi încrucişă braţele alene în spatele capului. Şi-l imagina copil, văzând dincolo de ce vedeau ceilalţi băieţi şi ţinând totul pentru el. De ce?

- Dacă nu aş fi modest, aş mărturisi că am fost întotdeauna un copil manierat, cu un temperament blând, şi nu le-am dat părinţilor mei bătăi de cap nici măcar o clipă.

-Mincinosule! spuse ea cu nonşalanţă. Cum ţi-ai spart nasul?

Zâmbetul lui deveni amar.

- M-a pocnit Rena.

-Sora ta ţi-a spart nasul? Shelby izbucni în râs, încântată şi fără pic de compătimire. Crupiera de black- jack, nu-i aşa? O, minunat!

Alan prinse nasul lui Shelby între două degete şi îl răsuci iute.

-A fost foarte dureros la momentul respectiv.

- îmi închipui. Ea continuă să râdă în timp ce el se mişcă lângă ea. Avea obiceiul să te bată?

- Nu m-a bătut, o corectă el cu o oarecare demnitate, încerca să-l bată pe Câine pentru că o tachinase că îi făcuse ochi dulci unuia dintre prietenii lui.

- Intimidare frăţească tipică.

- In orice caz, completă degajat, m-am dus să o trag de pe el, i-a mai tras una, a ratat şi m-a lovit pe mine. Un croşeu în plin, cu toată forţa, din

-Sunt sigură... Shelby îşi lăsă capul pe umărul lui. Sunt sigură că i-a părut rău.

- Iniţial. Dar, dacă mi-amintesc bine, după ce nu am mai sângerat şi nu am mai ameninţat că îi voi omorî atât pe ea, cât şi pe Câine, reacţia ei a semănat foarte mult cu a ta.

- Insensibilă! Shelby îl sărută pe obraz plină de compă- timire. Bietul băiat! Fii atent, îmi voi lua revanşa făcând micul dejun. Cu o izbucnire rapidă de energie, îi dădu un ultim sărut şi sări din pat. Bine, haide, vino să vedem ce e în bucătărie. Găsind un halat care fusese aruncat pe un scaun, Shelby aşteptă până când Alan îşi trase pantalonii pe el. Poţi să faci cafeaua, îi spuse ea, în timp ce eu mă uit să văd dacă e ceva comestibil în frigider.

-Sună promiţător, murmură el.

-Acum, nu îţi face iluzii înainte să vezi peste ce dăm, îl sfătui ea. Trecură prin living unde pisica se rostogolea pe canapea ignora ndti-i pur şi simplu. E încă bosumflat, afirmă Shelby suspinând. Acum va trebui să-i cumpăr ficăţei de pui sau ceva. Se opri să scoată vasul cu apă din colivia Mătuşicii Em. E o fiinţă capricioasă, nu-i aşa? Pasărea scoase un cârâit nerăbdător, la care se reducea vocabularul ei.

-Se pare că s-a trezit cu fundul în sus, comentă Alan.

- O, nu. E într-o dispoziţie bună dacă spune ceva.

El îi aruncă o privire interesată lui Shelby.

-Da?

Drept răspuns, ea îi în mână bolul de apă.

- Poftim, poţi să te ocupi de asta înainte să începi să faci cafeaua. Fără a aştepta aprobarea, traversă bucătăria mergând spre uşa din lateral pentru a aduce ziarul. Alan privi spre vas ca un bărbat care se trezise cu un copilaş ud la fund. Se pare că turul din Orientul Mijlociu al presedintelui

Pricepând unde batea întrebarea, el închise apa înainte de a răspunde.

- Uneori îmi place. Uneori este pur şi simplu o necesitate. Nu este întotdeauna posibil să aleg când şi unde merg.

Ea alungă gândul în mod voit.

- Presupun că nu. Deschise frigiderul şi privi înăuntru până când îl auzi îndepărtându-se pentru a se ocupa de pasăre. „Nu te gândi la asta“, îşi ordonă ea hotărâtă. „Nu trebuie să te gândeşti la asta astăzi." Ei bine, începu ea vioaie când el reveni în cameră. Avem aşa: o cutie de lapte, două caserole cu resturi de mâncare chinezească rămasă, o felie mică de brânză de capră, o jumătate de cutie de tarte cu smochine şi un ou.

Alan veni şi privi peste umărul ei.

-Un ou?

-Bine, aşteaptă un minut, spuse Shelby muşcân- du-şi buza de jos. Trebuie să ai în vedere posibilităţile.

-Am putea avea în vedere restaurantul de la colţ.

-Nu ai deloc viziune, mormăi Shelby, concentrăm du-se. Stai să văd... Dându-se într-o parte, cotrobăi prin- tr-un dulap. OK, am... trei, patru, cinci felii de pâine, dacă punem la socoteală colţurile. Pâine franţuzească. Zâmbi triumfătoare. Asta înseamnă două felii şi jumătate pentru fiecare.

Alan încuviinţă din cap.

- Bine, tu iei colţurile.
- Mofturosule!

Plescăind din limbă, Shelby se duse după lapte şi ouă.

- Discriminare, o corectă el, lăsând-o să se ocupe de creaţia ei, în timp ce el făcea cafeaua.

Câteva momente, lucrară într-o tăcere plăcută: el măsura cafeaua şi apa; ea turna ceea ce

-Aici erai, mormăi ea când găsi tigaia. Când se ridică, îi surprinse privirea şi licărul de amuzament. Nu fac prea des treaba asta. Puse tigaia pe aragaz şi aprinse focul.

-Ţi-aş aminti de restaurantul acela de după colţ, doar că... Privirea lui cercetă halatul care stătea desfăcut deasupra sânilor atingându-i coapsele. Trebuie să te îmbraci.

Ea zâmbi, invitându-l discret, dar când Alan făcu un pas spre ea, aruncă pâinea în amestec.

- Ia o farfurie.

El întinse mâna spre dulapul indicat, apoi scoase două farfurii şi veni să se aşeze în spatele ei. Aplecân- du-se, o atinse cu buzele sub ureche, încântat de fiorul instantaneu.

- Cele pe care le ard, îl avertiză Shelby, sunt ale tale.

El râse înfundat şi puse farfuriile lângă aragaz.

- Ai zahăr pudră?

- Pentru ce?

Cu limba între dinţi, Shelby întoarse pâinea.

- Pentru astea. Alan deschise trei sertare înainte să găsească zaharniţa.

Frecându-se pe nas cu dosul mâinii, se uită la el în timp ce ultima bucată de pâine începu să sfârâie în tigaie.

- Nu foloseşti sirop?

-Nu.

Ridicând cu nonşalanţă din umeri, ea puse ultima felie de pâine pe farfurie.

- Ei bine, astăzi o vei face. Probabil că am nişte sirop în... al doilea dulap din stânga, decise ea. In timp ce el căuta, ea tăie cu meticulozitate o bucată în două. Turnase cafeaua şi adusese farfuriile şi ceştile la masă înainte ca el să reuşească să găsească sticla.

- Se pare că nu mai avem decât o lingură, conchise Alan, în timp ce ea înclină sticla

Aşezându-se, el întinse mâna după sticlă. După ce turnă cu grijă, îi înapoie siropul.

- Nu prea reuşesc să ţin socoteala lucrurilor care sunt pe terminate, spuse ea, începând să mănânce.

El se străduí să stoarcă ultimele picături din sticlă.

- Cred că ai şase cutii cu mâncare de pisici în dulapul acela.

- Moshe se enervează dacă nu îi ofer hrană diversă.

După ce gustă din micul dejun, Alan descoperi că era mai bun decât să aşteptase.

- Nu înţeleg cum o persoană atât de încăpăţânată ca tine se lasă intimidată de o pisică temperamentală.

Shelby ridică din umeri şi continuă să mănânce.

- Cu toţii avem slăbiciunile noastre. în plus, ca tovarăş de apartament, e perfect. Nu trage cu urechea când vorbesc la telefon şi nu îmi împrumută hainele.

-Acestea sunt condiţiile tale?

- Cu siguranţă, se numără printre primele zece.

Privind-o, el încuviinţă din cap. Mâncase frigănelele
într-un timp record.

- Dacă aş promite că mă voi abţine să fac vreunul dintre acele lucruri, te-ai căsători cu mine?

Ceaşca pe care o ridicase se poticni la jumătatea drumului spre gură. Pentru prima dată de când o întâlnise, Alan o văzu absolut uluită. Puse cafeaua pe masă fără s-o guste, apoi privi ţintă spre ea în timp ce în minte îi goneau o sută

greoaie pe chiuvetă privind ţintă în ploaie. Când simţi mâinile lui Alan pe umeri, închise ochii.

De ce nu fusese pregătită? Ştia că pentru un bărbat ca el dragostea conducea la căsătorie. Iar căsătoria la copiii, îşi spuse ea încercând să se calmeze. Dacă nu ar fi vrut şi ea acelaşi lucru, nu ar simţi acest impuls frenetic de-a spune da, şi încă repede. Dar nu era atât de simplu, de la dragoste la căsătorie şi copii, nu cu Alan. înaintea numelui lui se afla cuvântul senator, iar acela nu va fi cel mai înalt titlu spre care va ţinti.

- Shelby. Avea vocea încă blândă, deşi credea că simţea mici trepidaţii de nerăbdare şi frustrare în degetele lui, care i se mişcau pe umeri. Te iubesc. Eşti singura femeie cu care am vrut vreodată să-mi petrec viaţa. Am nevoie de dimineţi ca aceasta - să mă trezesc cu tine.

-Şi eu.

Se întoarse către el. Intensitatea revenise nou, seriozitatea aceea întunecată care o atrăsese întâia oară la el. îi cerceta faţa, încet, meticulos.

- Atunci, căsătoreşte-te cu mine.
- O faci să sune atât de simplu...

-Nu, o întrerupse el. Nu simplu. Necesar, vital, dar nu simplu.

- Nu mă întreba acum. Shelby îl cuprinse cu braţele şi îl ţinu aproape. Te rog, nu o face. Suntem împreună şi te iubesc. Lasă ca asta să fie îndeajuns pentru moment.

El ar fi vrut să insiste. Instinctul îi spunea că nu trebuia decât să ceară un răspuns pentru a-l auzi pe cel de care avea nevoie. Şi totuşi... Văzuse vulnerabilitatea când îi privise chipul. Văzuse implorarea în ochii ei - două lucruri rare la Shelby Campbell. Două lucruri care îl împiedicau să ceară orice.

-Nu trebuie să promiţi. Lăsându-şi capul pe spate, îi cuprinse faţa între palme. Nu trebuie să îmi oferi nici o promisiune. Pentru moment, haide să ne bucuram de ce avem - un weekend ploios împreună. Nu trebuie să ne gândim la ziua de mâine, Alan, când avem atât de mult astăzi. întrebările sunt pentru mai târziu. Când îşi lipi gura de-a lui, Shelby simţi un val atât de intens de iubire, încât o făcu să tremure de frică. Vino înapoi în pat. Fă dragoste cu mine din nou. Când o faci, nu mai e nimeni şi nimic în afară de noi doi.

îi simţea disperarea, deşi nu înţelegea pe deplin. Fără a spune vreun cuvânt, o ridică şi o duse înapoi în pat.

- Pot totuşi să transmit regretele mele, afirmă Alan, oprind maşina în faţa casei sale.

-Alan, nu mă deranjează să merg, crede-mă. Shelby se aplecă, sârutându-l scurt, înainte de a coborî din maşină. Ploaia se domolise, transformându-se intr-o burniţă în seara aceea, care umezea umerii jachetei scurte de catifea. In plus, aceste cine dansante pot fi distractive, chiar şi atunci când sunt exerciţii politice deghizate.

Alan începu să înainteze pe trotuar alături de ea, luându-i bărbia şi sărutând-o din nou.

-Presupun că ai merge oriunde atâta timp cât e mâncare în meniu.

- E un stimulent în sine. Strecurându-şi un braţ pe sub al lui, Shelby o apucă pe alee. Şi am totodată ocazia de a-ţi scotoci prin casă în timp ce te schimbi.

- S-ar putea să o găseşti un pic... cam serioasă pentru gusturile tale.

Cu un râset languros, Shelby îl muşcă de ureche.

-Tu nu esti

înainte ca el să apuce să îi răspundă, auzi o tuse discretă. McGee stătea lângă uşile salonului, drept ca un copac. Faţa lui lungă şi ridată era lipsită de expresie. Alan simţi valurile de dezaprobare de la doi metri. Aproape că oftă. McGee reuşea încă să se poarte ca un servitor perfect manierat şi să transmită vibraţii ca un unchi sever. De când avea şaisprezece ani, Alan fusese nevoit să se confrunte cu dezaprobarea aceea demnă ori de câte ori venea acasă târziu sau nu tocmai treaz.

- Aţi primit câteva apeluri, domnule senator.

Gura lui Alan aproape că tresări înainte să apuce să
se controleze. Apelativul „domnule senator*[1] era rezervat pentru ocaziile când avea companie.

- Ceva urgent, McGee?

-Nimic urgent, domnule senator, răspunse el, accentuând „r“-ul, spre încântarea lui Shelby.

- Atunci mă voi ocupa de ele mai târziu. Shelby, acesta este McGee. Este în familia mea de când eram copil.

- Bună, McGee. Fără să-şi dea seama, Shelby se desprinse de Alan, îndreptându-se spre servitor şi întinzând mâna. Eşti muntean?

- Doamnă. Din Perthshire.

Zâmbetul ei ar fi putut fermeca până şi coaja oricărui copac, chiar şi a unuia atât de noduros.

- Bunicul meu era din Dalmally. Ştii locul?

-Da.

Alan privi ochii tulburi încălzindu-se.

- E un loc care merită văzut şi a doua oară.

-Aşa mă gândeam şi eu, deşi nu am mai fost acolo de când aveam şapte ani. Cel mai bine îmi amintesc munţii. Te-ntorci acolo des?

- în fiecare primăvară pentru a vedea cum

în prezenţa cuiva care nu făcea parte din familie. însă nu îl surprinse.

-McGee, vrei să faci nişte ceai? Mă duc sus să mă schimb. Poate că ai putea să o serveşti pe domnişoara Campbell în salon.

- Campbell? Pe chipul în mod obişnuit de piatră al lui McGee se citi surpriza, privind ţintă de la Alan la Shelby. Campbell...

Pentru o clipă foarte scurtă, lui Shelby i se păru că surprinsese o privire de veselie năstruşnică în ochii lui.

-O să fie mare tărăboi, murmură el înainte de a se întoarce pe călcâie, îndreptându-se către bucătărie.

-Nu multă lume ar fi reuşit să scoată asta de la el, comentă Alan, conducând o pe Shelby în salon.

- A fost mult?
- Iubito, pentru el, a fost un întreg discurs.

-Hm, ei bine, mi-a plăcut de el, conchise Shelby, plimbându-se prin încăpere. Mai ales cum te-a mustrat, fără să spună nimic că nu ţi-ai petrecut noaptea acasă.

Strecurându-şi mâinile în buzunarele adânci ale fustei, studie peisajul marin de pe perete. Camera era ordonată, calmă, cu tuşe subtile de turbulenţe. Se potrivea cu el, reflectă ea. îşi aminti de vasul verde jad pe care îl făcuse a doua zi după ce îl întâlnise. Va trebui să îl pună în camera asta, reflectă ea. Ciudat că atunci făcuse ceva care se potrivea atât de perfect în lumea lui. De ce să n-o fi făcut?

Alungând gândul, se întoarse să-i zâmbească.

- îmi place cum trăieşti.

Afirmaţia simplă îl surprinse. Afirmaţiile simple nu erau obişnuite pentru Shelby. Se aşteptase la un comentariu nonşalant, cu un dublu înţeles subtil. Apropiin- du-se de ea, Alan îşi trecu mâinile peste bratele jachetei încă umede de la burniţă

cum era în clipa aceea, că nimic nu se va schimba sau nu se va interpune... în schimb, îl atinse cu palma pe obraz vorbind cu degajare:

-Ar fi mai bine să mergi sus să te schimbi, domnule senator. Cu cât ajungem mai repede acolo - zâmbi larg -, cu atât mai repede vom putea pleca.

El îi apăsă palma pe buzele lui.

- îmi place cum gândeşti. Vin repede.

Rămasă singură, Shelby închise ochii şi se lăsă pradă panicii. Ce avea să facă? Cum putea să-l iubească, să aibă nevoie de el, în felul acesta, când mintea ei urla avertizând: „Nu o face. Ai grijă. Aminteşte-ţi“.

Existau vreo zece motive solide şi viabile pentru care nu se potriveau. Le putea enumera pe toate... Când nu o privea. Nici măcar nu avea nevoie de frica aceea trepidantă şi tulbure pe care o ţinea închisă undeva în minte.

Privi prin încăpere din nou, îndeaproape. Era o ordine esenţială aici, un stil pe care îl admira, bogăţia neostentativă pe care o înţelegea. Capricii fără stridenţă. Dar nu era stilul ei. Shelby trăia în haos nu pentru că era prea leneşă sau prea indiferentă la ordine în viaţa ei, ci pentru că alegea haosul.

Exista o bunătate înnăscută pe care nu era sigură că ea o avea. O toleranţă pe care era sigură că nu o deţinea.

El funcţiona pe bază de fapte sau teorii care fuseseră gândite temeinic. Ea funcţiona pe baza imaginaţiei şi a posibilităţilor. Era o nebunie, îşi spuse Shelby trecându-şi mâna prin păr. Cum se puteau iubi atât de mult doi oameni care aveau atât de puţine în comun?

Ar fi trebuit să fugă, îşi spuse. Ar fi trebuit să fugă iute şi departe din prima clipă când dăduse cu

fi prăbuşit, cu răsuflarea tăiată, el ar fi fost pur şi simplu acolo, aşteptând.

- Ceaiul dumneavoastră, domnişoară Campbell.

Se întoarse şi îl văzu pe McGee intrând cu un serviciu de ceai din porţelan, pe care trebuia pur şi simplu să îl atingă.

- O, Meissen, porţelan roşu. Ridică ceaşca marmorată, pictată cu delicateţe. Johann Bottger, începutul anilor 1700... Minunat. Studie ceaşca aşa cum ar fi studiat orice student la artă opera unui maestru. întotdeauna simţise că muzeele aveau dreptul de a conserva lucruri de neînlocuit în spatele sticlei, în timp ce celelalte trebuiau manevrate, atinse şi folosite. Nu şi-a atins niciodată ţelul vieţii, murmură era, de a ajunge la perfecţiunea aceea orientală a culorii folosite în decorare. Dar ce lucruri minunate a produs încercând.

Surprinzând privirea majordomului, Shelby îşi dădu seama că era cântărită, fiind posibil ca acesta să considere că umbla după avere. Amuzantă, aşeză ceaşca la loc pe tavă.

- îmi pare rău, McGee, m-a luat valul. Am o slăbiciune pentru lut.

- Lut, domnişoară?

Ea bătu cu degetul în ceaşcă.

-De-acolo pleacă totul. Un bulgăre de pământ de diverse feluri.

- Da, domnişoară. El decise că ar fi nedemn să continue subiectul. Poate că aţi dori să staţi pe canapea.

Shelby îi făcu pe plac, apoi îl privi cum aranja cu grijă serviciul pe masă în faţa ei.

- McGee, Alan a fost întotdeauna atât de tăcut şi de neclintit?

- Ce? distrasă, Shelby ridică privirea, apoi clătină din cap. Nimic, absolut nimic. Mulţumesc, McGee.

Shelby sorbi din ceai, întrebându-se de ce se ostenise să întrebe când cunoştea răspunsul. Alan va câştiga întotdeauna în orice aspect al vieţii sale asupra căruia se concentra. Pentru un moment, privi ţintă în ceaiu auriu pal. Acesta era exact lucrul de care se temea cel mai tare.

-Cât costă un gând în această perioadă de intlaţie' se întrebă Alan cu voce tare, oprindu-se în uşă.

Era atât de frumoasă, reflectă el. Atât de distantă. Apoi ea ridică privirea cu un zâmbet care îi sublinie primul gând, alungându-l pe cel pe al doilea.

-Ai venit repede, îl complimentă Shelby, evitând întrebarea cu aceeaşi degajare. Mă tem că ţi-am admirat serviciul de ceai puţin cam prea mult şi l-am stânjenit pe majordomul tău. S-ar putea să se întrebe dacă nu cumva îmi voi strecura o ceaşcă în geantă. Aşezând ceaşca pe masă, se ridică. Eşti gata să fii fermecător şi distins. Aşa pare.

' El ridică dintr-o sprânceană.

-Am senzaţia că „distins se află periculos de aproape de „serios[11] în sistemul tău.

-Nu, mai este loc destul, îi spuse ea ieşind în hol. O să te îndepărtez, dacă începi să te apropii de seriozitate.

Alan o opri în hol, strecurându-şi braţele pe după talia gj

-Nu am mai făcut asta de o oră şi douăzeci şi trei de minute. Buzele lui îi acoperiră gura, încet, încrezător. Ea îşi desfăcu buzele oferindu-se, iar el o luă, ducând sărutul până la graniţa, dar nu mai departe, a nebuniei. Te iubesc. îi prinse buza de jos între dinţi, apoi îi dădu drumul gurii doar

Rămasă fără suflare, ea ridică privirea. In ochii lui văzu pasiunea aceea întunecată şi înfrânată, căreia nu-i putea rezista niciodată. Ar fi copleşit-o dacă o lăsa; ar fi absorbit-o. Avea puterea asta. Shelby îşi înclină capul, astfel încât buzele îi rămaseră la o şoaptă distanţă de ale lui.

- în seara asta, spuse răguşit, indiferent cu cine vei dansa, mă vei dori pe mine. Braţele ei continuară să-l cuprindă şi îşi odihni capul pe umărul lui. Iar eu voi şti.

Exact în clipa aceea văzu reflexia lor în oglinda lungă şi faţetată, înrămată pe perete. Alan, elegant şi sofisticat, era atât de convenţional cu cravată neagră pe cât era ea de rebelă în jacheta mulată de catifea şi fusta trandafirie strâmtă, pe care o găsise într-un magazin specializat în îmbrăcăminte vintage.

-Alan. Shelby îl întoarse, până când ajunse cu faţa la oglindă, împreună cu ea. Ce vezi?

Cu braţul în jurul taliei ei, el studie imaginea. Creştetul capului ei îi ajungea la baza maxilarului. Se întrebă ce altă roşcată ar fi putut să poarte acea nuanţă de trandafiriu şi să arate atât de uluitor. Ar fi putut să iasă din oglinda aceea antică, venind din secolul în care fusese meşteşugită aceasta. Dar nu avea nici un medalion la gât. în schimb, purta un lanţ gros de aur răsucit, care provenea probabil dintr-un magazinaş înghesuit din Georgetown. Părul i se cârlionţa rebel şi neîmblânzit în jurul chipului ei subţire şi palid. Urma vagă de nelinişte din ochi o făcea să semene şi mai mult cu puştiul nomad cu care o comparase prima dată.

-Văd doi oameni îndrăgostiţi, spuse el cu privirea ţintă la ea în oglindă. Doi oameni foarte diferiţi, care arată extraordinar de bine împreună.

Shelby îşi sprijini din nou capul de umărul lui, fără să fie sigură dacă era bucuroasă sau iritată că

Alan păru să reflecteze un moment.

- Ştii, rosti el blând. E prima dată când te aud spunând o asemenea prostie.

Ea se uită ţintă la imaginea lui din nou, la expresia vag interesată, pe deplin rezonabilă, de pe chipul lui. Părea că nu are ce să facă altceva.

- Bine, pentru asta voi fi absolut la fel de serioasă ca tine.

-Doamne fereşte, mormăi Alan, înainte să o tragă pe uşă afară.

Lumini elegante şi cristaluri scânteietoare. Feţe de masă albe şi licărul argintului. Shelby stătea la una dintre cele peste douăzeci de mese rotunde mari, cu Alan într-o parte şi cu şeful Comisiei buget-finanţe de cealaltă. Gusta din supa de homar şi întreţinea conversaţia.

-Dacă nu ai fi de atât de încăpăţânat, Leo, şi ai încerca racheta de aluminiu, ai putea observa o îmbunătăţire a jocului tău.

-Jocul meu s-a îmbunătăţit. Demnitarul cu chelie şi cu umerii de taur îşi scutură lingura spre ea. Nu am mai jucat de şase luni. Nu m-ai mai bate seturi la rând acum.

Shelby zâmbi, bând din paharul de apă, în timp ce mâncarea era înlocuită cu următorul fel.

-Vom vedea dacă voi găsi vreo două ore libere ca s-ajung la club.

- Să faci asta. Al naibii să fiu dacă nu-mi va face plăcere să te bat măr.

-Va trebui să ai grijă la greşelile acelea de picioare, Leo, îi reaminti ea, continuând să zâmbească uşor cu privirea.

Ii mulţumi sorţii că o aşezase lângă Leo. Cu el, putea fi degajată, naturală. Erau zeci de oameni în încăperea imensă cu tavan înalt pe care îi cunostea si câtiva cu care i-ar fi plăcut cu

Ambiţia. Plutea prin încăpere ca un parfum scump. Nu o deranja, ci regulile şi tradiţiile ţepene şi inflexibile care mergeau mână în mână cu ea. Mână în mână cu Alan, îşi aminti, apoi îndepărtă gândul. îi promisese că se va purta exemplar. Dumnezeu ştia că se străduia.

-Şi mai e şi reverul tău slab...

- Lasă-mi tu reverul în pace, îi spuse el pufnind. Aplecându-se uşor, se încruntă spre Alan. Ai jucat vreodată tenis cu cicălitoarea asta, MacGregor?

-Nu, nu am jucat - ochii lui priviră trecător spre Shelby - încă.

-Ei bine, te avertizez, fetiţa asta are o bucurie răutăcioasă atunci când câştigă. Şi nu are nici un fel de respect nici pentru vârstă, adăugă el apucând furculiţa.

- N-o să te las să câştigi puncte ani în şir, Leo, afirmă Shelby cu lejeritate. Ai obiceiul să adaugi puncte la greu când te conduc la seturi.

Gura lui zvâcni zâmbind.

- Drac împieliţat! o acuză el. Aşteaptă să-mi iau revanşa.

Râzând, Shelby se întoarse din nou la Alan.

-Joci tenis, domnule senator?

- Din când în când, spuse el cu o urmă de zâmbet.

Nu adăugă că învăţase acest sport la Harvard.

- îmi imaginez că şahul este jocul tău - să pui la cale strategii pe termen lung.

Zâmbetul lui rămase enigmatic când întinse mâna după vin.

-Va trebui să facem o partidă.

Râsul înfundat al lui Shelby pluti spre el.

- Cred că am făcut-o deja.

Mâna lui o atinse uşor pe a ei.

-Vrei să mai jucăm una?

Shelby îi aruncă o privire care îi făcu sângele

Dumnezeule, îşi dorea ca masa interminabilă să se sfârşească. Voia să fie singur cu ea - singur unde i-ar fi putut scoate hainele una câte una, simţind cum pielea i se încălzeşte. Ar fi putut privi ochii aceia cenuşii surâzători înceţoşându-se până când va şti că nu se gândea la nimic altceva în afară de el. Simţurile îi erau asaltate de parfumul ei, nu de aranjamentul de boboci de trandafir din mijlocul mesei, nu de aroma de mâncare, acum că se servea un nou fel. Ii auzea vocea- joasă şi cu o undă de răguşeală -, nu tonurile şi texturile vocilor din jurul lui. Putea vorbi cu congresmenul din dreapta, putea vorbi ca şi când ar fi fost vital interesat de tot ce îi spunea. Dar se gândea să o ţină în braţe şi să o audă murmurându-i numele când îl atingea.

Dorinţa aceasta intensă se va diminua, îşi spuse Alan. Trebuia. Puteai înnebuni dorind o femeie cu atâta ardoare. Cu timpul va deveni o senzaţie mai confortabilă, o atingere la mijlocul nopţii, un zâmbet din cealaltă parte a încăperii. Privi spre profilul ei în timp ce ea continua să-l tachineze pe Leo. Trăsăturile acelea agile de elf, părul acela înflăcărat şi răvăşit - niciodată nu va fi comodă. Dorinţa nu se va potoli niciodată. Şi ea era destinul lui la fel de mult pe cât el era al ei. Nici unul din ei nu-l putea opri.

Conversaţiile se derulau pe deasupra muzicii discrete care însoţeau cina. Spre tavan se ridica o perdea de fum din ţigările, pipele şi trabucurile aprinse după cină. Discuţiile se învârteau în jurul politicii, devenind încinse sau pragmatice în răstimpuri. Orice alt subiect care se ivea era invariabil legat de esenţa lumii în care se mişcau. Alan o auzi pe Shelby spunându-şi opinia concisă şi deloc flatantă despre o lege controversată, care

o tactică... rebelă? decise el după un moment. Nu avea să fie niciodată diplomat.

Ştia cât de complexă era? se întrebă el. Avea în faţă o femeie care se împotrivea politicienilor ca grup, însă putea trata cu ei în condiţiile impuse de ei, vorbindu-le pe limba lor, fără a trăda nici o urmă de disconfort. Dacă simţea cu adevărat vreunul, adăugă Alan. Nu, dacă exista disconfort, acesta era de partea opusă. îşi trecu privirea peste oamenii de la masa lor, continuându-şi conversaţia cu membra Congresului. Shelby nu avea rafinamentul sau lustrul lor. Iar Alan ştia că era astfel, fiindcă aşa alesese ea să fie. Mai mult, se opunea cu delicateţe deţinerii acestei trăsături. Nu exploata unicitatea, era pur şi simplu unică.

Poate că bruneta elegantă din faţa lui era mai frumoasă, blonda mai distinsă - dar cea pe care aveai să ţi-o aminteşti la finalul serii era Shelby. Poate că reprezentantul din Ohio era extrem de spiritual, poate că asistentul secretarului de stat era erudit - dar cea cu care voiai să vorbeşti era Shelby. De ce? Motivul era că nu exista nici un motiv pe care să-l poţi numi. Pur şi simplu, aşa stăteau lucrurile.

O simţi mişcându-se înainte ca buzele ei să-i atingă urechea.

-Ai de gând să dansezi cu mine, domnule senator? Momentan este singurul mod cuviincios în care îmi pot pune mâinile pe tine.

Alan se lăsă cuprins de primul val de dorinţă - senzaţie care îl făcu nu mai vadă şi să nu mai audă nimic în jur preţ de o clipă îmbătătoare. îl zăgăzui cu grijă înainte de a se ridica, luându-i mâna.

-Ciudat cât de asemănător funcţionează minţile noastre! După ce o conduse pe ringul de

-Nu ar trebui. Ochii ei erau plini de promisiuni secrete înflăcărate, ascunse. Buzele ei îl ispiteau - uşor desfăcute, uşor arcuite. Mâna de pe umărul lui i se apropie de gât, astfel încât să-i atingă pielea cu vârfurile degetelor. Nu ar trebui să ne potrivim. Nu ar trebui să ne înţelegem. Nu pricep de ce se întâmplă contrariul.

- Sfidezi logica, Shelby; prin urmare, logic, nu există nici un răspuns rezonabil.

Ea râse, încântată de felul structurat în care funcţiona mintea lui.

- O, Alan, eşti mult prea raţional pentru a fi contrazis.

- Ceea ce înseamnă că o vei face mereu.

- Exact. Continuând să zâmbească, îşi aşeză capul pe umărul lui. Mă cunoşti prea mult pentru propriul meu bine... Şi poate şi pentru al tău. Sunt în pericol de a te adora.

îşi aminti că Myra folosise cuvântul acela pentru a descrie sentimentele lui Shelby faţă de tatăl ei.

- îmi asum acest risc. O vei face?

Cu ochii închişi, Shelby făcu o mişcare insesizabilă din cap. Nici unul din ei nu ştiu dacă era o încuviinţare sau o negare.

Mai târziu dansară din nou, fiecare gândindu-se la celălalt în timp ce se mişca în ritmul muzicii cu altcineva. Din când în când, dacă se vedeau unul pe celălalt prin încăpere, îşi transmiteau un mesaj, prea puternic şi prea direct pentru a nu fi observat de oamenii a căror existenţă depindea de interpretarea unei priviri sau a unui gest. Curenţii subterani de toate felurile erau o parte intimă a jocului de putere de la Washington. Unii se lăsau duşi de ei, alţii luptau împotriva lor, dar cu toţii erau conştienţi de existenţa lor.

Fiul lui Alan, în vârstă de [illegible] ani, [illegible]

Alan se rezemă de spătar cu vinul în mână, schiţând un zâmbet. Nu-l deranja aluzia la Don Quijote în legătură cu proiectul său privind adăposturile. Genul acela de replică va avea anumite avantaje pe termen lung. Era în firea oamenilor să le pese măcar de cei oprimaţi, chiar dacă nu făceau nimic tangibil pentru a ajuta.

-Oarecum. încep să primesc feedback pozitiv din Boston cu privire la progresul adăposturilor de acolo.

-Va fi în beneficiul tău dacă vei reuşi să demarezi treaba şi să o faci să funcţioneze în timpul acestei administraţii. Leo îşi aprinse bricheta, îndreptând-o către capătul unui trabuc lung şi parfumat. Ar trebui să-ţi aducă o susţinere considerabilă, dacă te hotărăşti să intri în joc.

Alan gustă vinul şi o privi pe Shelby.

- E devreme încă pentru asta, Leo.

-Tu ştii mai bine. Leo pufăi, trimiţând fumul spre tavan. Eu nu mi-am dorit cursa asta pentru mine. Dar tu... O mulţime de oameni sunt dispuşi să treacă de partea ta când va veni vremea, dacă dai semnalul.

Alan se întoarse şi îi aruncă o privire lungă colegului său.

- Aşa mi s-a spus, rosti el prudent. Apreciez. Nu este o decizie pe care o voi lua cu uşurinţă, fie într-un sens, fie în altul.

- Dă-mi voie să îţi dau câte câteva argumente pro, căci, sincer, nu sunt entuziasmat de ce avem momentan. Se apropie ceva mai mult. Experienţa ta este impresionantă, chiar dacă înclină puţin spre stânga pentru gusturile unora. Ai avut o activitate solidă în Congres, şi mandatul tău ca senator merge perfect. Nu intru în detalii punctuale cu privire la strategiile tale sau la legile de care te ocupi - haide să rămânem la imagine. Pufăi din nou din trabuc, gândindu-se. Tinerețea e

şi solidă. Faptul că mama ta este o profesionistă de mare succes este un avantaj puternic.

- Ar fi bucuroasă să audă asta, replică Alan sec.

- Eşti prea deştept să crezi că nu contează, îi reaminti Leo, gesticulând cu trabucul. Arată că te poţi identifica şi poţi înţelege femeile de carieră - un segment semnificativ din electorat. Tatăl tău are reputaţia că face lucrurile aşa cum doreşte, dar e onest. Nu ai nici un cuib de viespi ascuns în pod.

-Leo... Alan îşi învârti paharul de vin înainte de a-i arunca o privire directă. Cine te-a pus să vorbeşti cu mine?

-Şi eşti perspicace, răspunse Leo fără ezitare. Să spunem că am fost rugat să te abordez şi să ating nişte aspecte generale.

-în regulă. General vorbind, nu exclud posibilitatea de a participa la alegerile primare când va veni momentul.

-Bun aşa. Leo încuviinţă din cap spre Shelby. Eu, personal, ţin la fată. Dar va fi un atu pentru tine? Nu v-aş fi văzut niciodată împreună.

- Oh? Silaba fu blândă, dar Alan îşi miji ochii uşor.

-Fiica lui Campbell - cunoaşte jocul, căci a participat la campanii în copilărie. Leo îşi ţuguie buzele, cântărind prudent argumentele pro şi contra. Shelby a crescut cu politica, astfel că nu trebuie să fie şcolită cu privire la protocol sau diplomaţie. Desigur, e un pic rebelă. îşi scutură trabucul gânditor. Ceva mai mult, dacă stai să te gândeşti. Face eforturi considerabile de a sfida scena socială din Washington de ani de zile. Sunt unii care o plac mult pentru asta, inclusiv eu, dar pe câţiva i-a făcut să strâmbe din nas la un moment dat.

Leo îşi vârî trabucul în gură din nou,

pentru a atrage şi nu îndeajuns pentru a îndepărta. îşi conduce cu succes propria afacere şi ştie cum să se poarte cu mulţimile. E o alegere excelentă, una peste alta, conchise el. Dacă o poţi pune la punct.

Alan puse .paharul jos pentru a nu fi tentat să-l arunce.

-Shelby nu trebuie să fie un atu, spuse el cu o voce calmă, dar severă. Nu trebuie să fie nimic altceva decât ce alege să fie. Relaţia noastră nu este ajustată la moara politică, Leo.

Leo se încruntă la vârful trabucului. Atinsese un punct sensibil, îşi dădu seama, dar fu cât se poate de încântat de maniera în care Alan îşi controlase furia. Nu era înţelept să ai o minte înfierbântată în fruntea forţelor armate.

- îmi dau seama că te simţi îndreptăţit să ai o anumită intimitate, Alan. Dar odată ce intri in joc, intră şi doamna ta cu tine. Suntem o cultură a cuplurilor. Unul îl reflectă pe celălalt.

Faptul că ştia că era adevărat nu făcea decât să îl înfurie şi mai tare. Acesta era lucrul de care fugea Shelby, de care se temea. Cum o putea proteja de el continuând să rămână ce era?

-Orice mă hotărăsc să fac, Shelby rămâne liberă să fie exact ceea ce este. Alan se ridică.

capitolul 9

Era o zi însorită şi, în cea mai bună stare de spirit, Shelby descuie uşile de la Calliope luni dimineaţa. Nici dacă ar fi fost un muson afară nu i-ar fi stricat dispoziţia. Petrecuse o duminică lungă lenevind cu Alan, neieşind deloc din apartament. Fără a-şi dori măcar să o facă.

Acum stătea în spatele tejghelei, hotărându-se să îngăduie lumii de afară să intre puţin în lumea ei. Luă ziarul de dimineaţă şi, ca de obicei, îl deschise mai întâi la benzile desenate. Ce personaje vor apărea în Macintosh şi ce vor avea de spus? Cu coatele sprijinite şi bărbia în mâini, Shelby pufni scurt în râs. Ca de obicei, Macintosh spunea lucrurilor pe nume, dar într-un mod căruia nu puteai să-i rezişti. Spera că vicepreşedintele avea să-şi păstreze simţul umorului după ce-şi va citi mica replică din ziarul de dimineaţă. Din experienţa ei, oamenii aflaţi în vizorul publicului obiectau rareori când erau caricaturizaţi - într-o anumită măsură. Expunerea - satirică sau nu - era expunere.

Shelby privi spre semnătură, caricaturistul identi- ficându-se prin simplele iniţiale G.C. Poate că atunci când ţinteai atât de des şi atât de bine vanitatea, cel mai bine era să optezi pentru anonimat. Ea nu putea să o facă, îşi dădu seama. Pur şi simplu nu era în firea ei să fie isteaţă în anonimat.

întinzând mâna absentă după cana de cafea, pe jumătate goală şi rece, continuă să parcurgă pagina. Umorul o ajuta întotdeauna să-şi înceapă

-Bună. Zâmbindu-i lui Maureen Francis, împinse ziarul deoparte.

Bruneta nu părea genul de femeie care să aibă o pelerină de ploaie, cu atât mai puţin să poarte una. In dimineaţa aceea, purta mătase, un albastru de culoarea oului de măcăleandru, sub forma unui taior subţire de primăvară.

- Hei, arăţi grozav! exclamă Shelby, admirându-i taiorul, fără a se imagina în el.

-Mulţumesc. Maureen aşează servieta elegantă de piele pe tejghea. Am venit să îmi iau obiectele de ceramică şi să îţi mulţumesc.

-Iţi aduc cutiile. Se duse în camera din spate unde îl instruise pe Kyle să le depoziteze. Pentru ce îmi mulţumeşti? strigă ea.

- Pentru contact. Fără să-şi poată stăpâni curiozitatea, Maureen se strecură pe după tejghea, vârându-şi capul în atelierul lui Shelby. E minunat, conchise ea, privind ţintă, cu perplexitatea omului nepriceput, înspre roată, înainte să cerceteze rafturile. Mi-ar plăcea teribil să te văd lucrând la un moment dat.

- Dacă mă prinzi în dispoziţia potrivită într-o miercuri sau într-o sâmbătă, îţi dau o lecţie rapidă, în cazul în care doreşti.

- Poţi să îţi pun o întrebare stupidă?

- Sigur. Shelby o privi peste umăr. Toată lumea are dreptul să o facă de trei ori pe săptămână.

Maureen gesticula înspre atelier şi magazin.

-Cum reuşeşti să te descurci cu toate astea singură? Vreau să spun, ştiu cum e să îţi începi propria afacere. E dificil şi îndeajuns de complicat, dar când pui la socoteală şi genul acesta de creativitate, orele de care e nevoie pentru a produce ceva... apoi să schimbi macazul şi să faci comerţ.

-Nu e o întrebare stupidă, zise Shelby după un

Acolo - făcu un gest spre magazin - nu sunt. îmi place să îmi fac programul singură. Zâmbind larg, începu să mute cutiile de carton. îmi imaginez că la fel e şi în cazul tău, altfel ai fi încă la firma aceea din Chicago.

- Da, dar am încă momente în care sunt tentată să mă întorc la stabilitate. îi studie spatele lui Shelby. Nu îmi imaginez că ţie ţi se întâmplă asta.

- Există o oarecare doză de amuzament în instabili- tate, nu-i aşa? răspunse Shelby. în special când crezi că se va găsi o plasă de siguranţă care să te prindă în cazul în care te prăbuşeşti.

Râzând, Maureen clătină din cap.

- E o perspectivă. Să te bucuri şi să laşi restul în seama destinului.

-Pe scurt. Shelby îi dădu lui Maureen prima cutie, apoi le ridică pe celelalte două chiar ea. Prin contactul de care ai pomenit, presupun că te refereai la Myra.

- Hmm, da. Am sunat-o sâmbătă după-amiază. Nu a trebuit decât să spun „Shelby“ şi m-a invitat la gustare în dimineaţa asta.

- Myra nu crede în timpul irosit. Shelby îşi sufla bretonul din ochi, punând cutiile pe tejghea. Mă anunţi cum merge?

-Vei fi prima care va afla, promise Maureen. Ştii, nu toată lumea este atât de dornică să facă favoruri - nici măcar prietenilor apropiaţi, ca să nu mai vorbesc de străini. Apreciez cu adevărat.

-Ai spus că eşti bună, îi reaminti Shelby cu un zâmbet larg, apucându-se să facă factura. Mă gândeam că e aşa. în orice caz, s-ar putea ca după-amiază să nu ţi se mai pară o favoare atât de mare. Myra este o doamnă dificilă.

- La fel şi eu. Maureen îşi scoase carnetul de cecuri. Şi am o curiozitate nesăţioasă. Poţi să-mi spui să-mi văd de treabă, începu ea, uitându-se la

Am crezut că este unul dintre maniacii îndrăgostiţi obişnuiţi.

Shelby reflectă asupra expresiei şi descoperi că era pe placul ei.

-Este un bărbat încăpăţânat, îi spuse ea lui Mau- reen, dându-i factura. Slavă cerului!

- Bun. îmi plac bărbaţii care gândesc în curcubeie. Ei bine, ar fi cazul să duc aceste cutii la maşină, dacă nu vreau să întârzii.

- Iţi dau o mână de ajutor.

Ţinând cutiile, Shelby propti uşa astfel încât Mau- reen să poată ieşi.

-Maşina e chiar acolo. Deschise portbagajul unui automobil combi elegant. S-ar putea să-ţi fac o vizită în- tr-o miercuri sau într-o sâmbătă.

- Bine. Dacă o să fiu arici, aşteaptă până îmi trece. Succes.

-Mulţumesc. Maureen închise portbagajul şi se îndreptă spre locul şoferului. Transmite-i salutări senatorului, te rog.

Râzând, Shelby îi făcu cu mâna, apoi se întoarse în magazin. Avea să împacheteze vasul acela verde, hotărî. De data asta avea să îi facă ea o surpriză lui Alan.

Era pe punctul de a primi una, în orice caz - deşi nu ar fi trebuit să fie o surpriză pentru el.

Alan nu se simţea deseori tracasat, dar în dimineaţa aceea avusese un şir neîntrerupt de şedinţe. Nu se simţea deseori pistonat de presă, dar reporterul care îl aşteptase afară în faţa noii clădiri de birouri a Senatului fusese tenace şi enervant totodată. Poate că mai avea încă o urmă de iritare după conversaţia cu Leo sau poate că lucrase pur şi simplu prea mult, pentru că în momentul în care coborî din lift la etajul unde lucra, aproape că ajunsese la capătul răbdării.

- Domnule senator. Secretara lui sări de pe scaun, părând aproape la fel de agitată pe cât se

un o agendă de piele şi o răsfoia deja. Un anume Ned Brewster de la AFL-CIO; doamna Platt de la Congres; Shiver de la biroul primarului din Boston în legătură cu adăpostul din Back Bay; Smith, consultantul media; doamna Rita Cardova, asistent social din nord-est, care insistă să vorbească personal cu dumneavoastră despre proiectul de locuinţe; şi...

- Mai târziu.

Alan intră în birou şi închise uşa. „Zece minute" - îşi promise el, „zece minute", lăsând servieta pe birou.

Răspunsese la un şuvoi de solicitări de la opt şi jumătate dimineaţa. La naiba, avea să fure zece minute înainte să se apuce iar de treabă.

Nu era în firea lui să aibă nevoie de ele, se gândi el nemulţumit, încruntându-se spre fereastră. Vedea partea de est a Capitoliului, domul alb care simboliza democraţia, libertatea de gândire, dreptatea - toate lucrurile în care crezuse mereu. Vedea Capitol Piaza, cu ghivecele sale uriaşe pline cu flori. Fuseseră puse imediat după atacul cu bombă - o baricadă estetică. Reprezentau ceea ce ştia că face parte din împletitura umană. Unii urmăreau să clădească; unii urmăreau să distrugă. Terorismul era înspăimântător de logic. Dacă el, după cum se exprimase Leo, intra în joc, va fi ceva cu care va trebui să se confrunte în fiecare zi.

Nu-şi mai putea amâna decizia prea mult. în mod normal ar putea să amâne, să testeze apele. Şi în esenţă o va face - în mod public. Dar în privat, decizia sa venise prea curând. Nu avea cum să o ceară pe Shelby în căsătorie din nou până când nu-i va putea spune mai întâi ce avea în vedere. Ii va cere să împartă mai mult decât un nume, o casă şi o familie, dacă în cele din urmă ţintea spre presedintie, îi va cere să aleagă să îi ofere lui o

Când telefonul de pe biroul lui sună, îl privi deloc încântat. Nu avusese parte decât de cinci din cele zece minute.

- Da? răspunse iritat.

- îmi pare fău să vă deranjez, domnule senator, dar tatăl dumneavoastră e la telefon pe linia unu.

Alan îşi trecu mâna prin păr şi se aşeză.

- Bine, îl preiau. Ariene, îmi pare rău, a fost o dimineaţă grea.

Tonul ei se schimbă rapid şi complet.

- E OK. Tatăl dumneavoastră pare a fi... exuberant ca de obicei, domnule senator.

-Ariene, ar fi trebuit să optezi pentru corpul diplomatic. O auzi râzând uşor înainte de a schimba liniile. Bună, tată.

- Ei, ei, ca să vezi, eşti încă în viaţă! Vocea tunătoare şi amplă era plină de un sarcasm deloc subtil. Eu şi mama ta ne-am gândit că ai avut un accident fatal.

Alan reuşi să îşi ascundă zâmbetul din glas.

- M-am tăiat săptămâna trecută când mă bărbieream. Tu ce mai faci?

- Mă întreabă ce mai fac? Daniel scoase un oftat care ar fi trebuit să fie patentat pentru taţii încercaţi de pretutindeni. Mă întreb dacă îţi mai aminteşti cine sunt. Dar e în regulă - eu nu sunt important. Insă mama ta se aşteaptă să fie sunată de fiul ei. întâiul ei născut.

Alan se lăsă pe spătar. De câte ori blestemase soarta pentru că se născuse primul, dându-i tatălui său ocazia de a-l tachina cu expresia asta? Bineînţeles, îşi reaminti el filosofic, Daniel avea expresii şi pentru Rena şi pentru Câine - „singura fiică[11], „mezinul*[1]. Totul era relativ.

- Lucrurile au fost un pic cam haotice. Mama este acolo?

-A avut o urgentă la spital. Daniel nu ar fi recu-

decât după ce lucrul era înfăptuit. Dat fiind că a jelit şi-a suspinat pe aici, minţi el fără remuşcări, m-am gândit să îmi înghit mândria şi să te sun chiar eu. E timpul să îţi iei un weekend liber şi să o vizitezi pe mama ta.

Alan ridică circumspect din sprâncene, cunoscân- du-şi tatăl mult prea bine.

-Aş crede că e prinsă cu primul ei nepot, care e pe drum. Ce mai face Rena?

- Poţi afla singur weekendul acesta, îl informă Daniel. Eu... Adică Rena şi Justin au decis că vor să petreacă un weekend cu familia. Vin şi Câine, şi Diana.

-Ai fost ocupat, murmură Alan.

-Ce spui? Nu mormăi, băiete.

- Am spus că vei fi ocupat, se corectă Alan prudent.

-De dragul mamei tale, îmi pot sacrifica pacea şi liniştea. îşi face griji pentru voi toţi - în special pentru tine, dat fiind că încă nu ai soţie şi familie. întâiul născut, adăugă el, turându-se - şi atât fratele, cât şi sora ta s-au aşezat la casa lor înaintea ta. Primul meu fiu, cel care poartă numele tatălui meu, e prea ocupat pentru a-şi face datoria faţă de clanul MacGregor.

Alan se gândi la dimineaţa lui îngrozitoare şi aproape că zâmbi.

- Clanul MacGregor pare să o ducă foarte bine. Poate că Rena va avea gemeni.

- Ha! însă Daniel cântări ideea o clipă. Crezu că îşi aminteşte de nişte gemeni cu vreo două generaţii în urmă, din partea mamei. îşi propuse să verifice arborele genealogic al familiei după ce va închide. Te aşteptăm vineri seara. Acum... Daniel se aplecă peste biroul sau masiv, pufăind din unul dintre trabucurile sale interzise. Ce dracu' e toată treaba asta despre care am citit în ziare?

în sertarul de jos al biroului. Cred că îmi cunosc îndeajuns de bine progenitura.

- Fă un rezumat şi mai restrâns, îi ceru Alan, deşi pricepuse încotro se îndrepta. Insă era pur şi simplu prea savuros pentru a-l pune capăt aşa curând.

-Când citesc că propriul meu fiu - moştenitorul meu, cum ar veni - petrece timp fraternizând cu o membră a familiei Campbell, ştiu că trebuie să fie o greşeală. Cum o cheamă pe fată?

Pe lângă valul de afecţiune, Alan simţi şi o urmă de maliţiozitate pură.

- Care fată?

- La naiba, băiete! Fata cu care te vezi şi care arată ca o mică zână. O tinerică arătoasă din poza pe care am văzut-o. Are oase bune; se ţine bine.

-Shelby, spuse Alan, apoi aşteptă o clipă. Shelby Campbell.

Se lăsă o linişte mormântală. Lăsându-se pe spătarul scaunului, Alan se întrebă cât va dura până când tatăl său îşi va aminti să respire. Păcat, reflectă el, mare păcat că nu îi putea vedea faţa bătrânului pirat.

- Campbell! se auzi cuvântul tunând. Un hoţ şi un ucigaş de Campbell!

- Da, şi ei îi plac cei din neamul MacGregor.

-Fiii mei nu petrec timp cu cineva din clanul Campbell! urlă Daniel. Pun cureaua pe tine, Alan Dun- can MacGregor! Ameninţarea era la fel de goală acum ca şi atunci când Alan avea opt ani, însă era rostită cu acelaşi răget. Iţi tăbăcesc pielea.

-Vei avea ocazia să o faci weekendul acesta când o vei întâlni pe Shelby.

- Un Campbell în casa mea! Ha!

-Un Campbell în casa ta, repetă Alan cu blândeţe. Şi un Campbell în familia ta înainte de sfârşitul anului, dacă iese cum vreau eu.

căsătoriţi şi aşezaţi la casa lor şi să se vadă înconjurat de nepoţi. Te gândeşti să te însori cu o Campbell?

- Deja am cerut-o. Nu mă vrea... încă, adăugă el.

-Nu te vrea! Mândria paternă domina orice altceva.

E săracă cu duhul? Tipic pentru un Campbell, mormăi el. „Păgâni fără minte." Daniel bănuia că în rândurile lor se strecuraseră nişte vrăjitoare. Probabil că i-a făcut farmece băiatului, se încruntă el în gol. Mereu a fost foarte raţional până acum. Bine, adu-o pe această Campbell la mine, porunci el hotărât. Ii dau eu de cap.

Alan îşi înăbuşi un râset, uitând de dispoziţia proastă care îl copleşise cu doar câteva minute mai devreme.

- O voi ruga.

- Ruga? Ha! Adu fata, fiica unui Campbell, aici.

Imaginându-şi-o pe Shelby, Alan decise că nu ar pierde întâlnirea nici pentru două treimi din voturi.

-Ne vedem vineri, tată. Spune-i mamei că o iubesc.

-Vineri, murmură Daniel, pufăind cu poftă din trabuc. Da, da, vineri.

Când închise telefonul, Alan aproape că îl vedea pe tatăl său în faţa ochilor, frecându-şi mâinile de nerăbdare. Ar trebui să fie un weekend interesant.

Când opri maşina pe aleea de lângă casa lui Shelby, Alan uită de oboseală. Cele zece ore de muncă rămaseră în urmă, cu toată hârţogăria, datele şi cifrele.

Dar când îi deschise uşa, Shelby văzu oboseala şi urmele grijilor încă prezente în ochii lui.

- O zi proastă pentru democraţie?

Shelby îl conduse spre canapea. După ce îl ajută să se aşeze, îi desfăcu cravata, apoi îi deschise primii doi nasturi de la cămaşă. Alan o privea cu un zâmbet schiţat, în timp ce îi scotea pantofii.

- M-aş putea obişnui cu asta.

- Ei bine, nu o face, îl sfătui ea îndreptându-se spre bar. Nu se ştie niciodată când vei veni şi mă vei găsi prăbuşită pe canapea, refuzând să mă mişc.

-Atunci te voi răsfăţa eu, se oferi el, în timp ce ea îi întinse un pahar cu scotch. Se aşeză, ghemuindu-se lângă el. Aveam nevoie de asta.

- De băutură?

- De tine. Când ea îşi înclină capul, o sărută lung, fără grabă. Doar de tine.

- Vrei să-mi povesteşti despre toţi demnitarii nesuferiţi, lobbyiştii sau despre orice altceva ţi-a stricat ziua?

El lăsă scotch-ul să-i zăbovească pe limbă.

-Am avut o discuţie destul de lungă cu doamna Platt din Congres.

-Martha Platt. Shelby oftă, ştiind despre cine era vorba. Era o birocrată dură, austeră şi cu opinii ferme pe când eram mică.

Descrierea se potrivea perfect.

- încă este.

-Tata spunea întotdeauna că ar fi fost o contabilă excelentă. Gândeşte în dolari şi cenţi.

Râzând, Alan îşi puse paharul jos. Cine avea nevoie de scotch când o avea pe Shelby?

- Dar tu? Cum merge treaba în lumea afacerilor?

- Greu de dimineaţă şi o nebunie după-amiază. M-au invadat studenţii de la colegiu. Se pare că e la modă ceramica. Că veni vorba, am

- Un cadou, îi spuse Shelby, punându-i cutia în poală. S-ar putea să nu fie la fel de romantic pentru stilul tău, dar este unicat.

Se aşeză din nou lângă el, în timp ce Alan deschise cutia.

în tăcere, scoase vasul, cuprinzând bolul în ambele mâini. Cumva, Shelby şi-l imaginase ţinându-l astfel, cum ar fi putut-o face unul dintre conducătorii romani, îi făcea plăcere să îl vadă în mâinile lui.

îl studie fără să vorbească. Era neted şi de un verde adânc cu nuanţe vagi de ceva mai deschis imediat sub suprafaţă. Liniile erau curate şi simple, superbe tocmai prin absenţa decoraţiunilor. Nu îi venea în minte nimic altceva ce îi fusese oferit care să pară mai important.

- Shelby, este frumos. Foarte, foarte frumos! Mutân- du-l într-o mână, îi prinse palma cu cealaltă. M-a fascinat, încă de la început, că nişte mâine atât de mici au un talent atât de mare. îi sărută degetele înainte să îşi ridice privirea spre ea. Mulţumesc. îl făceai în ziua în care am intrat în atelierul tău.

-Nu-ţi scapă prea multe, nu-i aşa? încântată, îşi trecu degetul pe marginea bolului. Lucram... şi mă gândeam la tine. Mi s-a părut firesc să ţi-l dăruiesc după ce l-am terminat. Apoi, când ţi-am văzut casa, am ştiut că era potrivit pentru tine.

- E potrivit pentru mine, încuviinţă el înainte de a pune vasul la loc în cutie. Aşezând-o cu grijă pe podea, o trase mai aproape. La fel şi tu.

Ea îşi puse capul pe umărul lui. Părea adevărat când o spunea el.

- Haide să comandăm mâncare chinezească.

- Hmm. Mă gândeam că vrei să vezi filmul acela de la cinematograful din apropiere.

Acta era azi dimineată în acara acta ca

să îi muşte uşor gâtul, probabil că aş putea-o face cu câţiva biscuiţi vechi şi nişte brânză.

Alan se întoarse, astfel încât să se poate juca cu buzele ei.

-Ce-ar fi să ne giugiulim mai întâi şi să mâncăm mai târziu?

-Ai o minte atât de ordonată, comentă Shelby, lă- sându-se pe maldărul de perne, şi trăgându-l spre ea. Pur şi simplu mă topesc după felul în care funcţionează. Sărută-mă, Alan, aşa cum ai făcut-o când am stat prima dată aici. M-a înnebunit.

Avea ochii pe jumătate închişi, buzele abia întredeschise. El îşi împleti degetele în părul ei care stătea răvăşit pe pernele cu forme ciudate. Nu simţea răbdare acum că se forţa să simtă pentru prima dată. Cu Shelby, să îşi imagineze cum va fi era aproape la fel de incitant ca şi când ar fi ştiut cum va fi. Era mai ispititoare decât cea mai păgână fantezie, mai dezirabilă decât orice vis frenetic. Şi era acolo, pentru el.

Alan îi gustă buzele încet, aşa cum îşi dorise ea să o facă. Nevoia de adevăr putea fi controlată când ştia că va veni vremea pentru a fi împlinită. Ea oftă, apoi tremură. Combinaţia aproape că îl înnebuni înainte să-şi dea seama că fusese atât de aproape. Nici măcar nu o atinsese, nefăcând decât să-i tachineze uşor gura cu buzele.

Nu ştiuse că tortura putea fi atât de plăcută. Dar cunoştea dulcea agonie acum, cu gura lipită de a lui Shelby, cu degetele ei deschizându-i cămaşa pentru a-l explora.

Lui Shelby îi plăcea să-l atingă. De fiecare dată când îl putea atinge nestingherită, ştia că nu se va sătura niciodată. întotdeauna îi producea o plăcere atât de pură, o dorinţă atât de intensă! întodeauna când vedea ceva ce admira, voia să testeze cum se simte, ce greutate are şi ce tex- tură. La fel era si cu Alan. De fiecare dată când o

iz vag de mosc pe care i-l conferise ziua. Inima îi batea repede, deşi gura lui făcea în continuare dragoste cu a ei încet, cu o meticulozitate lipsită de grabă. Degetele ei alunecară spre umerii lui îndepărtând cămaşa, pentru a-l explora cu mai mare libertate. Sărutul lui îşi pierdu răbdarea cu o bruscheţe care o lăsă fără suflare.

Acum se prăvălea în furtuna pe care el o putea invoca precum un magician. Nori negri clocotitori, fulgere puternice. Ar fi putut jura că auzise tunetul, dar nu era decât propriul ei puls care o luase la galop. Mâinile lui erau iuţi, dezbrăcând-o aproape cu furie, apoi atingând-o cu mângâieri apăsate, sigure care o făceau să treacă de la o înfiorare convulsivă la alta. Senzaţia se intensifică rapid, nemiloasă, neputând să facă altceva în afară de a se lăsa absorbită de furtună.

O auzi strigându-1, dar era prea prins în propria urzeală pentru a răspunde. Dragostea languroasă şi îndestulătoare de cu o zi înainte nu avusese acest efect asupra lui. Era ceva sălbatic în el, ceva nemilos care nu se dezlănţuise niciodată pe deplin. Se întâmplă acum, aşa cum ar fi făcut-o pantera care şi-ar fi sfărâmat în cele din urmă cuşca. O poseda sălbatic, şi chiar ştiind, nu se putea opri. Trupul ei era dornic şi tremura sub el. Peste tot unde atingea gura lui gusta pasiune şi promisiune.

Ea se arcui, gemând. Cu limba, o conduse nemilos spre un nou climax. Trupul ei era în flăcări, mintea goală de gânduri, condusă doar de senzaţii. Nu ştia ce îi cerea el, deşi îi auzise vocea răguşită şi precipitată. Shelby nu ştia ce îi răspunsese, doar că nimic din ce-ar fi putut cere nu ar fi fost prea mult. Vag, prin ceaţa pasiunii, îi văzu chipul deasupra ei. Nu avea ochii îngânduraţi, asta era tot ce era clar. Erau întunecaţi, aproape sălbatici.

- Eşti sigur că nu mai vrei?

Două ore mai târziu, Shelby stătea cu picioarele încrucişate pe pat, într-un mic halat de mătase cu im- primeuri japoneze, care îi lăsa picioarele dezgolite. îşi înfipse furculiţa într-o cutie mică de carton, luând o bucăţică de carne de porc cu sos dulce-acrişor. în spatele ei, televizorul mergea cu sonorul redus, fără nici o imagine. Alan stătea întins confortabil, cu capul rezemat de pernele ei.

-Nu. O privi luând o nouă bucată. Shelby, de ce nu repari televizorul acela?

- Hmm, mai devreme sau mai târziu, spuse ea, înainte să pună cutia deoparte. Ducându-şi mâna la stomac, oftă mulţumită. M-am îndopat. Cu un zâmbet gânditor, îşi lăsă privirea să coboare de pe chipul lui spre trupul zvelt şi musculos. Mă întreb câţi oameni din zona metropolitană a Washingtonului ştiu cât de grozav arată domnul senator MacGregor în chiloţi.

- Câţiva aleşi.

-Trebuie să te fi gândit la imaginea proiectată, domnule senator. îşi trecu vârful unui deget pe deasupra piciorului lui. Ar trebui să te gândeşti să faci nişte reclame, ştii, ca sportivii... „Nu mă întâlnesc niciodată cu demnitarii străini fără brandul meu special de lenjerie."

-Nu pot decât să fiu recunoscător că nu eşti consultantul meu media.

- închistarea, asta-i toată problema. Se întinse cu totul deasupra lui. Gândeşte-te doar la posibilităţi.

Alan îşi trecu o mână pe sub halatul ei.

- Mă gândesc.

-Reclame discret plasate în revistele naţionale, spoturi de treizeci de secunde la ora de maximă audienţă. Shelby îşi propti coatele pe umerii lui. Sigur mi-aş repara televizorul.

Shelby se încruntă închipuindu-şi.

- Dumnezeule mare, ar putea declanşa o calamitate naţională!

- Mondială, o corectă Alan. Odată începută treaba, nu va mai putea fi oprită.

- Bine, m-ai convins. Il sărută cu zgomot. Este dato- ria ta patriotică să rămâi cu hainele pe tine. Mai puţin aici, adăugă ea cu un licăr în ochii, jucându-se cu elasticul de la boxerii lui.

Râzând, el îi cuprinse gura din nou.

-Shelby... Limba ei o exploră uşor pe al lui, în timp ce el îi cuprinse ceafa mai ferm. Shelby, repetă el un moment mai târziu, voiam să vorbesc ceva cu tine mai devreme şi sunt în pericol să devin la fel de distras acum pe cât eram atunci.

-îmi promiţi? Ea îşi mişcă buzele deasupra gâtului lui. Am de îndeplinit un rol în weekendul acesta.

Ea trecu la urechea lui. In semn de autoapărare, Alan se rostogoli şi o ţintui sub el.

-M-a sunat tata în după-amiaza asta.

-Ah. Umorul dansa în ochii ei. Moşierul.

-Titulatura i-ar plăcea. Alan o prinse de încheieturi pentru a o împiedica să-i tulbure mintea, cum părea hotărâtă să facă. Se pare că a pus la cale unul dintre celebrele sare sale weekenduri în familie. Vino cu mine.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

- La fortăreaţa MacGregor din Hyannis Port? Neîn- armată?

-Vom arbora steagul alb.

Nu voia să meargă. Voia să spună nu. O vizită la familia lui se apropia periculos de mult de angajamentul final pe care îl evita cu atâta grijă. întrebări, speculaţii - nu va avea cum să le evite. Alan îi auzi gândul la fel de clar ca şi când ar fi

- Mi s-a ordonat să o aduc cu mine pe fata aceea - o privi mijindu-şi ochii pe fiica acelui neam de hoţi şi ucigaşi.
- Chiar aşa?
- Exact aşa, răspunse Alan cu blândeţe.

Shelby îşi ridică bărbia.

- Când plecăm?

capitolul 10

Primul gând al lui Shelby când văzu casa pe stâncă fu că nu s-ar fi putut descurca mai bine nici ea însăşi. Era superbă. Aspră, fără dulcegării, stătea aşezată sus, înălţându-şi turnurile şi turnuleţele în văzduh. Era făcută din piatră şi te ducea cu gândul la mare - apăsătoare şi misterioasă în lumina care' se împuţina. O fortăreaţă, un castel, un anacronism - nu avea să o eticheteze, ci doar să o aprecieze.

Când se întoarse spre Alan, Shelby văzu că avea sprâncenele ridicate, aşteptând verdictul. In ochii săi se desluşea unda aceea de umor pe care învăţase să o detecteze şi ironia care îl însoţea. Râzând, se aplecă pe bord, privind din nou.

- Ştiai că mă voi da în vânt după ea.

Pentru că nu putu rezista, Alan întinse mâna, aţin- gându-i părul cu degetele.

-Mă gândeam că s-ar putea... să-ţi placă.

Shelby râse înfundat auzindu-i tonul sec şi continuă să privească spre casă, în timp ce el conducea maşina închiriată de-a lungul şoselei unduitoare.

- Dacă aş fi crescut aici, aş fi avut fantome fără cap drept tovarăşi de joacă şi mi-aş fi ales o cameră în turn.

Alan luă o curbă şerpuitoare care nu făcea decât să intensifice atmosfera. Marea era suficient de aproape, astfel că parfumul şi sunetul său pătrundeau pe geamurile deschise.

- Nu sunt fantome, deşi tatăl meu ameninţa periodic să importe câteva exemplare însetate de

Ea se întoarse, ridicând dintr-o sprânceană, apoi se aplecă pe bord din nou.

Cu sprâncenele încă arcuite, studie lucarnele din turn. Daniel MacGregor. Da, aştepta cu nerăbdare să îl cunoască, decise ea. Chiar dacă era la el acasă. Dar înainte să o facă, avea să se bucure de peisaj. Florile înfrumuseţau locul, reflectă ea - şuvoaie întregi care porneau de la baza casei, intr-o combinaţie sălbatică de imaginaţie primăvăratică. Domnul MacGregor avea ultimul cuvânt şi când venea vorba de peisagistică, se întrebă Shelby, sau era domeniul soţiei sale? Poate că medicul chirurg cardiovascular se relaxa plantând petunii. Shelby se gândi şi îşi spuse că avea logică. Nişte mâini pricepute şi o minte ascuţită aveau nevoie exact de genul acesta de debuşeu creativ. Dacă locuinţa fusese concepută de Daniel, iar grădinile de Anna, Shelby concluzionă că trebuiau să se potrivească foarte bine. Ambele aspecte erau unice, puternice şi impunătoare. S-ar putea dovedi a fi foarte interesant să-i cunoască, reflectă ea. De îndată ce Alan opri maşina, Shelby coborî în grabă şi dădu fuga spre marginea unui strat de flori, de unde putea avea o privire de ansamblu asupra întregii structuri. Râdea din nou, cu capul dat pe spate, iar cârlionţii ei rebeli se legănau în vânt. Se gândi că locuinţa va arăta perfect în lumina asfinţitului.

Alan se sprijini de capota maşinii privind-o: cu Shelby, uneori era îndeajuns să priveşti.

Ii plăcea cum arăta pe fundalul florilor viu colorate şi al pietrei cenuşii a casei, cu mâinile în buzunarele pantalonilor largi, şi bluza aceea din material subţire fluturând în vânt. Micile lalele care decorau decolteul gâtului fuseseră^ cusute cu migală cu peste cincizeci de ani în urmă. In jurul încheieturii purta un ceas digital subţire.

-Sigur aş fi avut fantome, hotărî ea, apoi

Alan şi, pentru un moment, priviră spre casă împreună. Sărută-mă, MacGregor, îi ceru ea, dându-şi părul în vârtejit de vânt din ochi. Apăsat. Nu am văzut niciodată un loc mai perfect pentru asta.

Exact în timp ce rosti aceste cuvinte îşi lipi trupul de al lui, trecându-şi mâna liberă cu fermitate de-a lungul spatelui, aducându-l mai aproape. Când li se întâlniră gurile, crezu că simte miros de furtună pe mare - chiar dacă cerurile erau limpezi. Il putea atinge şi simţi cutremurarea şi fiorii fulgerului. Dacă îi şoptea numele în timp ce buzele li se mişcau laolaltă, putea auzi tunetul.

Apoi se strânseră în braţe, pierduţi, uitând de lumea care încetase pur şi simplu să se învârtă în jurul lor. Era posibil ca păsările de mare să se fi întors la cuiburile lor odată cu lăsarea nopţii; era posibil ca luna să fi început să se ridice încet-încet în clipa în care soarele coborî în mare. Nu conta. Lumea lor îşi avea centrul în fiinţa celuilalt.

Mâinile ei îi atinseră obrajii şi rămaseră uşor deasupra pielii lui când se desprinseră. O cuprinse regretul pentru ceea ce nu îi putea oferi încă, pentru ceea ce s-ar putea să nu îi poată da niciodată. Un angajament care putea transcende toate fricile, toate îndoielile şi o promisiune pe care şi-o făcuse ei înseşi.

- Te iubesc, Alan, murmură ea. Crede-mă.

în ochii ei, vedea norii pasiunii şi lupta. Da, îl iubea, dar... „Nu încă“, îşi porunci Alan. Putea să mai aştepte puţin înainte să îi ceară mai mult.

-Te cred, spuse el luându-i încheieturile. îi sărută uşor ambele mâini înainte de a-şi strecura braţul pe după talia ei. Haide să intrăm.

Shelby îşi înclină capul doar cât să şi-l lase o clipă pe umărul lui în timp ce intrară pe uşă.

-Ţi-am spus ce poziţie am când vine vorba de a juca rolul de mediator.

-Mulţumesc mult.

Shelby privi spre uşă, observând blazonul greu de alamă, care servea drept ciocan de bătut la uşă. Leul MacGregor o privea cu răceală, cu mottoul său galic deasupra capului încoronat.

-Tatăl tău nu e genul care să fie prea modest, nu-i aşa?

- Să spunem doar că are un puternic simţ al mândriei familiale. Alan ridică ciocanul, apoi îl lăsă să cadă cu forţă pe uşa groasă.

Shelby îşi imagină că sunetul va reverbera în toate cotloanele din casă.

- Clanul MacGregor, începu Alan, pe ton scăzut, cu un accent scoţian, este unul dintre puţinele căruia i se permite să folosească pe blazonul lui coroana. Sânge bun. Spiţă puternică.

- Ha! Privirea batjocoritoare a lui Shelby se transformă într-una de vagă curiozitate când Alan izbucni în râs. Ce e aşa amuzant?

înainte ca el să apuce să răspundă, uşa se deschise. Shelby văzu un bărbat înalt, blond, cu ochi albaştri izbitori, care bâteau în violet. Avea o faţă subţire, care trăda inteligenţă şi viclenie. Sprijinindu-se de uşă, îi aruncă lui Alan un zâmbet larg.

-Poţi să râzi, spuse el. Tata turuie şi mormăie de vreo oră. Ceva despre - îşi întoarse privirea, zăbovind asupra lui Shelby - trădători şi păgâni. Bună, tu trebuie să fii păgâna.

Ironia prietenoasă din vocea lui o făcu pe Shelby să-şi arcuiască buzele.

- Eu trebuie să fiu.

- Shelby Campbell, fratele meu Câine.

- Primul membru al familiei Campbell care a

Câine îi întinse mâna, iar Shelby trecu pragul. Primul lui gând fu că avea un chip de sirenă - nu foarte frumoasă, dar ispititoare şi nu uşor de uitat.

Shelby privi holul larg, aprobând tapiseriile decolorate şi mobila veche şi masivă. Surprinse parfumul florilor de primăvară, o undă de praf şi de lustru vechi. Nu, nu ar fi putut face o treabă mai bună nici măcar ea însăşi.

- Ei bine, nu s-a prăbuşit acoperişul, comentă ea, studiind un scut cu blazon de pe perete. Până acum e bine.

-Alan! Serena coborî scările iute, în ciuda sarcinii stânjenitoare.

Shelby văzu o femeie elegantă cu ochi violet, cu păr blond oarecum delicat şi totodată des. Mai văzu plăcere, dragoste, umor, înainte ca Serena să-l îmbrăţişeze pe Alan.

- Mi-a fost dor de tine.

-Eşti frumoasă, Rena. Puse mâna cu blândeţe pe burta ei rotundă. Sora lui, se gândi el cu un amestec de mirare şi mândrie. Sora lui mai mică. Nu mă pot obişnui, murmură el.

Serena îşi puse mâna peste al lui.

-Nu mai e prea mult timp pentru a te obişnui. Simţi copilul mişcându-se sub mâinile lor împreunate şi îi zâmbi larg lui Alan, a cărui privire se îndreptă într-aco- lo. El sau ea este nerăbdător să vină pe lume. înclinând capul, îi studie chipul lui Alan. Lui tata i-a intrat brusc în cap că s-ar putea să fie doi... Mă întreb cine i-o fi dat ideea asta?

în ochii lui apăru un zâmbet, în timp ce se uită la sora lui.

-A fost pur şi simplu o manevră defensivă.

-Mmm-hmm. întorcându-se, întinse amândouă mâinile. Tu trebuie să fii Shelby. Mă bucur că ai

Shelby simţi căldura, mai lipsită de griji decât a lui Alan, mai primitoare şi mai puţin curioasă decât a lui Câine.

- Şi eu. Am vrut să o cunosc pe femeia care i-a spart nasul lui Alan.

Cu un râset înfundat, Serena întoarse capul către Câine.

-Ar fi trebuit să fie al lui. îşi miji ochii un moment, în timp ce Câine îşi vârî mâinile în buzunare, zâmbind larg. Trebuia să fie al lui. Vino să cunoşti restul familiei, continuă ea, luând-o de braţ pe Shelby. Dumnezeule, sper că Alan te-a pregătit!

- în felul lui.

- Dacă începi să te simţi copleşită, aruncă-mi o privire. In perioada asta nu trebuie decât să oftez pentru a-i distrage atenţia lui tata timp de o oră şi jumătate.

Alan se uită la cele două femei care înaintau pe hol.

- Se pare că Rena preia comanda, murmură el.

Câine zâmbi şugubăţ, cuprinzându-i umărul fratelui
său cu un braţ.

-Adevărul este că ardem cu toţii de nerăbdare să o vedem pe Campbell a ta de când ne-a făcut tata, ăăă, anunţul. Nu îl întrebă pe Alan dacă era serios - nu era nevoie. Aruncă o nouă privire cercetătoare spre Shelby când începură să înainteze şi ei pe hol. Sper că i-ai spus că tata latră, dar nu muşcă.

- Ei, de ce aş face asta?

Shelby avu nevoie de un moment pentru a cuprinde scena din salon, când se opri în pragul uşii. Un bărbat cu părul negru fuma calm într-un fotoliu vechi. Shelby avu impresia că, deşi părea

Vizavi de ei se afla o femeie care broda cu seninătate, mânuind acul şi aţa. Shelby îşi dădu seama nu doar de unde moştenise Alan trăsăturile, ci şi zâmbetul acela atrăgător şi serios. In centrul grupului, se afla un fotoliu mare cu spetează înaltă, bogat ornamentat. Se potrivea cu bărbatul care stătea pe el.

Shelby observă că Daniel MacGregor era masiv. Un bărbat spectaculos, cu păr roşu aprins, umerii imenşi şi faţă rotofeie ridată. Văzu, cu un licăr de amuzament, că purta pledul scoţian pe deasupra sacoului. Era, indiscutabil, şeful.

- Rena ar trebui să se odihnească mai mult, afirmă el, împungând cu degetul lui mare şi pătrăţos înspre bărbatul de pe scaun. O femeie în starea ei nu are ce căuta la cazinou toată ziua.

Justin scoase agale un rotocol de fum.

- Cazinoul este afacerea Serenei.

-Când o femeie este însărcinată... Daniel se opri îndeajuns încât să îi arunce Dianei o privire cercetătoare.

Shelby o privi pe femeia brunetă care se lupta să îşi reţină un zâmbet, înainte de a scutura din cap. Daniel oftă, apoi se întoarse la Justin.

- Când o femeie este însărcinată...

-Poate funcţiona ca orice altă femeie sănătoasă, îi încheie Serena propoziţia.

înainte ca Daniel să apuce să rostească replica pe care o avea în minte, o văzu pe Shelby. Umerii lui masivi se ridicară, bărbia lată se înălţă într-un unghi încăpăţânat.

- Ei bine, spuse el scurt fără a mai adăuga altceva.

-Shelby Campbell, începu Serena cu blândeţe intrând în cameră cu Shelby alături. Restul familiei noastre. Soţul meu, Justin Blade.

- Sunteţi rude. Shelby întrerupse prezentările studi- indu-i pe Justin şi pe Diana. Frate şi soră?

Diana încuviinţă din cap, plăcându-i candoarea din ochii lui Shelby.

- Aşa este.
- Ce trib?

Justin zâmbi din nou scoţând încă un fuior de fum.

- Comanş.

-Neam bun, afirmă Daniel bătând cu palma în braţul fotoliului.

Shelby îi aruncă o privire tăcută.

-Mama mea, continua Serena, înghiţindu-şi râsul.

-Suntem foarte încântaţi că ai putut să vii, Shelby.

Anna avea o voce liniştită şi alinătoare. Când îi luă mâna, Shelby văzu că era fermă şi puternică.

-Mulţumesc. V-am admirat grădina, doamnă doctor MacGregor. Este spectaculoasă.

Anna zâmbi, strângându-i iute mâna lui Shelby.

- Mulţumesc. E una dintre vanităţile mele. Când Daniel îşi drese zgomotos glasul, pe chipul Annei apăru un licăr de amuzament. A fost plăcut zborul? întrebă ea relaxată.

- Da. Cu spatele la Daniel, Shelby zâmbi larg. Fără turbulenţe.

- Ia să o văd şi eu pe fată! porunci Daniel, bătând din nou în braţul fotoliului.

Shelby o auzi pe Serena înăbuşindu-şi din nou râsul. Se întoarse încet cu faţa spre Daniel.

Avea bărbia ridicată în acelaşi unghi arogant ca şi a lui.

-Shelby Campbell, spuse Alan, savurând momentul, tatăl meu, Daniel MacGregor.

-Campbell, repetă Daniel, bătând cu mâinile lui mari pe braţele fotoliului

Colţurile gurii lui Daniel se lăsară în jos în timp ce se încruntă, cu ceea ce credea a fi cea mai înspăimântătoare expresie a lui. Shelby nu clipi.

-Neamul meu ar primi mai curând un bursuc în casă, decât un Campbell.

Alan o văzu pe mama sa deschizând gura şi clătină din cap pentru a o împiedica să vorbească. Nu numai că ştia că Shelby se putea apăra singură, ci şi voia s-o vadă făcând-o.

-Majoritatea celor din neamul MacGregor se simţeau destul de în largul lor cu bursucii în salon.

-Barbari! Daniel trase aer în piept. Cei din neamul Campbell erau barbari, absolut toţi.

Shelby îşi înclină capul ca şi când l-ar fi studiat dintr-un nou unghi.

- Cei din neamul MacGregor au reputaţia că nu ştiu să piardă.

Chipul lui Daniel se făcu instantaneu aproape la fel de roşu ca şi părul său.

-Nu ştiu să piardă? Ha! Nu s-a născut niciodată vreun Campbell care să poată înfrunta un MacGregor într-o luptă dreaptă. Şi te înjunghie pe la spate.

-Vom reveni într-un moment la biografia lui Rob Roy, îl auzi Shelby pe Câine mormăind. Nu ai de băut, tată, spuse el, sperând să îl distragă. Shelby?

- Da. Privi spre el, observând că se străduia din răsputeri să menţină liniştea. Scotch, spuse ea, fâcându-i cu ochiul fără să se poată abţine. Fără nimic altceva. Dacă cei din neamul MacGregor ar fi fost mai înţelepţi, continuă ea fără să îşi piardă şirul, poate că nu şi-ar fi pierdut pământul, kiltul şi numele. Regii, continuă ea cu blândeţe în timp ce Daniel începu să pufăie, au obiceiul de a-şi pierde răbdarea când cineva încearcă să îi detroneze.

de un rege englez care să-i spună cum să trăiască pe pământul lui.

Buzele lui Shelby se arcuiră când Câine îi dădu paharul.

- Acesta este un adevăr pentru care pot bea.

-Ha!

Daniel ridică paharul şi îl goli dintr-o sorbitură, înainte de a-l trânti pe masa de lângă el. Ridicând dintr-o sprânceană, Shelby privi spre scotch-ul din paharul ei, apoi îi urmă exemplul lui Daniel. Preţ de o clipă, acesta se încruntă la paharul gol de lângă el. încet, în liniştea mormântală din încăpere, îşi întoarse privirea către Shelby. Avea ochii aspri, iar ai ei erau insolenţi. Ridi- cându-se de pe scaun, se înălţă deasupra ei, un bărbat cu păr roşu aprins, mare ca un urs. Ea îşi puse mâinile în şolduri, o femeie subţire ca trestia, cu cârlionţii la fel de aprinşi. Alan îşi dori pentru o clipă să fi putut picta scena.

Râsul lui Daniel, când îşi lăsă capul pe spate dându-i drumul, fu amplu, sonor şi îndelungat.

- Da, pe Dumnezeu, asta da, fată!

Shelby se trezi luată pe sus într-o îmbrăţişare zdrobitoare, prin care i se ura bun venit. Lui Shelby nu-i trebui mult pentru a face o schiţă mentală a familiei MacGre- gor. Daniel era îndrăzneţ, dramatic şi cerea multe - şi un papă-lapte absolut când venea vorba de copiii săi. Anna avea ochii şi temperamentul întâiului ei născut. Putea, concluziona Shelby, domina pe toată lumea, inclusiv pe soţul ei. Urmărind-o întreaga seară, Shelby îşi dădu seama că va trebui să aibă grijă cu ea în ceea ce îl privea pe Alan. Avea răbdarea şi perspicacitatea mamei sale. O combinaţie extraordinară.

li plăcea familia lui Alan - similitudinile şi contrastele. Individual, i-ar fi găsit interesanţi. Ca grup, îi găsea fascinanţi. Casa însăşi era un lucru căruia Shelby nu i-ar fi putut rezista niciodată

şemineu enorm, plin acum mai degrabă cu lemne verzi decât cu buşteni în flăcări, erau încrucişate suliţe. Ferestrele erau înalte cu multe ochiuri, dar lumina venea de la un enorm candelabru Waterfall. Bogăţia, excentricitatea şi ostentaţia i se potriveau lui Daniel MacGregor.

Shelby stătea în stânga lui Daniel, trecându-şi un deget în jurul marginii farfuriei.

-Este un aranjament frumos, comentă ea. Serviciu de jasp, Wedgwood, finalul secolului al XVIII-lea. Galbenul este foarte rar.

- E al bunicii mele, spuse Anna. Unicul şi singurul ei trofeu. Mă tem că nu mi-am dat seama că este rară culoarea.

-Nuanţele de albastru, lavandă, verde şi negru sunt produse mai des prin oxidare. Nu am văzut niciodată această nuanţă în afara unui muzeu.

- Nu am înţeles niciodată toată tevatura care se iscă în jurul unei farfurii, interveni Daniel.

-Pentru că te interesează mai mult ce este pe ea, comentă Serena.

-Shelby este ceramistă, explică Alan cu blândeţe, înainte ca tatăl său să apuce să răspundă.

- Ceramistă? Daniel se încruntă studiind-o. Faci oale?

- Printre alte lucruri, spuse Shelby sec.

-Mama noastră făcea ceramică, murmură Diana. îmi aduc aminte că lucra la o mică roată manuală când eram copil. E fascinant să vezi ce poate ieşi din dintr-un mic bulgăre de lut. îţi aminteşti, Justin?

- Da. Uneori îşi vindea piesele la micul magazin din oraş. Tu îţi vinzi creaţiile? o întrebă pe Shelby. Sau este un hobby?

- Am un magazin în Georgetown.

Shelby sesiză strânsa legătură dintre frate şi soră.

Shelby ridică paharul de vin.

-îmi place să cred că da. Dându-şi bretonul din ochi, se întoarse spre Alan. Ai spune că mă pricep, domnule senator?

-în mod uimitor, răspunse el, pentru cineva complet de lipsit de simţul organizării, reuşeşti să te ocupi de meşteşugul tău, să administrezi magazinul şi să trăieşti exact aşa cum vrei.

-îmi plac complimentele bizare, decise Shelby după un moment. Alan este obişnuit cu o rutină mai structurată. Nu ar rămâne niciodată fără benzină pe autostradă.

- îmi plac insultele bizare, murmură Alan deasupra vinului.

- E un echilibru bun. Daniel gesticula spre amândoi cu furculiţa. Ştii ce vrei, nu-i aşa, fetiţo?

- La fel ca toată lumea.

-Vei arăta bine pe post de primă-doamnâ, Shelby Campbell.

Degetele lui Shelby se strânseră pe paharul de vin, gest involuntar pe care nu-l observară decât Alan şi mama lui.

- Poate, răspunse ea, calm, dacă ar fi una dintre ambiţiile mele.

-Ambiţie sau nu, e un destin când eşti perechea acestuia, spuse Daniel arătând cu furculiţa spre Alan.

-Te grăbeşti niţel. Alan îşi taie cu grijă carnea, înjurând cu aplomb doar în mintea sa. Nu m-am decis încă să candidez la preşedinţie, iar Shelby nu a fost de acord să mă ia de bărbat.

- Nu te-ai decis? Ha! Daniel dădu vinul pe gât. Nu a fost de acord? Puse paharul jos trântindu-1. Fata nu îmi pare nesăbuită, fie că e o Campbell sau nu, continuă el. Are sânge scoţian bun, oricare ar fi clanul. O să aducă pe lume niste adevărati

-I-ar plăcea în continuare să-mi schimbe numele, comentă Justin, încercând vizibil să atragă atenţia asupra lui însuşi.

- S-a mai făcut asta pentru perpetuarea spiţei, îi spuse Daniel. Dar copilul Renei va fi un MacGregor la fel de adevărat. La fel şi al lui Câine, când îşi va aminti de datoria lui şi va începe să facă unul. Ii aruncă mezinului o privire pe sub sprâncene, care fu întâmpinată cu un zâmbet insolent. Dar Alan este întâiul născut şi are obligaţia de a se însura şi de a produce un moşte...

Alan se întoarse, intenţionând să pună capăt subiectului, când îi surprinse zâmbetul lui Shelby, care îşi încrucişase braţele pe masă, uitând de cină şi bucurăm du-se pur şi simplu să-l privească pe Daniel MacGregor dându-se în spectacol.

- Te distrezi? îi mormăi Alan în ureche.
- Nu aş rata. întotdeauna este aşa?

Alan ridică privirea, uitându-se de la tatăl său care gesticula în timp ce îşi ţinea prelegerea.

-Da.

Shelly oftă.

-Cred că m-am îndrăgostit. Daniel... îi întrerupsese tirada trăgându-l brusc de mânecă. Să nu fie cu supărare pentru Alan sau pentru soţia ta, dar cred că, dacă m-aş căsători cu un MacGregor, ar trebui să fii tu acela.

încă prins de propria diatribă, Daniel o privi ţintă. Deodată trăsăturile i se schimbară şi izbucni într-un hohot de râs.

-Eşti dată naibii, Shelby Campbell! Poftim... Ridică sticla de vin. Ai paharul gol.

-A fost o manevră bună, îi spuse Alan mai târziu, oferindu-i lui Shelby turul parţial al casei.

- Da? Râzând, ea îşi înlănţui mâna cu a lui. E greu să îi reziști. Se ridică pe vârful degetelor

- Expresia aceasta trebuie să fie rostită cu respect, o avertiză Alan. Mie, personal, mi s-a părut întotdeauna o pacos...

- E fabulos! Shelby ridică o vază de porţelan transparent de pe o masă înaltă. Chantilly franţuzesc. Alan, jur, casa asta este mai bună decât un galion scufundat. Nu m-aş satura niciodată să mă plimb de pe un coridor pe altul. După ce aşează vaza la loc, se întoarse să-i zâmbească. Te-ai strecurat vreodată în vreuna dintre armurile acelea?

-Câine a făcut-o la un moment dat, iar mie mi-a trebuit o oră să-l scot afară.

Shelby murmură în semn de compătimire, încadrân- du-i chipul cu mâinile.

-Ai fost un băiat atât de cuminte.

Râsetul îi fu înăbuşit de buzele lui, intr-un sărut neaşteptat şi aprins. Plin de dorinţă, plin de patimă, fără nici un avertisment.

- S-a strecurat în ea, continuă Alan trăgând-o de păr pentru a-şi adânci sărutul, pentru că i-am sugerat că s-ar putea să fie o experienţă interesantă.

Fără suflare, Shelby îl privea ţintă. Când va fi pregătită pentru turnurile acelea bruşte şi periculoase ale firii lui?

- Instigatorule, reuşi ea să spună.

-Lider obiectiv, o corectă el înainte de a-i da drumul. Şi am reuşit să-l scot... După ce a băgat-o pe Rena în sperieţi.

Shelby se sprijini o clipă de zid şi se uită la el, în timp ce tremurai din trupul ei se domoli încet - foarte încet.

-Nu cred că ai fost nici măcar pe departe atât de manierat pe cât mi-ai spus la un moment dat. Probabil că ai meritat să-ţi spargă nasul atunci.

- Câine merita şi mai mult.

Shelby râse din nou, în timp ce înaintară pe un alt coridor

-Şi ţi-a plăcut să vezi cum m-am luat la trântă cu tatăl tău.

-întotdeauna m-am dat în vânt după comediile de salon.

- De salon? Seamănă mai curând cu o sală a tronului. îşi sprijini capul de umărul lui. E minunat, Alan... De unde i-a venit tatălui tău ideea că ne vom căsători?

El apăsă pe un întrerupător care aduse o lumină destul de mohorâtă pe hol.

-I-am spus că te-am cerut, rosti el relaxat. Tata nu înţelege cum de poate cineva să-l refuze pe întâiul său născut.

Se întoarse, prinzând-o bine pe Shelby între perete şi trupul lui.

Lumina obscură îi adâncea cearcănele de pe chip, umbrindu-i ochii. Shelby îi simţea forţa, deşi trupurile lor de-abia se atingeau. Putea fi aprig, la fel de uşor pe cât putea fi tandru.

-Alan...

- Cât îmi vei cere să mai aştept? Nu intenţionase să o pistoneze. îşi promisese că nu o va face. Dar văzând-o în casa copilăriei lui, cu familia lui, cu amintirile sale, dorinţa lui nu făcuse decât să se intensifice.

-Te iubesc, Shelby.

-Ştiu. îl cuprinse cu braţele, apăsându-şi obrazul pe al lui. Şi eu te iubesc. Mai dă-mi puţin timp, Alan, doar încă puţin. Cer prea mult, ştiu. îl ţinu strâns un moment, înainte de a se îndepărta îndeajuns încât să-i vadă chipul. Eşti mai corect decât mine, mai bun, mai răbdător. Trebuie să profit de asta.

Nu se simţea corect, bun sau răbdător. Voia să o înghesuie intr-un colţ şi să ceară, să insiste - să implore. Avea prea mult sânge de MacGregor pentru a face ultimul lucru, iar expresia din ochii ei nu va îngădui să recurgă la primele două.

După ce iau decizia, va trebui să te rog să faci acelaşi lucru.

Ea îşi umezi buzele, temându-se că ştia cu ce avea legătură decizia lui. „Nu acum“, îşi spuse ea. Nu voia să se gândească la asta acum. La Washington, se va mobiliza să înfrunte acest fapt, dar aici, acum, îl voia pe Alan doar pentru ea, fără umbra politicii, fără aluzii la viitor.

-Vom vorbi la Washington, fu ea de acord, şi îţi promit un răspuns.

încuviinţând din cap, Alan îi cuprinse gâtul cu mâna.

-Să fie cel pe care îl vreau, murmură el, apoi o sărută fără urmă de răbdare. E târziu, adăugă el, ştiind că era atât surprinsă, cât şi vulnerabilă, continuând să îi asalteze gura cu lăcomie. îmi închipui că toată lumea s-a dus la culcare.

-Ar trebui să mergem şi noi.

El râse, prinzându-i lobul urechii între dinţi.

-Ce-ai zice de o baie la miezul nopţii?

- Baie? Suspinând, Shelby închise ochii şi lăsă senzaţiile să o copleşească. Nu mi-am adus costumul.

-Bine.

O conduse pe hol înspre două uşi duble mari. După ce le deschise, o îndemnă să intre, apoi le închise şi le încuie în urma lor.

- Bine.

Cu mâinile în şolduri, ea cerceta încăperea.

Era mare, ca toate celelalte din casă. Un perete era acoperit în întregime cu panouri de sticlă, pe care se aflau plante exotice, atârnate la niveluri ameţitoare. Shelby vedea lumina lunii pătrunzând printre ele. Duşumeaua era făcută din bucăţi mici de mozaic într-un model complicat de nuanţe de albastru şi verde. în mijlocul încăperii se afla o piscină enormă, licărind albastru.

- Daniel MacGregor nu face pipi în ea, nu-i

larg, Shelby se întoarse la Alan. Pun pariu că ai înotat în fiecare zi a vieţii tale. Prima dată când te-am văzut, am avut imaginea unui înotător care traversează canalul, a unui maratonist. Din pricina felului în care eşti clădit. îl strânse iute de umăr. Poate că nu m-am înşelat prea tare.

Alan nu făcu decât să zâmbească şi o trase de lângă piscină.

- Vom face o saună mai întâi.

-O, da?

- Da. Strecurându-şi mâna pe sub banda pantalonilor ei, o trase mai aproape. Deschide porii un pic.

Cu o mişcare rapidă, îi desfăcu, apoi îi trase în jos peste şolduri.

- Dacă insişti. Shelby începu să-i desfacă cravata. Ai observat, domnule senator, că de cele mai multe ori porţi mai multe haine decât mine?

-De fapt... îşi strecură mâinile pe sub bluza ei şi o găsi. Am observat.

Degetele ei bâjbâiră după nasturii lui.

-Dacă nu vrei să faci saună complet îmbrăcat, va trebui să te opreşti. Lăsând să-i scape o răsuflare lungă, Shelby îi scoase cămaşa. Vom avea nevoie de prosoape, adăugă ea, apoi îşi lăsă mâinile să-i alunece într-o mişcare lungă, de-a lungul pieptului, până la curea.

Alan îi scoase bluza încet de pe umeri, îngăduindu-şi să o privească îndelung înainte de a întinde mâna spre raftul din spatele lui, după prosoape. Era palidă, zveltă, ispititoare, provocatoare... şi a lui.

Cu ochii în ochii lui, Shelby îşi înfăşură prosopul ca pe-un sarong în jurul trupului.

Shelby fu izbită de căldura uscată când Alan deschise uşa micii încăperi. Rămase nemişcată un

- Mi s-a spus că tata a încheiat o serie de afaceri profitabile în încăperea aceasta.

Alan se aşeză lângă ea. Shelby deschise foarte puţin ochii.

-îmi imaginez că a făcut-o. Până să încheie afacerea, i-ar fi putut transforma pe majoritatea bărbaţilor cu o constituţie normală în mici băltoace. Mângâie încet coapsa lui Alan cu vârful unui deget. Foloseşti vreodată saunele pentru intrigi guvernamentale vitale, domnule senator?

- Am tendinţa să mă gândesc la alte lucruri în încăperile mici şi încinse. Aplecându-se, îi atinse umărul gol cu buzele - folosindu-şi limba abia sesizabil şi muşcând uşor. Vitale, cu siguranţă, dar mai personale.

Shelby îşi aplecă creştetul în timp ce el îşi apropie buzele de gâtul ei.

- Cât de personale?

-Absolut confidenţiale.

Alan o trase în poală şi începu să-i dea sărutările acelea lipsite de grabă, muşcând-o uşor, care o ameţeau mereu. Gura ei se mişcă lipită de a lui, cu o pasiune languroasă, saturată de dorinţă.

- Mă fascinează trupul tău, Shelby. Zvelt, neted, agil. Buzele lui alunecară mai jos, Zăbovind asupra nodului prosopului. Iar mintea ta - şi ea este ageră şi la fel de iscusită ca mâinile tale. Niciodată nu mi-a fost clar ce m-a atras mai întâi. Poate ca amândouă deodată.

Ea se mulţumea să stea întinsă, lăsându-l să facă dragoste cu ea, cu ajutorul cuvintelor şi cu atingerea tandră a buzelor lui. Avea muşchii relaxaţi de la căldură, pielea moale şi umedă. Când buzele lui le găsiră din nou pe ale ei, descoperi că de-abia mai avea puterea să-şi ridice braţul, cuprinzând gâtul pentru a-l atrage mai aproape. Dar gura ei se putea mişca, mulându-se

O simţi gemând o dată, cu gura lipită de a lui, gus- tândti'i respiraţia tremurătoare care se amesteca cu răsuflarea lui. Parfumul, mereu incitant, părea să umple mica încăpere până când nu mai rămase nimic altceva. Astfel că o atinse, mai întâi cu o posesivitate languroasă, văzând fiecare linie sensibilă cu ochiul minţii, în timp ce degetele lui alunecau.

Cu braţul înlănţuit în jurul spatelui ei, o trase mai aproape. Pielea, alunecoasă de la căldură, părea să se sudeze. Buzele lor, încă flămânde, se apropiau din ce în ce mai mult, într-un sărut care se prelungea la nesfârşit. Era răsplătit cu o reacţie peste tot unde o atingea, reacţie care devenea din ce în ce mai intensă pe măsură ce mâinile lui o căutau tot mai nerăbdătoare. Când începu să se cutremure, el simţi că îl invadează dorinţa. „Acum“, îi cerea, „la-o acum, aici şi acum.“ Respirând sacadat, îndepărtă nevoia, bucurându-se s-o facă pe ea să-şi piardă minţile.

Descoperi că era fierbinte şi umedă. Când se arcui sub mâna lui, îi simţi pasiunea crescând, apoi exploatând. îi gemu în neştire numele, doar numele lui. Era tot ce voia să audă. Apoi deveni supusă din nou, moale şi catifelată. Ar fi putut-o ţine astfel ore în şir. Strân- gând-o mai tare, se ridică.

- E periculos să stăm aici prea mult. îi atinse gura în grabă. Haide să ne răcorim.

- Imposibil, murmură Shelby, lăsându-se pe umărul lui. Absolut imposibil.

Lăsară prosoapele în urmă.

-Apa este răcoroasă... Aproape la fel de mult ca pielea ta.

Oftând pe jumătate, ea se întoarse privind la suprafaţa neclintită a piscinei.

-Vom folosi sistemul de întrajutorare, sugeră Alan şi, ridicând-o uşor, sări în apă cu ea.

Shelby icni scurt simţind apa rece, apoi ieşi la suprafaţă trăgând aer şi prinzându-se de Alan.

- E gheaţă!

-Nu, de fapt este menţinută la 25°. E din cauza schimbării bruşte de temperatură.

Shelby îşi miji ochii şi îşi împroşcă apă pe faţă înainte de a se desprinde de el, înaintând pe fundul piscinei. Simţea că i se dezmorţesc muşchii, gata să se relaxeze şi să se întindă. Când ajunse în celălalt capăt al piscinei, Alan o aştepta.

-Dă-te mare, îl acuză ea îndepărtându-i părul ud din ochi. Apoi, cu limba între dinţi, îşi lăsă privirea să coboare încet pe deasupra lui, de la apa care îi curgea din păr până la punctul în care vălurea blând, exact sub talia lui. Nu conta de câte ori îl vedea, de câte ori îl atingea, trupul lui avea să o excite întotdeauna. Arăţi nemaipomenit, domnule senator. Cred că m-aş putea obişnui să te văd ud şi gol. Se întoarse alene pe spate, plutind. Dacă te decizi vreodată să renunţi la politică, îmi închipui că ai putea avea o carieră de succes ca sal- vamar pe o plajă de nudişti.

- întotdeauna e bine să ai un plan de rezervă.

O privi un moment, cu trupul alb şi neted pe apa întunecată. Lumina lunii se strecura prin ferestre, tremurând pe suprafaţa apei. Dorinţa pe care o simţise cu doar câteva momente înainte reveni cu toată forţa. Cu o singură mişcare, ajunse lângă ea, cuprinzându-i talia cu braţul. Shelby îl apucă de umeri pentru a se echilibra, în timp ce îşi lăsă capul pe spate, cu părul întins pe apă. O văzu în ochii lui - excitarea, dorinţa reciprocă. Apoi gura ei o întâlni grăbită pe a lui, iar el nu mai văzu nimic.

Ştia că nu vor mai face dragoste alene şi răbdător acum. Gura lui o strivi pe a ei, şi gustă

Shelby nu ştiuse că putea fi cuprinsă de pasiune din nou, atât de repede, dar o invada la fel de puternică şi de intensă ca mai devreme. Dorinţa venea în valuri grăbite, fiecare mai înalt decât cel de dinaintea lui, până când se cufundă în ea luptându-se să tragă aer în piept. Trupurile lor se lipiră unul de altul, umede şi nerăbdătoare. îşi strecură degetele în părul lui, murmurând o mie de promisiuni, o mie de rugăminţi.

Apa le încetinea mişcările, părând că îi tachinează, când amândoi s-ar fi grăbit. Nici unul nu mai avea răbdare pentru reverie sau langoare acum, când dorinţa era atât de intensă şi de devoratoare. Simţea apa clipo- cindu-i peste umeri, rece şi senzuală, în timp ce gura lui Alan se încinse, devenind mai fermă, mai lacomă deasupra gurii ei. îi simţea mirosul pe piele, îi simţea gustul când îl atingea cu buzele, urma aceea vagă de clor amestecată cu parfumul şi aroma cu care se obişnuise atât de mult. Era suficient să-i aducă aminte că erau în- tr-o piscină şi nu intr-o lagună adăpostită la o mie de kilometri

capitolul 11

- Bună.

Shelby îşi înăbuşi un căscat, coborând ultimul şir de scări şi dând cu ochii de Serena.

- Bună.

- Se pare că doar noi două nu suntem prinse deja în vreo activitate dezgustător de productivă în dimineaţa asta. Ai luat micul dejun?

-Nuuu. Shelby îşi duse mâna la stomac. Mor de foame.

-Bun. De obicei luăm micul dejun în camera de lângă bucătărie, căci avem fiecare ora lui. Câine, continuă Serena în timp ce începură să înainteze pe hol, se trezeşte întotdeauna în zori - obicei pentru care am vrut mereu să îl strâng de gât când eram copii. Alan şi părinţii mei nu sunt nici ei mai breji. Diana consideră că opt dimineaţa e destul de târziu pentru oricine, iar Just in funcţionează după un ceas pe care încă nu-l înţeleg. In orice caz, am asta drept scuză acum. Se bătu pe burta mare şi rotundă.

Shelby zâmbi larg.

- Eu nu am nici o oră.

-Şi mai bine pentru tine. Serena intră în camera scăldată de soare unde se servea micul dejun, care ar fi fost considerată mare şi formală de către oricine, însă nu şi conform standardelor lui Daniel MacGregor. La ferestre atârnau draperii groase de un albastru regal, legate cu canafi mari. Covorul era un Aubusson, în nuanţe pale de albastru şi auriu.

-Nu mă mai satur de locul ăsta. Shelby se îndreptă către un bufet Chippendale, pentru a

-Nici eu, spuse Serena râzând. Ce părere ai de gofre?

Shelby zâmbi peste umăr.

- Am o părere foarte caldă şi prietenoasă despre ele.

-Ştiam că îmi place de tine, spuse Serena, încuviinţând din cap. Vin imediat.

Dispăru printr-o uşă laterală.

Rămasă singură, Shelby se plimbă, studiind un peisaj franţuzesc discret, mirosind florile proaspete dintr-un vas de cristal. I-ar fi trebuit întregul weekend ca să vadă toate încăperile, decise ea. Şi o viaţă întreagă pentru a aprecia cu adevărat tot ce era în ele. Cu toate acestea, se simţea acasă aici, se gândi ea în timp ce privea pe fereastra care dădea spre pajiştea din partea de sud. Se simţea în largul ei cu familia lui Alan, ca şi când ar fi fost a ei. Ar fi trebuit să fie atât de simplu pentru ei să se iubească, să se căsătorească, să aibă copii... Suspinând, îşi sprijini fruntea de sticlă. Dacă ar fi atât de simplu!

- Shelby?

îndreptându-se, se întoarse şi o văzu pe Serena stu- diind-o în tăcere.

-Ţi-am adus nişte cafea, spuse ea după o scurtă ezitare. Nu se aştepta să vadă ochii aceea cenuşii candizi plini de tulburare. Vin şi gofrele într-un minut.

- Mulţumesc. Shelby se aşeză la masă în timp ce Serena turna cafea. Alan mi-a spus că ai un cazinou în Atlantic City.

- Da. Eu şi Justin suntem parteneri acolo şi la alte câteva hoteluri. Restul, adăugă ea ridicând ceaşca, le deţine singur... Pentru moment.

Shelby zâmbi larg. îi plăcea de Serena.

- îl vei convinge că are nevoie de o parteneră şi în alte lucruri.

-Treptat. Am învăţat cum să îl iau cu un an în

- îi plac jocurile de noroc. La fel şi mie. Ne-am hotărât să dăm cu banul. Ea zâmbi, amintindu-şi. Cap, câştig eu, pajură, pierzi tu.

Râzând, Shelby puse ceaşca jos.

-Moneda ta, presupun.

-Absolut. Bineînţeles că ştia, dar în tot acest timp nu l-am lăsat niciodată să vadă asta. Cu un gest inconştient, îşi aşeză mâna pe abdomen. îi menţine atenţia trează.

- E înnebunit după tine, murmură Shelby. Se vede din felul în care te priveşte când intri într-o încăpere.

- Am trecut prin multe eu şi Justin. Tăcu pentru un moment, amintindu-şi de primele luni furtunoase după ce se întâlniseră, de dragostea care crescuse, în ciuda lor, şi de teama de a face pasul acela final. Şi Câine, şi Diana, continuă ea. Justin şi Diana au avut o copilărie grea. Asta i-a făcut să le fie greu să se implice într-o relaţie. Ciudat, cred că l-am iubit pe Justin aproape de la început, deşi nu mi-am dat seama. A fost la fel şi în cazul lui Câine şi al Dianei.

Se opri, privind-o pe Shelby cu ochii ei calzi şi inocenţi.

-Voi, cei din familia MacGregor, vă hotărâţi repede.

- Mă întrebam dacă Alan va iubi vreodată pe cineva până când l-am văzut cu tine. întinse mâna peste masă şi îi atinse palma lui Shelby. Am fost atât de bucuroasă când am văzut că nu eşti genul de femeie de care mi-era teamă că se va îndrăgosti.

- Care este genul acela? întrebă Shelby, zâmbind pe jumătate.

- O blondă distantă, poate, alunecoasă şi elegantă, cu mâini moi şi maniere impecabil de

-O astfel de persoană pare foarte potrivită pentru domnul senator Alan MacGregor.

- Potrivită pentru titlu, contracară Serena, nu pentru bărbat. Iar bărbatul în cauză este fratele meu. Are tendinţa să fie prea serios uneori, să muncească prea mult, să-i pese prea mult. Are nevoie de cineva care să îl ajute să îşi amintească să se relaxeze şi să râdă.

-Mi-aş dori ca asta să fie tot ce are nevoie, spuse Shelby încet.

Văzând din nou tulburarea din ochii lui Shelby, Serena simţi unda instantanee de compătimire. Şi-o stăpâni cu dificultate, nedorind să fie indiscretă.

-Shelby, nu îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala- ei bine, poate doar puţin. Doar că voiam foarte mult să ştiu ce simţi. II iubesc pe Alan foarte mult.

Shelby privi ţintă în ceaşca goală înainte de a-şi ridica privirea spre ochii Serenei.

-Şi eu.

Serena se rezemă de spătar, dorindu-şi să poată spune ceva înţelept.

-Niciodată nu este atât de uşor, nu-i aşa?

Shelby clătină din cap din nou.

- Nu, nu este.
- Aşadar, te-ai hotărât în sfârşit să te trezeşti.

Alan sparse tăcerea intrând pe uşă. Deşi observase că se întâmpla ceva între Shelby şi sora lui, nu comentă.

- E de-abia zece, rosti Shelby, plecându-şi capul pentru a-i primi sărutul. Ai mâncat?
- Cu câteva ore în urmă. Mai este cafea?

-Destulă, spuse Serena. Du-te şi ia-ţi o cană din
bufet. L-ai văzut pe Justin?

- E sus, cu tata.

-Ah, pune la cale vreun nou complot financiar strălucit.

- Cam 300.

Serena încercă să pară că dezaprobă, însă nu-i reuşi.

-Nu ştiu ce să mă fac cu Justin care îmi tapează întruna familia de bani. Tu cât ai pierdut?

Alan ridică din umăr şi sorbi din cafea.

- Cam o sută şaptezeci şi cinci. Surprinzând privirea lui Shelby, zâmbi larg. Joc cu Justin doar din motive diplomatice. Cum ea continua să-l privească ţintă, se sprijini de bufet. Şi, la naiba, într-o zi îl voi bate!

-Nu cred că jocurile de noroc sunt legale în statul acesta, observă Shelby, privind spre gofrele care le erau aduse. îmi închipui că amenda e destul de usturătoare.

Ignorând-o, Alan privi spre farfurie.

- Ai de gând să le mănânci pe toate?

- Da. Shelby luă siropul şi turnă din abundenţă. Dat fiind că, de regulă, cluburile rezervate bărbaţilor sunt arhaice, şovine şi neconstituţionale, presupun că aş putea asista la un joc.

Alan privi cum dispăreau gofrele.

-Nici unul dintre noi nu a considerat vreodată că banii au gen. îşi răsuci un cârlionţ de-al ei în jurul degetului. Eşti pregătită să pierzi?

Shelby zâmbi, strecurându-şi furculiţa între buze.

- Nu obişnuiesc.

-Cred că voi privi niţel, zise Serena. Unde sunt mama şi Diana?

-în grădină, spuse Alan. Diana voia câteva sugestii pentru casa pe care ea şi Câine au cumpărat-o.

- Asta înseamnă că avem o oră sau două, spuse Semna, încuviinţând din cap şi ridicându-se .

- Mama ta nu este de acord cu jocurile de

în timp ce o apucară în sus pe scările abrupte, se auzi bubuind vocea lui Daniel:

-Al naibii să fii, Justin Blade, eşti al dracului de norocos!

-Cei din familia MacGregor nu ştiu deloc să piardă, şopti Shelby, privind spre Alan.

- Vom vedea dacă cei din neamul Campbell se descurcă mai bine. Carne de tun, anunţă Alan din uşă.

Fumul de tutun scump plutea în aer, gros şi înţepător. Foloseau vechiul birou imens al lui Daniel drept masă, lângă care trăseseră scaune. Cei trei bărbaţi ridicară capul când intrară Shelby şi Serena.

-Nu-mi place să iau banii soţiei, comentă Justin, aruncându-i un zâmbet, cu trabucul între dinţi.

-Nu vei avea ocazia să încerci. Serena se lăsă pe braţul scaunului lui cu un oftat discret. Lui Shelby i-ar plăcea un joc sau două.

- Un Campbell! Daniel îşi frecă mâinile. Bine atunci, să vedem încotro bate vântul acum. Ia un scaun, fetiţo. Trei puncte, limită de zece dolari, valeţi sau mai sus în deschidere.

- Dacă tu crezi că îţi scoţi pârleala cu mine, MacGregor, spuse Shelby cu lejeritate, aşezându-se, atunci te înşeli.

Daniel scoase un sunet în semn de apreciere.

- Fă cărţile, băiete, îi porunci el lui Câine. Fă cărţile!

Lui Shelby îi trebuiră mai puţin de zece minute pentru a descoperi că Justin Blade era cel mai bun jucător peste care dăduse. Şi stătuse în jurul câtorva mese - elegante şi mai puţin elegante. Daniel juca sfidător, Câine, cu o combinaţie de impulsivitate şi abilitate, dar Justin juca pur şi simplu. Şi câştiga. Pentru că ştia că avea de-a face cu un jucător mai iscusit decât ea, Shelby se bază pe ceea ce considera a fi cel mai mare atu al ei.

Clătinând din cap, se îndreptă spre masa din colţ pentru a-şi mai turna o cafea.

Ii plăcea cum arăta, aproape cot la cot cu tatăl său, cu capetele roşcovane aplecate, în timp ce îşi studiau cărţile. Era ciudat cât de uşor se strecurase în viaţa lui, ca un salt discret în apă care promitea vălurele nesfârşite, fascinante. Se potrivea acolo, în camera ciudată din turn, jucând pocher în fumul gros şi cu cafeaua răcin- du-se în ceşti. Şi s-ar fi potrivit şi într-o reuniune elegantă la Washington, într-o încăpere care strălucea de lumină şi lux, sorbind şampanie dintr-un pahar înalt.

Se potrivea în braţele lui noaptea, aşa cum nu se potrivise nici o femeie sau cum nu se va mai potrivi vreodată. Alan avea nevoie de ea în viaţa lui la fel de mult pe cât avea nevoie de mâncare, de apă şi de aer.

- O pereche de aşi, spuse Daniel cu o privire cruntă.

Justin puse cărţile jos cu faţa în sus.

- Două perechi. Valeţi şi şeptari. Se lăsă pe spătar, în timp ce Câine înjură dezgustat.

- Fir-ai al... izbucni Daniel, privind de la fiica lui spre Shelby. Lua-te-ar dracu', Justin Blade!

- II trimiţi prematur, comentă Shelby, întinzându-şi cărţile. Chintă, de la cinci la nouă.

Alan se duse să-i vadă cărţile.

- Să fiu al naibii, a tras şesarul şi şeptarul!

-Numai o vrăjitoare afurisită trage o chintă, tună
Daniel, privind-o crunt.

- Sau o afurisită de Campbell, spuse Shelby cu nonşalanţă.

El îşi miji ochii.

- Fă cărţile!

Justin îi zâmbi larg în timp ce Shelby luă nişte chipsuri.

nu ar fi considerat că un câştig de douăzeci şi cinci de dolari era ceva impresionant, dar având în vedere competiţia, era cât se poate de mulţumită. Ar fi jucat până după-amiaza, însă deveniră foarte serioşi în clipa în care Daniel auzi vocea soţiei urcând pe scări. Stinse imediat cea mai bună parte a unui trabuc de şapte dolari, apoi îl ascunse împreună cu scrumiera sub birou.

- Pariez pe cinci, spuse el aplecându-se din nou peste birou.

-Nu ai deschis încă, îi aminti Shelby cu suavitate. Luând o bomboană de mentă din bolul de pe birou, i-o aruncă în gură. Trebuie să îţi acoperi toate urmele, MacGregor.

Daniel zâmbi larg şi îi răvăşi părul.

- Eşti o fata bună, fie că eşti Campbell sau nu.

-Ar fi trebuit să ştim că vor fi ocupaţi să le ia Jus-
tin banii, afirmă Anna intrând în încăpere cu Diana alături.

-Am pierdut un joc şi în faţa nou-venitei.

Câine se întinse să ia mâna soţiei.

- Era timpul ca Justin să aibă puţină concurenţă. Cu- prinzându-i gâtul lui Câine cu braţele, Diana îşi odihni bărbia pe creştetul lui. Eu şi Anna ne gândeam să înotăm înainte de prânz. Este cineva interesat?

-Bună idee. Daniel împinse scrumiera cu piciorul ceva mai în spate, sub birou. înoţi, fetiţo?

- Da. Shelby puse cărţile jos. Dar nu mi-am adus costum de baie.

- Este un dulap plin în vestiar, spuse Serena. Sigur vei găsi unul potrivit.

-Chiar? îi aruncă o privire lui Alan. Nu-i aşa că e convenabil? Un vestiar plin cu costume?

El îi zâmbi senin.

Douăzeci de minute mai târziu, Alan se afla în căldura relaxantă a saunei. In locul lui Shelby, era însoţit de fratele său şi de Justin. Sprijinindu-se, îşi lăsă muşchii să se relaxeze şi îşi aminti de luciul umed şi catifelat de pe pielea ei şi de îmbujorarea trandafirie care o acoperea când o ţinuse in braţe.

- îmi place că ai gust, comentă Câine, sprijinindu-şi umerii de perete. Deşi m-ai surprins.

Alan deschise ochii îndeajuns încât să-l vadă pe Câine.

-Da?

-Shelby a ta nu e deloc genul de blondă elegantă cu, ăăă, trup interesant, cu care te întâlneai cu câteva luni în urmă. Câine îşi ridică un genunchi pentru a se instala mai confortabil. Nu ar fi rezistat nici cinci minute cu tata.

-Shelby nu seamănă cu nimeni.

-Trebuie să respect pe cineva care face o chintă, adăugă Justin întinzându-se pe banca de deasupra lui Alan. Serena îmi spune că e potrivită pentru tine.

- întotdeauna e plăcut să ai aprobarea familiei, comentă Alan sec.

Justin nu făcu decât să râdă şi îşi aşeză capul pe braţele încrucişate.

-Voi, cei din neamul MacGregor, aveţi obiceiul de a vă băga nasul în genul acesta de lucruri.

- Vorbeşte, desigur, din experienţa personală. Câine îşi dădu părul umed de pe frunte. Momentan, îmi convine de minune interesul bătrânului faţă de Alan. Nu ne mai are pe mine şi pe Diana în vizor.

- Ai zice că e prea ocupat cu Rena şi cu nepotul pe care-l aşteaptă ca să mai aibă energie şi pentru altceva.

Alan îşi odihni braţele pe banca de sus, lăsând

printre picioare. Câine zâmbi larg. De fapt, m-am gândit şi eu la asta un pic.

- Dacă stai să te gândeşti, nu te va ajuta să produci încă un scoţian comanş, spuse Justin agale.

- Eu şi Diana ne-am gândit să testăm apele cu nepotul sau nepoata noastră mai întâi.

- Cum e să ştii că urmează să devii părinte, Justin? îl întrebă Alan.

Justin privi la tavanul de lemn, amintindu-şi senzaţia pe care o avusese când simţise viaţa mişcându-i-se sub palmă, înlăuntrul femeii pe care o iubea. încântător. Vedea cum arăta Serena, goală, cu copilul lui în ea. Frumoasă. Ştia cum se simţea uneori la primele ore ale dimineţii când ea era caldă şi adormită lângă el...

- îngrozit, murmură el. Mă sperie de moarte. Bebeluşii aduc o multitudine de „ce-ar fi dacă“ în viaţa ta. Cu cât îl vreau mai mult, cu cât se apropie mai tare, cu atât sunt mai speriat. Reuşi să ridice din umeri din poziţia în care se afla. Şi cu atât mai mult vreau să văd cum va arăta partea aceea din mine şi Serena.

- Un neam puternic, afirmă Câine. Sânge bun.

Justin râse înfundat şi închise ochii.

-Se pare că Daniel a decis să simtă acelaşi lucru şi faţă de cei din neamul Campbell. Ai de gând să te căsătoreşti cu ea, Alan?

-Aici, la toamnă.

- La naiba, de ce n-ai spus aşa? întrebă Câine. Tata ar fi găsit o scuză să scoată de la naftalină şampania aceea veche pe care o ascunde.

-Shelby nu o ştie încă, spuse Alan cu lejeritate. M-am gândit că e mai înţelept să-i spun ei întâi.

- Nu mi se pare o femeie care să facă ce i se spune.

- Foarte pătrunzător, îi spuse Alan lui Justin. Dar am încercat să o cer. Mai devreme sau mai

Alan deschise ochii din nou.

-Dumnezeule, uneori arăţi exact ca el! Nu a spus nici da, nici nu. Tatăl lui Shelby a fost senatorul Robert Campbell.

- Robert Campbell, repetă Câine încet. O, înţeleg. E de înţeles că nu îi e uşor cu profesia ta. Tatăl ei participa la alegerile prezidenţiale primare când a fost asasinat, nu-i aşa?

- Da. Alan citi întrebarea nerostită din ochii fratelui său. Şi, da, intenţionez să candidez când va veni timpul. Era prima dată, îşi dădu seama, când o spunea cu voce tare. Opt ani nu era o perioadă atât de lungă încât să îl pregătească pentru un drum atât de greu şi îndelungat. Răsuflă lung şi în tăcere. Despre altceva trebuie să discut eu cu Shelby.

- Te-ai născut pentru asta, Alan, spuse Justin simplu. Nu e un lucru căruia să-i poţi întoarce spatele.

-Nu, dar am nevoie de ea. Dacă ar trebui să aleg...

-Ai alege-o pe Shelby, încheie Câine, înţelegând perfect ce însemna să găseşti dragostea, femeia potrivită. Dar mă întreb dacă aţi putea trăi cu asta vreunul din voi.

Alan rămase tăcut un moment, apoi închise ochii din nou.

-Nu ştiu.

O alegere, intr-un sens sau altul, l-ar rupe exact în două.

In miercurea de după weekendul petrecut în Elyannis Port, Shelby primi primul telefon de la Daniel MacGre- gor. Cu vasul de apă al Mătuşicii Em într-o mână, ridică receptorul cu cealaltă.

- Shelby Campbell?

- Da, spuse ea. Nimeni altcineva nu avea o

- Frământ lutul miercurea, îi spuse ea, prinzând receptorul între ureche şi umăr şi schimbând apa păsării. Dar da, am închis. Ce mai faci?

- Bine, bine, fetiţo. O să am grijă să-ţi vizitez magazinul când voi veni data viitoare la Washington.

- Bun. Se aşeză pe braţul fotoliului. Şi vei cumpăra ceva.

Daniel râse înfundat şi gâjâit.

- S-ar putea să o fac, dacă eşti la fel de pricepută cu mâinile pe cât ţi-e de ascuţită limba. Familia plănuieşte să petreacă 4 Iulie la Comanche, în Atlantic City, spuse Daniel pe nepusă masă. Am vrut să te invit chiar eu.

4 Iulie, se gândi Shelby. Artificii, hotdog şi bere. Era mai puţin de o lună până atunci - cum de trecuse timpul atât de repede? Voia să se imagineze pe plajă cu Alan, privind la culorile care explodau pe cer. Şi totuşi... viitorul ei, viitorul lor era ceva pe care nu îl putea vedea încă.

- Apreciez, Daniel. Mi-ar plăcea enorm să vin.

Ceea ce era adevărat, îşi spuse Shelby. Dacă o va face
sau nu era altă chestiune.

- Eşti potrivită pentru fiul meu, îi spuse Daniel, suficient de abil pentru a-i surprinde ezitarea. Nu am crezut că mă voi auzi spunând asta despre un Campbell, dar o fac. Eşti puternică şi deşteaptă. Şi ştii să râzi. Ai sânge scoţian bun în vene, Shelby Campbell. îl voi vedea în nepoţii mei.

Shelby râse, fiindcă ochii i se umplură prea brusc pentru a împiedica lacrimile.

- Eşti un corsar, Daniel MacGregor, şi un complotist.

- Aşa-i. Ne vedem la Comanche.

- La revedere, Daniel.

După ce închise, Shelby îşi apăsă degetele pe ochi. Nu avea să cedeze nervos după câteva

ei. Nici măcar Alan nu ştia cât de adâncă era teama, cât de reală şi de vie rămăsese în toţi aceşti ani.

Dacă îşi dădea voie, auzea încă cele trei explozii care fuseseră gloanţe. Şi vedea, dacă îşi dădea voie să vadă, tresărirea surprinsă a trupului tatălui ei, felul în care căzuse la pământ aproape la picioarele ei. Oamenii care strigau, alergau, plângeau. Sângele tatălui ei pe fustă. Cineva o dăduse într-o parte pentru a ajunge la el. Shel- by se aşezase pe podea, singură nu mai mult de treizeci de secunde poate: o viaţă întreagă.

Nu fusese nevoie să i se spună că tatăl ei murise - văzuse cum se scurgea viaţa din el. Simţise cum se scurgea şi din ea.

Niciodată nu va mai permite să se întâmple asta, gândi Shelby cu răsuflarea întretăiată. Nu avea să mai... nu mai putea niciodată... să moară niciodată atât de dureros.

Bătaia de la uşă trebuia să fie a lui Alan. Shelby îşi mai acordă încă un minut pentru a se asigura că lacrimile erau sub control. Trăgând aer în piept încă o dată, se duse să răspundă la uşă.

- Ei bine, MacGregor. N-avem mâncare, comentă ea cu sprâncenele ridicate.

- Păcat. Mă gândeam că asta ar putea compensa.

Ii întinse un singur trandafir, ale cărui petale erau de culoarea părului ei. „Un dar tradiţional", se gândi ea, încercând să îl primească cu nonşalanţă. Dar nimic din ce îi dăruia el nu putea fi luat cu nonşalanţă. Când cuprinse tulpina cu degetele, ştiu că era un simbol. Un bărbat tradiţional, serios, cu intenţii serioase, îi oferea o parte foarte serioasă din el

- în trandafir ar trebui să fie mai romantic decât zece, spuse ea îndeajuns de senină. Apoi lacrimile i se adunară în ochi. Era. Multumesc.

mângâindu'i părul răvăşit sălbatic şi alinându-i buzele cu ale lui.

-Te iubesc, şopti ea, îngropându-şi faţa în gâtul lui până când fu sigură că avea ochii uscaţi.

Alan îşi trecu mâna pe sub bărbia ei şi i-o ridică, apoi o studie.

- Ce s-a întâmplat, Shelby?

-Nimic, spuse ea prea repede. Devin sentimentală când cineva îmi aduce un cadou. Intensitatea tăcută din ochii ei nu se schimbă; emoţiile copleşitoare din sufletul ei nu slăbiră. Fă dragoste cu mine, Alan. îşi lipi obrazul de al lui. Vino cu mine în pat acum.

O dorea. Era capabilă să intensifice dorinţa cu o privire, dar ştia că nu era răspunsul de care aveau nevoie nici unul dintre ei atunci.

- Haide să stăm jos. E timpul să vorbim.

- Nu, eu...

-Shelby. O luă de umeri. E timpul.

Ea răsuflă întretăiat. îi acordase tot timpul de care fusese în stare. Ştia că avea să tragă linie mai devreme sau mai târziu. încuviinţă din cap, îndreptându-se spre canapea şi continuând să strângă trandafirul.

- Doreşti o băutură?

-Nu. Punându-i din nou mâna pe umăr, o aşeză, apoi se lăsă lângă ea. Te iubesc, spuse el simplu. Ştii asta şi că vreau să te căsătoreşti cu mine. Nu ne cunoaştem de mult timp, continuă el când Shelby rămase tăcută. Dacă ai fi un altfel de femeie, aş putea fi convins că ai nevoie de timp pentru a fi sigură de sentimentele tale pentru mine. Dar nu eşti un alt fel de femeie.

- Ştii că te iubesc, Alan, îl întrerupse ea. Vei fi logic, iar eu...

-Shelby. Putea să oprească un discurs impetuos cu o şoaptă. Ştiu că ai o problemă cu

îi luă mâinile şi simţi cât era de încordată. Ne vom ocupa de asta, Shelby, oricum ar trebui să o facem.

Ea rămase tăcută privindu-l ca şi când ar fi ştiut ce urma să spună.

- Cred că ar trebui să îţi spun acum că am fost abordat de câţiva membrii-cheie ai partidului şi că mă gândesc serios să candidez la preşedinţie. Nu se va întâmpla mai devreme de zece ani, dar bazele au fost deja puse.

O ştiuse - bineînţeles că o ştiuse -, dar faptul că îl auzi rostind-o o făcu să-şi simtă muşchii din stomac con- tractându-se ca un pumn. Simţind că îi creşte presiunea în plămâni, expiră încet şi lung.

- Dacă îmi ceri părerea, reuşi ea să spună cu o voce calmă, nu ar trebui să stai pe gânduri, ar trebui să o faci. E ceva pentru care ai fost făcut, Alan, ceva ce trebuie să devii. Cuvintele, chiar în clipa în care le rosti, ştiind că erau adevărate, o sfâşiară. Ştiu că în cazul tău nu este pur şi simplu chestiune de putere şi ambiţie. Tu ai vedea şi greutăţile, chinul, responsabilitatea imposibilă. Shelby se ridică, ştiind că, dacă ar mai sta nemişcată încă un moment, ar exploda. Puse trandafirul jos iute. Prea iute. Tulpina aproape că se rupse între degetele ei. Există un lucru numit destin, murmură ea.

- Poate. O privi plimbându-se de colo-colo prin încăpere, trecându-şi mâna peste o pernă pe care o luase de pe canapea. Eşti conştientă că nu înseamnă doar că îmi voi pune numele pe voturi. Când va veni timpul, vor fi campanii lungi şi grele. Am nevoie să fii alături de mine, Shelby.

Ea se opri un moment, cu spatele la el, strângând din ochi. Luptându-se să se adune, se întoarse către el.

- Nu mă pot căsători cu tine, Alan.

Ceva scăpără în ochii lui, furie sau durere, nu

- Nu sunt o gazdă politică. Şi nu sunt diplomată sau o bună organizatoare. De asta ai tu nevoie.

-Vreau o soţie, răspunse Alan calm. Nu o angajată.

- La naiba, Alan, aş fi inutilă! Mai rău de atât. Cu un sunet de frustrare, începu să se plimbe din nou. Dacă aş încerca să mă încadrez în tipar, aş lua-o razna. Nu am răbdare pentru saloane cosmetice şi secretare şi să fiu plină de tact douăzeci şi patru de ore pe zi. Cum aş putea fi prima-doamnă, când nici măcar nu sunt o doamnă nici jumătate din acest timp? spuse ea repezit. Şi, naiba să te ia, vei câştiga! Şi mă voi trezi la Casa Albă, sufocată de eleganţă şi protocol.

El aşteptă în timp ce răsuflarea ei chinuită umplu camera.

-Vrei să spui că te-ai căsători cu mine dacă aş alege să nu candidez?

Ea se răsuci spre el, cu ochii scânteietori şi tulburaţi.

-Nu face asta... M-aş urî. Nu poate să fie o alegere între ceea ce eşti şi mine, Alan.

- Dar o alegere între ceea ce eşti tu şi mine, contracara el. Furia pe care şi-o stăpânise ieşi la iveală. Poţi face o alegere. Sări de pe canapea şi o luă de braţe. Furia ieşea clocotitoare din el, copleşind-o. Ştia că va fi letală, văzuse semne prevestitoare, dar nu avea nici o apărare. Poţi alege să mă scoţi din viaţa ta cu un simplu nu şi te aştepţi să accept asta ştiind că mă iubeşti. Din ce dracu' crezi că sunt făcut?

- Nu este o alegere, spuse ea înflăcărată. Nu pot face nimic altceva. Nu aş fi bună pentru tine, Alan. Şi trebuie să înţelegi asta.

El o scutură cu suficientă violenţă încât să o

- Nu pot face faţă. Lacrimile îşi şiroiau pe faţă, imense, iute şi dureros. Nu pot trece prin toate astea din nou, Alan, aşteptând, aşteptând cineva să... Suspinând, îşi acoperi faţa cu mâinile. O, Doamne, te rog, nu pot îndura. Nu .voiam să te iubesc în felul acesta; nu voiam să conteze atât de mult încât să mi se poată lua totul din nou. O văd întâmplându-se din nou. Toţi oamenii aceia care mă înghesuie, toate acele feţe şi zgomotul. Am văzut pe cineva pe care-l iubeam murind în faţa ochilor mei. Nu pot s-o fac din nou; nu pot!

Alan o strânse aproape, vrând să o aline, având nevoie să o liniştească. Ce cuvinte putea folosi pentru a pătrunde prin acest gen de frică, acest gen de durere? Logica nu-şi avea locul aici, nu avea sens să fie calm şi raţional. Dacă dragostea o făcea să fie speriată de moarte, cum îi putea cere să o schimbe?

-Shelly, nu. Nu voi...

- Nu! Se desprinse de el, luptându-se să-i scape. Nu spune asta. Nu! Te rog, Alan, nu pot să îndur. Trebuie să fii ceea ce eşti şi la fel şi eu. Dacă aş încerca să mă schimb, nu am mai fi aceiaşi oameni de care ne-am îndrăgostit fiecare dintre noi.

- Nu cer să te schimbi, spuse el calm, când răbdarea începu să-l părăsească din nou. Nu cer decât să ai încredere în mine.

- îmi ceri prea mult, Alan! Te rog, te rog, lasă-mă în pace.

capitolul 12

In Mâine era frumos în iunie - verde şi sălbatic. Shelby conducea de-a lungul coastei, menţinându-şi mintea goală. Prin ferestrele deschise ale maşinii, auzea apa izbindu-se de stânci. Pasiune, furie, durere - sunetul le exprima pe toate trei. Înţelegea.

Din când în când apăreau flori de câmp pe marginea drumului, deşi puţine inflorescenţe puteau rezista sării şi vântului. în cea mai mare parte erau stânci, roase de bătaia eternă a apei, lucind în apropierea ţărmului, uscate şi apăsătoare deasupra ei, până când va reveni mareea acoperindu-le şi pe ele. Dacă trăgea aer adânc în piept, putea respira din nou. Poate de aceea venise, şi venise repede, înainte ca Washingtonul să o sufoce. Aerul de aici era proaspăt şi curat. Vara care luase locul primăverii atât de repede nu ajunsese încă atât de sus în nord. Avea nevoie să se mai agaţe încă puţin de primăvară.

Văzu farul de pe limba îngustă de pământ care se ridica arogant în mare şi se forţă să-şi relaxeze degetele încordate pe volan. Pace sufletească - poate că o va găsi aici, unde fratele ei căutase mereu să o găsească.

De-abia se crăpase de ziuă. Când aterizase avionul era încă întuneric. Vedea soarele răsărind, risipind culori în mare, în timp ce pescăruşii se scufundau şi pluteau peste stânci, peste nisip şi apă. Era încă prea devreme pentru umbrele lor. Ţipau deasupra zgomotului valurilor, un sunet gol şi singuratic. Shelby îl alungă. Nu se va gândi la goliciune şi la singurătate acum. Nu va gândi

ros de vreme pe alocuri, dar deţinea o putere simplă care rămânea eternă şi reală. Părea un loc bun în care să te adăposteşti de orice furtună.

Shelby îşi scoase geanta din portbagaj şi se apropie de uşa de la intrare. Avea să fie închisă, ştia. Grant nu făcea niciodată invitaţii directe. Bătu în lemn cu lateralul pumnului, întrebându-se cât o va ignora înainte de a răspunde. O auzise, căci Grant auzea totul, la fel cum vedea totul. Faptul că se izolase de restul oamenilor nu schimbase acest lucru.

Shelby bătu din nou şi privi soarele răsărind. Dură ceva mai mult de cinci minute întregi înainte ca uşa să se deschidă. Semăna cu tatăl lor, se gândi Shelby - brunet, inteligent, arătos, un pic aspru pe alocuri. Ochii verzi, surprinzător de adânci erau înceţoşaţi de somn, iar părul lui, o idee prea lung, era răvăşit din această pricină.

Grant o privi încruntat şi îşi frecă bărbia cu mâna, nervos.

- Ce dracu’ faci aici?

-O urare de bun venit tipică pentru Grant Campbell. Se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta uşor pe buze.

- Cât e ceasul?

- Devreme.

înjurând, îşi trecu mâna prin păr şi se dădu într-o parte, lăsând-o să treacă. Pentru moment se sprijini de uşă ca să-şi revină, cu degetul mare agăţat în singura concesie pe care o făcea modestiei - o pereche decolorată de pantaloni scurţi de blugi, tăiaţi. Apoi o urmă pe scările abrupte şi scârţâitoare înspre camerele în care locuia.

îndreptându-se, o luă pe sora lui de umeri şi o studie, iute şi cu o intensitate cu care ea nu se obişnuise niciodată pe deplin. Rămase pasivă, cu un zâmbet schiţat pe buze şi cu cearcăne sub

- întâmplat? Ea ridică din umeri şi îşi aruncă geanta pe un scaun care nu ar fi stricat să fie retapiţat. De ce trebuie să se întâmple ceva ca să-ţi fac o vizită?

îl cercetă din priviri şi observă că încă nu se îngrăşa- se deloc. Avea o constituţie undeva între zvelt şi slab şi totuşi, ca şi casa lui, avea o forţă primară. Avea nevoie şi de asta.

- Faci cafeaua?

-Da. Grant se duse înspre ceea ce servea drept li- ving, în ciuda prafului, şi intră într-o bucătărie ordonată şi organizată. Vrei micul dejun?

- întotdeauna.

Cu ceea ce ar fi putut semăna a râset înfundat, scoase o bucată de bacon.

- Eşti slabă, puştoaico.

-Nici tu nu eşti tocmai împlinit în perioada asta.

El mormăi ceva drept răspuns.

- Ce mai face mama?

- E bine. Cred că se va căsători cu francezul.

- Dilleneau, cel cu urechi mari şi cu mintea ageră.

- El este. Shelby se lăsă pe un scaun la masa rotundă de stejar, în timp ce baconul începu sfârâie. Ai de gând să îl imortalizezi?

- Depinde. îi aruncă un zâmbet şmecheresc lui Shel- by. Nu cred că mama ar fi surprinsă să-l vadă pe logodnicul ei în Macintosh.

-Surprinsă, nu - încântată... Se opri ridicând din umeri. Chiar i-ar plăcea să vii într-o vizită.

- Poate. Grant puse farfuria cu bacon pe masă. Vrei şi ouă?

Ea se ridică ducând-se după farfurii şi căni, în timp ce Grant sparse şase ouă într-o tigaie.

-Sigur, omletă e bine, spuse Shelby sec în spatele lui. Ai mulţi turişti în perioada asta?

- Ai putea să încerci oricând terenuri minate şi sârmă ghimpată. Mă uimeşte cum cuiva care se pricepe atât de bine la oameni pot să-i displacă semenii săi atât de mult.

-Nu-mi displac. Grant puse ouăle pe o altă farfurie. Doar că nu vreau să fiu în preajma lor. Fără ceremonie, se aşeză şi începu să-şi umple farfuria. Mâncă; Shelby se prefăcu că o face. Ce mai fac colegii tăi de apartament?

-Au hotărât să coexiste în pace, spuse Shelby ronţăind o felie de bacon. Kyle are grijă de ei până mă întorc.

Grant îi aruncă o privire peste buza căniі.

-Cât stai?

De data asta chiar râse.

-întotdeauna politicos. Câteva zile, spuse ea. Nu mai mult de o săptămână. Nu, te rog. Ridică mâna cu palma în sus. Nu mă implora să îmi prelungesc vizita, pur şi simplu nu pot sta mai mult.

Ştia că el se va încrunta şi va înjura, primind-o la el atâta timp cât avea nevoie.

El îşi termină ouăle.

- Bine, mă poţi duce cu maşina până în oraş la cumpărături cât eşti aici.

-Mereu bucuroasă să fiu de folos, mormăi Shelby. Cum reuşeşti să primeşti toate ziarele importante din ţară aici?

- Plătesc pentru asta, răspunse el simplu. Ei cred că sunt un ciudat.

- Eşti ciudat.

-Exact. Acum... împinse farfuria deoparte şi se îşi sprijini coatele pe masă. De ce-ai venit, Shelby?

- Am vrut să plec pentru câteva zile, începu ea, însă fu întreruptă de un cuvânt urât. în loc să îi răspundă cu o glumă sau cu o replică la fel de nepoliticoasă, îşi lăsă privirea în farfurie. A trebuit

-A cui nu este? răspunse el, strecurându-i un deget lung pe sub bărbie ei şi ridicând-o. Nu face asta, Shelby, murmură el, când îi văzu ochii plini de lacrimi. Trage aer adânc în piept şi povesteşte.

Ea făcu cum îi spuse, deşi respira sacadat şi se lupta să îşi controleze lacrimile.

- Sunt îndrăgostită şi nu ar trebui să fiu, iar el vrea să ne căsătorim, şi eu nu pot.

- Ei bine, ai spus totul. Alan MacGregor. Când Shel- by îi aruncă o privire grăbită, Grant clătină din cap. Nu, nu mi-a spus nimeni. Ai apărut cu el în ziare de vreo şase ori în ultima lună. Ei bine, este unul din acel mic grup organizat pe care pot spune sincer că-l respect.

- Este un om bun, rosti Shelby, stăpânindu-şi lacrimile. Poate grozav.

- Aşadar, care e problema?

-Nu vreau să iubesc un bărbat grozav, spuse ea. Nu mă pot căsători cu unul.

Grant se ridică, luă ibricul şi umplu din nou amândouă cănile. Se aşeză, apoi împinse laptele către Shelby.

- De ce?

-Nu vreau să trec din nou prin lucrul acela, Grant.

- Prin ce?

Privirea ei deveni şi mai intensă. Şi lacrimile i se uscară.

- Şi, naiba să te ia, nu-mi face asta!

El sorbi calm din cafea, încântat că îl repezea, în loc să plângă.

-Am auzit un zvon sau două cum că senatorul s-ar putea să încerce să ţintească spre vârful ierarhiei mai devreme sau mai târziu. Poate mai curând decât se aşteaptă lumea.

-Ai auzit bine, ca de obicei.

El zăbovi asupra cafelei, neagră şi tare.

-Mereu ai avut un umor bizar, Grant. Mersi. Enervată, îşi împinse farfuria deoparte. Nu vreau să fiu îndrăgostită de un senator.

-Eşti? contracară el. Sau eşti îndrăgostită de el ca bărbat?

- Este acelaşi lucru!

-Nu, nu e. Aşeză cafeaua pe masă şi luă o bucată neatinsă de bacon de pe farfuria lui Shelby. O ştii mai bine decât majoritatea.

-Nu pot risca! rosti ea cu o fervoare subită. Pur şi simplu nu pot. Va câştiga, Grant, va câştiga dacă trăieşte destul. Nu pot să înfrunt asta - posibilităţile...

-Tu şi posibilităţile tale, îi aruncă el. Amintirea duru, dar o îndepărtă. Bine, haide să le luăm pe câteva dintre ele. In primul rând, îl iubeşti?

- Da, da, îl iubesc! La naiba, tocmai ţi-am spus asta.

- Cât de mult înseamnă pentru tine?

Shelby îşi trecu amândouă mâinile prin păr.

-Totul.

-Atunci, în cazul în care candidează la preşedinţie şi i se-ntâmplă ceva... Se opri, căci ea se albi la faţă. Te va durea mai puţin dacă ai verigheta lui pe deget sau nu?

-Nu. îşi acoperi gura cu mâna. Nu, Grant!

-Trebuie să trăieşti cu asta, spuse el cu asprime. Amândoi a trebuit să trăim cu asta, să o purtăm cu noi. Şi eu am fost acolo şi nu am uitat. Te vei izola de viaţă din pricina a ceea ce s-a întâmplat acum cincisprezece ani?

-Tu nu ai făcut-o?

Lovitură directă, gândi el cu amărăciune, dar nu o recunoscu.

- Nu vorbim despre mine. Haide să luăm o altă posibilitate de-a ta, Shelby. Să presupunem că te iubeşte îndeajuns încât să renunţe pentru tine.

va câştiga şi va ajunge la bătrâneţe, scriindu-şi memorii' le şi călătorind ca ambasador al bunăvoinţei sau jucând Monopoly pe veranda însorită. Vei fi al naibii de furioasă că a avut parte de cincizeci de ani fără tine.

Ea expiră lung.

- Da. Dar...

-Am parcurs deja dar-urile, o întrerupsese el. Desigur, există probabil câteva milioane de posibilităţi între ele. Ar putea fi lovit de o maşină când traversează strada sau ţi s-ar putea întâmpla ţie. Ar putea pierde alegerile devenind misionar sau prezentator la ştirile de la ora şase.

- în regulă. Shelby îşi sprijini fruntea în mâinile împreunate. Nimeni nu mă face să văd ce proastă sunt mai bine decât tine.

- Unul dintre talentele mele minore. Ascultă, plim- bă-te pe plajă; limpezeşte-ţi mintea. Când te vei întoarce, mănâncă ceva, apoi dormi douăsprezece ore, căci arăţi ca dracu'. Apoi... Aşteptă ca ea să ridice capul zâmbind. Du-te acasă. Am de lucru.

-Te iubesc, ticălosule.

-Da. îi aruncă unul dintre zâmbetele lui grăbite. Şi eu.

Casa lui era prea goală şi prea tăcută, dar Alan nu voia să se ducă nicăieri. Se forţase să îi ofere lui Shelley o zi întreagă, apoi înnebunise pe jumătate când aflase vineri că nu era de găsit nicăieri. Douăzeci şi patru de ore mai târziu, încerca încă să se împace cu sine.

Avea dreptul să meargă unde şi când dorea. Nu avea nici un motiv să se aştepte ca ea să-i răspundă sau să-i dea explicaţii. Dacă decidea să plece câteva zile, nu avea nici un drept să fie furios şi, cu siguranţă, nici un motiv să fie îngrijorat.

Frustrat, îşi strânse mâinile în pumn în buzunare. Mereu reuşise să găsească o cale pentru a rezolva o problemă. Dacă nu funcţiona intr-un fel, funcţiona în altul, dar întotdeauna exista un sistem viabil. Nu era decât o chestiune de timp şi de răbdare. Nu mai avea răbdare. II durea, cum nu fusese niciodată conştient că poate durea - peste tot, deodată, fără încetare.

Când avea să o găsească, va... Ce? se întrebă Alan. Să o forţeze, să o bruscheze, să o roage, să o implore? Ce rămăsese? Putea renunţa la părţi din el pentru ea, continuând să fie întreg, dar fără ea, nu va fi niciodată mai mult decât o parte dintr-un bărbat. îi furase ceva, apoi închisese uşa, se gândi el furios. Nu... El i-l dăduse de bunăvoie, deşi ea ezitase să primească dragostea pe care i-o oferise. Nu o putea lua înapoi acum, chiar dacă dispărea din viaţa lui.

Era în stare de asta, realiză el cu un atac subit de panică. Shelby îşi putea împacheta bagajele şi să plece fără a lăsa vreo urmă. La naiba, dacă avea s-o facă! Alan se încruntă din nou la telefon. O va găsi. Mai întâi o va găsi. Apoi se va ocupa de ea, într-un fel sau altul.

Va începe prin a o suna pe mama ei, apoi îi va lua la rând pe toţi cei care o cunoşteau. Râzând nesigur, ridică receptorul. Cu Shelby, putea dura o bună parte din săptămână.

înainte să apuce să formeze numărul, se auzi soneria.

O lăsă să sune trei ori înainte de a-şi aminti că McGee era în Scoţia. înjurând, trânti telefonul şi se duse să răspundă.

Curierul îi zâmbea larg.

-Livrare pentru dumneavoastră, domnule senator, spuse el vesel şi îi dădu lui Alan o pungă

în timp ce se holba la punga din mână, închise uşa. înotând uşor agitat în apa din pungă, văzu un peştişor auriu, de un portocaliu intens.

Alan intră încet în salon, studiindu-şi cadoul cu ochi circumspecţi. Ce dracu' trebuia să facă acum cu peştele? se întrebă el. Pierzându-şi răbdarea din pricina că fusese întrerupt, scoase un vas Waterford şi, rupând sigiliul pungii, turnă peştele şi apa în el. După ce lăsă punga deoparte, deschise bileţelul care o însoţea.

Domnule senator, dacă tu poţi suporta viaţa în acvariu, pot şi eu.

După ce citi unica propoziţie de trei ori, Alan închise ochii.

Se întorsese. Biletul căzu pe masă, iar el se întoarse să se îndrepte spre uşă. Când o deschise, sună soneria.

- Bună. Shelby zâmbea, deşi salutul fusese îndeajuns de voios pentru a-i trăda încordarea. Pot să intru?

Voia să o prindă repede, să o ţină ca să fie sigur că va rămâne. Dar nu aşa o făceai pe Shelby să rămână.

- Sigur. Dădu să se apropie, dar făcu un pas în spate lăsând-o să intre. Ai fost plecată.

- Doar un scurt pelerinaj.

îşi vârî mâinile în buzunarele mari ale salopetei largi de blugi. Părea obosit, remarcă ea, ca şi când nu ar fi dormit. O mâncau mâinile să-i atingă faţa, dar şi le ţinea ascunse bine.

-Intră şi aşază-te. Alan gesticula înspre salon înainte de a se îndrepta într-acolo, amândoi prudenţi şi conştienţi unul de celălalt. McGee e plecat. Aş putea face cafea.

- Nu, nu pentru mine.

Alan aşezase vasul pe care ea i-l făcuse lângă fereastră, unde lumina soarelui ajungea la el. Ea îl privi ţintă.

- Presupun că ar trebui să-mi cer scuze că am cedat deunăzi nervos în faţa ta.

- De ce?

- De ce? Shelby se întoarse cu faţa către el. De ce, ce?

- De ce ţi-ai cere scuze?

Ea ridică din umeri, apoi îi lăsă să cadă.

-Urăsc să plâng. Prefer să înjur sau să izbesc cu picioarele în ceva. Avea nervii întinşi la maximum- ceva la care nu se aşteptase, ceva pe care privirea lui calmă şi fermă nu reuşea să îl aline. Eşti furios pe mine.

-Nu.

-Ai fost. Se mişca neliniştită prin încăpere. Aveai dreptul să fii, eu... Shelby se întrerupse când văzu peştişorul auriu înotând în cercuri în vasul Waterford. Ei bine, a apărut pe lume, spuse ea cu un râs chinuit. Nu cred că apreciază asta. Alan. Când îl privi de data asta, avea ochii imenşi, întrebători şi vulnerabil. Mă mai vrei? Am distrus totul?

S-ar fi dus la ea în clipa aceea luând-o oricum, cum voia ea sau cum voia el. Dar voia mai mult, mult mai mult decât acel moment.

- De ce te-ai răzgândit?

Shelby se repezi spre el, apucându-l de mâini.

-Contează?

-Contează. Ii dădu drumul, cuprinzându-i faţa. Ochii lui aveau privirea aceea serioasă şi apăsătoare care reuşea în continuare să o facă să i se înmoaie genunchii. Trebuie să ştiu că vei fi fericită. Că ai ce-ţi doreşti, ceva cu care poţi să trăieşti. Vreau eternitatea de la tine.

- Bine. Shelby îşi ridică mâinile înspre încheieturile lui. tinându-le un moment înainte de

El ridică din sprâncene.

-Nu?"

-Nu. îşi scutură bretonul cu un alt râset nesigur. Că- sătoreşte-te cu mine, Alan. Nu voi fi de acord cu toate legile tale, dar voi încerca să fiu plină de tact în presă - câteodată. Nu voi conduce nici un comitet şi voi merge la prânzuri doar dacă nu voi avea de ales, dar cariera mea este o scuză de înţeles pentru asta. Nu voi da petreceri convenţionale, dar voi organiza unele interesante. Dacă eşti dispus să îţi asumi riscul de a mă introduce în lumea politicii mondiale, cine sunt eu să te contrazic?

Nu crezuse că o poate iubi mai mult decât o iubea deja. Se înşelase.

- Shelby, m-aş putea reapuca de drept, să-mi deschid un cabinet aici în Georgetown.

-Nu! Se îndepărtă grăbită de el. Nu, la naiba, nu te întorci la drept, nu pentru mine, nu pentru nimeni! M-am înşelat. Mi-am iubit tatăl, l-am adorat, dar nu pot lăsa ce i s-a întâmplat să-mi controleze restul vieţii - sau viaţa ta. Se opri, trebuind să îşi stăpânească vocea şi să se calmeze. Nu mă schimb pentru tine, Alan. Nu pot. Dar pot face ce mi-ai cerut şi pot avea încredere în tine. Clătină din cap înainte ca el să apuce să vorbească. Nu mă voi preface că nu îmi va fi niciodată teamă sau că nu vor fi anumite părţi ale felului în care trăim pe care le voi urî. Dar voi fi mândră de ceea ce faci. Mai calmă, se întoarse din nou spre el. Sunt mândră de ceea ce eşti. Dacă mai există câţiva demoni cu care trebuie să lupt, Alan, o voi face!

Alan se apropie de ea, privind-o în ochi înainte de a o strânge la piept.

- Cu mine?

Ea scoase un oftat lung de uşurare.

de parcă ar fi trecut ani şi nu zile, şi îl îndemnă să se întindă cu ea, murmurându-i numele, pe covor.

Nici unul din ei nu avea pic de răbdare, doar nevoi. Alan înjură, luptându-se cu nasturii, până când Shelby începu să râdă şi se rostogoli deasupra lui, înne- bunindu-l de plăcere, atingându-i pieptul gol cu buzele. Nu era mulţumit doar să fie atins. Mâinile lui căutau prin blugi, făcând-o să-şi piardă vlaga şi să i se înceţoşeze mintea.

Când în cele din urmă nu mai existară obstacole, mâinile lor primiră ajutorul gurii, devorând şi frământând. Casa era tăcută, în afară de murmurele lor sacadate şi de suspinele tăcute. îşi îngropă din nou faţa în părul ei, absorbindu-i parfumul, lăsându-se absorbit de el, în timp ce Shelby îl trase în ea.

Apoi nu mai rămase nimic altceva decât plăcere, plăcerea disperată şi ameţitoare de a fi împreună.

Era după-amiaza târziu, iar lumina se împuţina când Shelby se mişcă lângă el. Stăteau întinşi pe canapea, înlănţuiţi, goi şi somnoroşi. Sticla de vin se încălzea pe masă lângă ei.

Când deschise ochii, văzu că el continua să doarmă, cu faţa relaxată şi respiraţia regulată. Iată satisfacţia, satisfacţia senină şi solidă pe care o simţea de fiecare dată când stătea liniştită în braţele lui. Lăsându-şi capul pe spate, Shelby îl privi până când se mişcă şi el şi deschise ochii. Zâmbind, se apropie şi îl sărută pe buze.

- Nu mai ştiu de când nu am mai petrecut o sâmbătă mai... plăcută. Ea oftă, apoi îi atinse limba cu limba ei.

- Dat fiind că nu intenţionez să mă mut pentru cel puţin încă douăzeci şi patru de ore, vom vedea cum îţi place duminica.

- Mă gândeam că în septembrie, în Hyannis Port.

- Fortăreaţa MacGregor, spuse Shelby.

Văzu în ochii ei că îi plăcea ideea.

- Dar până în septembrie mai sunt două luni şi jumătate! adăugă ea.

-Atunci în august, spuse el muşcându-i urechea uşor. Intre timp, tu şi colegii tăi de apartament vă puteţi muta aici sau putem începe să căutăm o altă casă. Ţi-ar plăcea o lună de miere în Scoţia?

Shelby se cuibări la gâtul lui.

- Da. îşi lăsă capul pe spate. între timp, spuse ea încet, pe când mâinile ei coborâră înspre talia lui. Am vrut să spun că susţin pe deplin una dintre legile tale naţionale, domnule senator.

-Chiar? El îşi lasă gura în jos, zăbovind deasupra buzelor ei.

-Ai - îi muşcă uşor buza de jos - tot sprijinul meu. Mă întreb doar dacă ai putea să îmi... explici procedura încă o dată.

Alan îşi trecu o mână pe coastele ei.

-Este datoria mea civică de a mă pune la dispoziţia tuturor alegătorilor mei.

Degetele lui Shelby urcară pe pieptul lui, oprindu-se la maxilar, exact înainte ca el să îi prindă buzele.

în aceeaşi colecţie au apărut:

1. Danielle Steel, *O femeie împlinită*
2. Danielle Steel, Cu *fiecare zi*
3. Nora Roberts, *Vis în alb*
4. Nora Roberts, *Parfumul iubirii*
5. Nora Roberts, *Trăieşte clipa*
6. Nora Roberts, *Fericiţi pentru totdeauna*
7. Danielle Steel, *Legături de familie*
8. Danielle Steel, *Moştenirea*
9. Danielle Steel, *Misterele dragostei*
10. Danielle Steel, *Strada Charles 44*
11. Nora Roberts, Comori *tăinuite*
12. Barbara Delinsky, *Evadarea*
13. Jackie Collins, *Celebritate*
14. Danielle Steel, *Luminile Sudului*
15. Mary Jo Putney, O *nouă viaţă*
16. Maryjo Putney, *Umbrele trecutului*
17. Maryjo Putney, *Pasiune şi onoare*
18. Danielle Steel, *Petrecerea*
19. Eloise James, *Un sărut la miezul nopţii*
20. Eloise James, Atingerea *dragostei*
21. Sandra Brown, *Dulce mânie*

28. Nora Roberts, *Vieţi la limită* - voi. 1
29. Nora Roberts, *Vieţi la limită* - voi. 2
30. Fern Michaels, *Un Crăciun de neuitat*
31. Fern Michaels, O *dorinţă de Crăciun*
32. Joanna Trollope, *Nurorile*
33. Joanna Trollope, O *altă familie*
34. Mary Jo Putney, O *iubire imposibilă* - voi. 1
35. Maryjo Putney, O *iubire imposibilă* - voi. 2
36. Jo Beverley, *Mireasă fără voie*
37. Pamela Morsi, O *femeie de succes*
38. Danielle Steel, *Miracolul*
39. Jacqueline Susann, *Valea păpuşilor* - voi. 1
40. Jacqueline Susann, *Valea păpuşilor* - voi. 2
41. Maryjo Putney, *Compromisul inimii*
42. Nancy Thayer, *Paşi pe nisip*
43. Amanda Quick, *Alchimia dragostei*
44. Ellen Maister, *Vieţi paralele*
45. Amanda Quick, *Tainele trecutului*
46. Diane Chamberlain, *Minciuni din dragoste*
47. Amanda Scott, *Regele furtunilor*
48. Diane Chamberlain, Secrete *şi trădări* - voi. 1
49. Diane Chamberlain, *Secrete şi trădări* - voi. 2
50. Jo Beverley, *Fericire periculoasă*
51. Diane Chamberlain, *înainte de furtună*
52. Danielle Steel, *Două vieţi*
53. Maryjo Putney, *Dansul pasiunii*
54. Elin Flilderbrand, *Insula*
55. Danielle Steel, *Rugăciuni ascultate*
56. Sarah Jio, *Anotimpul regăsirii*
57. Nora Roberts, *Visuri împlinite*
58. Luanne Rice, *Barca de argint*
59. Mary Jo Putney, *Taina contesei*
60. Santa Montefiore, *Casa de la malul mării* - voi. 1

64. Judy Astley, *Iubiri clandestine*
65. Amanda Quick, *Nesocotita*
66. Ulrika Jonsson, *Suflete regăsite*
67. Danielle Steel, *Hotel Vendome*
68. Anne Golon, Angelica. *Marchiza îngerilor*
69. Nora Roberts, *îmblânzitoarea de suflete*
70. Elizabeth Noble, *Iubiri de altădată*
71. Amanda Quick, *Scandal*
72. Leila Meacham, *Trandafiri* - voi. 1
73. Leila Meacham, *Trandafiri* - voi. 2
74. Anne Golon, Angelica. *Logodnica vândută*
75. Fern Michaels, *Noi începuturi*
76. Amanda Quick, O *relaţie periculoasă*
77. Elizabeth Noble, *Scrisori pentru fiicele mele*
78. Nora Roberts, *Treptele iubirii*
79. Daisy Goodwin, *Ultima mea ducesă*
80. Danielle Steel, *Ecouri*
81. Anne Golon, Angelica. *Serbări regale*
82. Helen Warner, *Invitaţie la* nuntă
83. Jill Shalvis, *Irezistibil*
84. Amanda Quick, *Legământul iubirii*
85. Nora Roberts, *Paşi spre fericire*
86. Luanne Rice, *Un albastru infinit*
87. Danielle Steel, *Surprizele vieţii*
88. Amanda Quick, *Dorinţa*
89. Lisa Jewell, *Petrecerea lui Ralph*
90. Maryjo Putney, *Când dragostea te schimbă*
91. Helen Simonson, *Ultima cucerire*
92. Fern Michaels, *In căutarea fericirii*
93. Julia Quinn, Eloisa James, *Patru nunţi şi o moştenire*
94. Rebecca Chance, *Fete rele* - voi. 1
95. Rebecca Chance, *Fete rele* - voi. 2
96. Ana Damian, *Scenariu pentru dragoste*
97. Mary Jo Putney, *Călătorie spre iubire*
98. Jane Lovering, *Muzica inimii*

100. Beth Kendrick, *Greşeli din dragoste*
101. Danielle Steel, *Dincolo de aparenţe*
102. Nora Roberts, *Iubire peste timp*
103. Kristin Hannah, A *doua şansă*
104. Julia Quinn, Eloisa James, *Aleasa inimii*
105. Nora Roberts, *Martora*
106. Nancy Thayer, *Vara iubirii regăsite*
107. Mary Jo Putney, *Curcubeie sfărâmate*
108. Amanda Quick, O *aventură de-o noapte*
109. Eileen Goudge, *Chipurile dragostei*
110. Mary Jo Putney, *Râul de foc*
111. Amanda Quick, *Şarada iubirii*
112. Amanda Quick, *Frumoasa şi Bestia*
113. Judy Duarte, *Legături miraculoase*
114. Amanda Quick, *Misterul Afroditei*
115. Joanna Trollope, O *pasiune interzisă*
116. Amanda Quick, *Rendez-vous la miezul nopţii*
117. Mary Jo Putney, *îmblânzirea unui rebel*
118. Amanda Quick, *Capcanele iubirii*
119. Mary Jo Putney, *Aventurile unei lady*
120. Jackie Collins, *Jocuri periculoase*
121. David Nicholls, O *zi*
122. Julie Maxwell, *Faţetele dragostei*
123. Amanda Quick, O *pradă uşoară*
124. Mary Jo Putney, *Daruri periculoase*
125. Mary Jo Putney, O *alegere dificilă*
126. Jojo Moyes, *Jertfa iubirii*
127. Mary Jo Putney, *Caruselul inimilor*
128. Barbara Taylor, Bradford, *Puterea dragostei*
129. Mary Jo Putney, *Mătase şi umbre*
130. Nora Roberts, *îndrăzneşte să visezi*
131. Elizabeth Neal, *Amintiri*

136. Barbara Cartland, *întoarcerea în paradis*
137. Amanda Quick, *Un sărut periculos*
138. Nora Roberts, *Cântecul de sirenă*
139. Amanda Quick, *Secretele ndpţii*
140. Mary Jo Putney, *Văluri de mătase*
141. Barbara Cartland, *Pe aripile iubirii*
142. Nora Roberts, *Găseşte-ţi visul*
143. Amanda Quick, *Logodnică de împrumut*
144. Jo Beverley, *Dulcele păcat al iubirii*
145. Nora Roberts, *Magia destinului*
146. Amanda Quick, *Atracţie periculoasă*
147. Eloisa James, *Jocul dragostei*
148. Nora Roberts, Magia *umbrei*
149. Margot Berwin, *Aroma pasiunii*
150. Amanda Quick, Otrava *perfectă*
151. Mary Jo Putney, *Tunete şi trandafiri*
152. Nora Roberts, *Legături primejdioase* - voi. 1
153. Nora Roberts, *Legături primejdioase* - voi. 2
154. Barbara Taylor Bradford, *Gustul dragostei*
155. Danielle Steel, *Până la sfârşitul veacurilor*
156. Eloisa James, *Alegerea perfectă*
157. Amanda Quick, O *iubire neconvenţională*
158. Nora Roberts, *Dalia albastră*
159. Danielle Steel, *La prima vedere*
160. Jude Deveraux, *Adevărata dragoste*
161. Nora Roberts, *Dalia albastră - Visul Stellei*
162. Nora Roberts, *Trandafirul negru*
163. Amanda Quick, O *aventură riscantă*
164. Mary Jo Putney, *Copilul sălbatic*

172. Danielle Steel, *Trădarea*
173. Nora Roberts, *Misterele nopţii*
174. Linda Howard, *Alegerea inimii*
175. Maryjo Putney, *Un târg neobişnuit*
176. Amanda Quick, *Grădinile de Cristal*
177. Jude Deveraux, *Mai presus de timp*
178. Linda Howard, O *noapte de neuitat*
179. Danielle Steel, *Prieteni pentru totdeauna*
180. Mary Jo Putney, *Blestemul trecutului*
181. Amanda Quick, *Suflete sălbatice*
182. Lisa Jackson, *Păcatul originar*
183. Mary Jo Putney, *Iubire regăsită*
184. Nora Roberts, *Refugiul* - voi. 1
185. Nora Roberts, *Refugiul* - voi. 2
186. Sidney Sheldon, *îngerul întunericului*
187. Amanda Quick, *Afaceri de familie*
188. Maryjo Putney, *Jurăminte neobişnuite*
189. Nora Roberts, Magia *trecutului*
190. J.D. Robb, *Sanctuarul*
191. Maryjo Putney, *Focul ascuns*
192. Barbara Cartland, *In sfârşit, dragostea*
193. Sandra Brown, *In căutarea adevărului*
194. Mary Balogh, *Primul pas: Căsătoria*
195. Amanda Quick, *Femeia misterioasă*
196. Mary Jo Putney, *Revelaţia*
197. Nora Roberts, *Taibatul*

208. Mary Balogh, *La final apare dragostea*
209. Amanda Quick, *Ape adânci*
210. Mary Jo Putney, *Sărutul sorţii*
211. Sandra Brown, *Fascinaţie secretă*
212. Mary Carter, *Totul pentru tine*
213. Amanda Quick, *întoarcerea în Eclipse Bay*
214. Maryjo Putney, Magie *furată*
215. Nora Roberts, Steaua *ascunsă*
216. Mary Balogh, *Ispitirea unui înger*
217. Linda Howard, L/n *joc de noroc*
218. Amanda Quick, *Noi începuturi în Eclipse Bay*
219. Sandra Brown, *Păcatele trecutului*
220. Sylvia Day, Atracţia
221. Nora Roberts, *Steaua captivă*
222. Julie Garwood, *Pasiuni mocnite*
223. Amanda Quick, O *vară în Eclipse Bay*
224. Sandra Brown, Amintiri *şi secrete*
225. Julie Garwood, *Pasiuni mocnite*
226. Nora Roberts, *Steaua secretă*
227. Sylvia Day, *Revelaţia*
228. Marek Halter, *Khadija - Iubirile Orientului*
229. Sandra Brown, *Invidia*
230. Nora Roberts, *întoarcerea lui Rafe MacKade*
231. Amanda Quick, O *iubire primejdioasă*
232. Sylvia Day, *împlinirea*
233. Nora Roberts, *Mândria lui Jared MacKade*
234. Marek Halter, *Fatima - Iubirile Orientului*
235. Maryjo Putney, Magie *îndepărtată*
236. Amanda Quick, *Logodnă de convenienţă*

244. Amanda Quick, Un înger *păzitor*
245. Nora Roberts, Ameţitor *ca vinul*
246. Mary Jo Putney, Ademenirea *unui sfânt*
247. Amanda Quick, *Cheia misterelor*
248. Anne Golon, Angelica. *Supliciul de la Nâtre-Dame*
249. Nora Roberts, Un *pariu pe soartă*
250. Sidney Sheldon, *Spune-mi ce visezi*
251. Amanda Quick, *Ochi de vis*
252. Anne Golon, *Angelica. Lumini şi umbre*
253. Winston Graham, *Ross Poldark. începuturi*
254. Nora Roberts, *Provocarea sorţii*
255. Sidney Sheldon, *Stăpânul jocului*
256. May Balogh, *Inimă de piatră*
257. Winston Graham, *Demelza*

SERIA „FAMILIA MACGREGOR

Alan MacGregor ştie foarte bine ce işi doreşte de la 1 B viaţă - cel puţin pe plan profesional, drumul îi este § foarte clar trasat. La treizeci şi cinci de ani, are o carieră | politică de succes şi mari şanse ca într-o bună zi să can- '1 dideze la preşedinţie. Insă fiul cel mare al lui Daniel i [1] ' MacGregor nu se grăbeşte foarte tare să se aşeze la casa | . | lui, spre marea dezamăgire a impetuosului său tată. în momentul când dă cu ochii de Shelby Campbell,|i Alan ştie că şi-a găsit în sfârşit perechea perfectă - care *M* ***yj'*** *se* dovedeşte a fi total diferită de frumuseţea elegantă» şi convenţională cu care toată lumea s-ar fi aşteptat să-l vadă. Nonconformistă, vulcanică şi independentă,! ||Shelby este proprietara unui magazin de ceramică, iar » un politician este ultimul bărbat de care s-ar fi gân-f I dit că ar putea să se îndrăgostească. Cu toate acestea,| | tragedia care i-a marcat copilăria o face pe Shelby să‖ 'încerce să-l ţină la distanţă pe fermecătorul senator.

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dra-|; goste, şi majoritatea au intrat în topurile de vân-J **zări realizate de *New York Times.*** Cărţile ei au publicate în 35 de ţări, în peste 400 de milioane j ide exemplare.

Tradiţie din 1989
Hifr www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0736-2

.ira